Străinul seducător

Christina Lauren

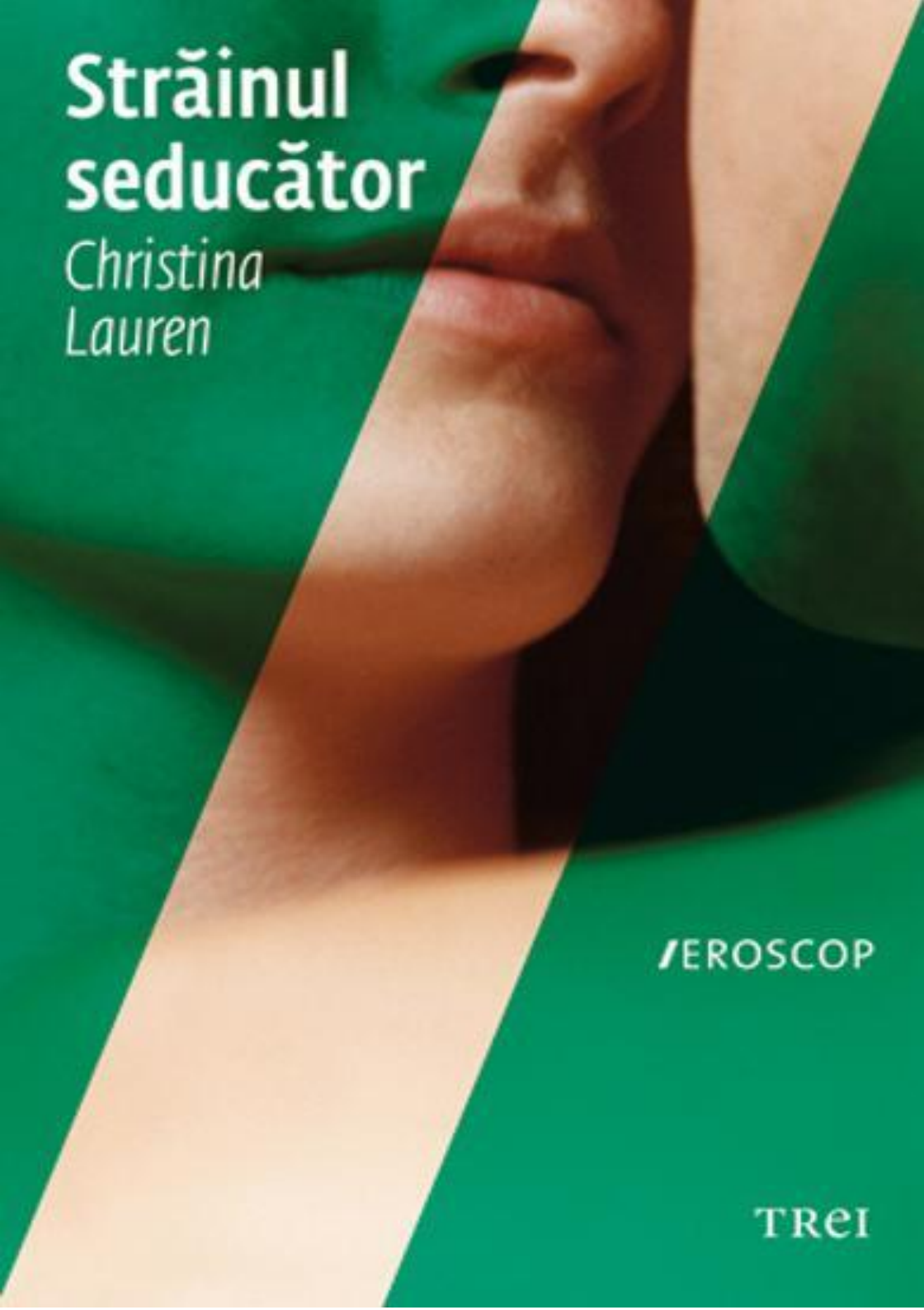

EROSCOP

TREI

Străinul seducător
Christina Lauren

PROLOG

Când viaţa mea de dinainte s-a sfârşit, n-a făcut-o în linişte. A detonat.

Dar, ca să fiu sinceră, eu am fost cea care a scos cuiul grenadei. În numai o săptămână, mi-am închiriat casa, mi-am vândut maşina şi mi-am părăsit iubitul afemeiat. Şi, cu toate că le promisesem părinţilor mei excesiv de protectori că o să am grijă, abia când am ajuns în aeroport am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, ca s-o anunţ că mă mutam unde era ea.

Abia atunci mi s-a părut că se limpezeşte totul, într-o clipa de perfectă claritate.

Eram gata s-o iau de la capăt.

– Chloe? Eu sunt, am spus, cu voce tremurătoare, în timp ce mă uitam în jur, prin terminal. Vin la New York. Sper că postul e încă al meu.

Ea a ţipat, a scăpat telefonul şi a dat asigurări cuiva din fundal că era în regulă.

– Vine Sara! am auzit-o explicând, iar inima mi s-a strâns numai la gândul că voi fi acolo, cu ei, la începutul acestei noi aventuri. S-a răzgândit, Bennett!

Am auzit strigăte de bucurie, o bătaie din palme, apoi el a zis ceva ce n-am putut desluşi.

– Ce-a spus? am întrebat.

A întrebat dacă vine şi Andy cu tine.

– Nu.

Am făcut o pauză ca să-mi înăbuş senzaţia de greaţă care-mi urca în gât. Fusesem cu Andy şase ani şi, oricât de bucuroasă eram c-o terminasem cu el, schimbarea dramatică din viaţa mea încă mi se părea ireală.

– L-am părăsit.

Am auzit-o trăgând aer în piept, scurt şi repede.

– Tu eşti bine?

– Mai mult decât bine.

Și chiar eram. Mă îndoiesc că realizasem exact cât de bine, până în momentul ăla.

– Cred ca e cea mai bună decizie pe care ai luat-o vreodată, mi-a spus ea apoi a făcut o pauză, ascultând ce zicea Bennett în fundal. Bennet spune că o să străbaţi ţara până aici, cât ai clipi, ca o cometă.

Mi-am muşcat buza, reţinându-mi un surâs.

– Nu-i prea departe de adevăr. De fapt, sunt la aeroport.

Chloe a scos nişte sunete înalte, neinteligibile, apoi mi-a promis că vine să mă ia de la LaGuardia.

Am zâmbit, am închis şi i-am întins funcţionarului de la ghişeu, biletul meu, gândindu-mă că o cometă avea o traiectorie prea orientată, prea determinată. Eu eram mai degrabă ca o stea bătrână, rămasă fără combustibil şi cu propria-mi gravitaţie trăgându-mă înăuntru, zdrobindu-mă. Îmi consumasem energia pentru viaţa mea prea perfectă, slujba mea prea predictibilă, relaţia mea lipsită de dragoste – eram epuizată, la numai douăzeci şi şapte de ani. Asemenea unei stele, viaţa mea în Chicago se prăbuşise sub presiunea propriei greutăţi, aşa că plecam. Stelele masive lasă în urmă găuri negre. Stelele mici lasă în urmă pitice albe. Eu abia dacă lăsam în urmă o umbră. Toată lumina mea venea cu mine.

Eram gata să pornesc ca o cometă: să mă reîncarc, să mă aprind din nou şi să ard străbătând cerul.

UNU

– Ai să porţi rochia argintie sau te ucid, strigă Julia din zona bucătăriei, cum începusem să-i spun eu, căci cu siguranţă nu era destul de mare ca să poată fi numită bucătărie în toată puterea cuvântului.

Trecusem de la o casă victoriană cu multe coridoare şi atât de vastă încât avea ecou, din suburbiile oraşului Chicago, la un adorabil apartament în East Village, măsurând cu totul abia cât fostul meu living. Părea şi mai mic acum, după ce-mi desfăcusem bagajele, pusesem toate lucrurile la locul lor şi-mi chemasem cele două prietene bune pe la mine. Zona living-sufragerie-bucătărie era delimitată de un uriaş bovindou, dar efectul era mai puţin de palat şi mai mult de acvariu. Julia era în vizită numai pentru weekend, pentru această noapte în care chefuiam, dar deja mă întrebase de cel puţin zece ori de ce îmi alesesem aşa o locuinţă mică.

Adevărul e că o alesesem tocmai pentru că era diferită de tot ce cunoscusem înainte. Şi pentru că apartamentele mici erau cam tot ce găseai în New York, când te mutai aici fără a-ţi fi asigurat dinainte un loc unde să stai.

În dormitor, trăgeam de poalele rochiei miniaturale cu paiete şi mă uitam la excesiva suprafaţă de picioare palide pe care o expuneam în seara asta. Mă enervasem, fiindcă primul meu impuls fusese să mă întreb dacă Andy ar crede că etalam prea mult, în timp ce al doilea impuls fusese să-mi dau seama că mie îmi plăcea. Trebuia să-mi şterg de pe hard-ul propriu toate vechile programe Andy, imediat.

– Dă-mi un singur motiv serios pentru care n-ar trebui să port asta.

– Nu-mi vine niciunul în minte.

Chloe intrase în dormitor, într-o creaţie de designer albastru-închis, care plutea în jurul ei ca o aură. Arăta, ca de obicei, incredibil.

– O să bem şi o să dansăm, aşa că e obligatoriu să arăţi nişte piele.

– Nu prea ştiu cât de multă piele vreau să arăt, am zis. Sunt devotată proaspăt tipăritei mele cărţi de vizită cu fată singură.

– Păi, unele dintre femeile de acolo or să-şi arate fundul gol, aşa că n-o să ieşi în evidenţă, dacă asta te frământă. De altfel, zise ea, făcând semn spre strada de jos, e prea târziu să te schimbi. A venit limuzina.

– Tu ar trebui să-ţi arăţi fundul gol. Tu eşti cea care a făcut plajă goală şi a avut zile de beţie într-o vilă franţuzească, în ultimele trei săptămâni, am zis eu.

Chloe a schitat un mic zâmbet tainic şi m-a luat de braţ.

– Să mergem, splendoare. Mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni cu Ticălosul Seducător. Sunt gata pentru o noapte în oraş cu fetele.

Ne-am îngrămădit în maşina care ne aştepta şi Julia a deschis şampania. Cu doar o înghiţitură din băutura efervescentă, acidulată, întreaga lume din jurul meu a părut că se evaporă şi n-am mai fost decât trei tinere prietene într-o limuzină gonind pe stradă ca să sărbătorească o viaţă nouă.

Iar în noaptea aceasta nu sărbătoream doar sosirea mea aici: Chloe Mills îşi punea pirostriile, Julia era în vizită şi Sara, de curând liberă, trebuia să-şi trăiască puţin viaţa.

* * *

Clubul era întunecos, asurzitor şi înţesat cu trupuri în mişcare: pe ringul de dans, pe holuri, la tejgheaua barului. Un DJ mixa muzica de pe o scenă micuţă, iar afişe lipite pe toată faţada acesteia dădeau asigurări că era cel mai în vogă şi mai sexy DJ pe care îl avea Chelsea de oferit.

Julia şi Chloe păreau cu desăvârşire în elementul lor. Eu mă simţeam de parcă-mi petrecusem o mare parte a copilăriei şi viaţa de adult de până atunci la sindrofii liniştite, ceremonioase; aici, parcă aş fi păşit dintre paginile tihnitei mele poveşti din Chicago drept în chintesenţa poveştii New Yorkului.

Era perfect.

Am dat din coate, croindu-mi drum până la bar – cu obrajii aprinşi, cu părul umed şi cu senzaţia că nu-mi mai folosisem atât picioarele de ani buni.

– Fii amabil! am strigat, încercând să-i atrag atenţia barmanului.

Deşi habar n-aveam ce însemna de fapt vreuna dintre ele, comandasem deja sfârcuri alunecoase, beton malaxat şi ţâţe violet, în momentul acela, de maximă densitate în club şi cu muzica atât de tare încât îmi zgâlţâia oasele, barmanul nici măcar nu şi-a ridicat ochii spre mine. Ce-i drept, era asaltat, şi preparatul unui atât de mic număr de băuturi complicate era plictisitor. Dar eu aveam o prietenă abţiguită, proaspăt logodită, chitită să tocească ringul de dans, care spusese că mai vrea de băut.

– Hei! am răcnit, bătând cu palma în tejghea.

– Cu siguranţă face tot ce poate să nu te bage în seamă, este?

Mirată, mi-am ridicat ochii – şi i-am tot ridicat – spre bărbatul lipit de mine, la barul aglomerat. Era aproape cât un sequoia şi a făcut semn din cap spre barman, arătând ce voia să spună.

– La un barman nu ţipi niciodată, Panseluţă. Mai ales când ai de comandat ce ai tu: Pete urăşte să prepare băuturi de fete.

Bineînţeles. Era norocul meu să întâlnesc un tip superb, la numai câteva zile după ce jurasem să nu mă mai încurc niciodată cu bărbaţi. Un tip cu accent englezesc, pe deasupra. Universul era o jigodie amuzantă.

– De unde ştii ce voiam să comand?

Surâsul meu ştrengăresc s-a lăbărţat, sperând să fie pe potriva zâmbetului său, dar, foarte probabil, arăta mult mai cherchelit. Eram bucuroasă de paharele băute până atunci, pentru că Sara cea Trează i-ar fi răspuns monosilabic, dând din cap jenată, şi ar fi terminat scurt.

– Poate că aveam de gând să cer o halbă de Guinness. Mai ştii?!

– Nu prea cred. Te-am văzut comandând băuturici violet toată seara.

Mă urmărise toată seara? Nu mă puteam hotărî dacă asta era fantastic sau puţin înfricoşător.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt şi el mi-a urmat mişcările. Avea trăsături ferme, cu o bărbie puternică şi pomeţi bine reliefaţi, ochi ce păreau luminaţi lăuntric pe sub sprâncene groase, negre, iar în obrazul stâng i s-a ivit o gropiţă, când zâmbetul i-a înflorit pe buze. Bărbatul ăsta avea cu mult peste un metru optzeci şi un piept pe care mâinilor mele le-ar fi luat mult timp să-l exploreze.

Hello, Big Apple[1]*.*

Barmanul se întoarse, apoi se uită la tipul de lângă mine, aşteptându-l să vorbească. Frumosul meu străin abia de-şi ridică vocea, dar era atât de profundă, că se propaga fără efort:

– Trei degete[2] de Macallan, Pete, şi orice doreşte doamna. A aşteptat ceva, nu?

Se întoarse spre mine, cu zâmbetul acela care făcea să se anime brusc ceva ce dormita adânc în pântecele meu.

– Câte degete ai vrea?

Cuvintele lui mi-au explodat în creier şi adrenalina mi-a inundat venele.

– Cum ai spus?

Inocenţă. A îmbrăcat-o ca pe o haină de probă, întinzând-o peste trăsături. Cumva, a făcut-o să aibă efect, dar, după cum i se îngustaseră ochii, îmi dădeam seama că nu exista nicio singură celulă inocentă în corpul lui.

– Chiar mi-ai oferit trei degete? l-am întrebat.

El a râs, punând cea mai mare mână pe care o văzusem vreodată pe tejgheaua barului, chiar între noi. Degetele erau de genul acelora care pot cuprinde o minge de baschet, făcând-o să pară mică.

– Panseluţă, cel mai bine ar fi să începi cu două.

M-am uitat mai bine la el. Ochi prietenoşi, stând nu prea aproape de mine, dar destul de aproape ca să ştiu că venise în partea asta a barului special ca să-mi vorbească.

– Eşti bun la insinuări.

Barmanul răpăi în tejghea cu nodurile degetelor şi-mi ceru comanda. Mi-am dres glasul, îmbărbătându-mă.

– Trei felaţii.

I-am ignorat pufnetul enervat şi m-am întors spre străinul meu.

– Nu vorbeşti ca o newyorkeză, a zis el, zâmbetul pălindu-i puţin de pe buze, dar continuând în ochi.

– Nici tu.

– Touché. Născut în Leeds, am lucrat în Londra şi m-am mutat aici acum şase ani.

[1] Big Apple – poreclă pentru New York City. (N.t.)

[2] Măsură pentru whisky, de cca. 25 de mililitri. (N.t.)

– Cinci zile, am recunoscut, arătând spre pieptul meu. Din Chicago. Compania pentru care am mai lucrat şi-a deschis un birou aici şi m-a adus înapoi ca să conduc departamentul Finanţe.

Frână, Sara! Prea multe informaţii. Aşa încurajezi hărţuitorii.

Trecuse atâta timp de când nici măcar nu mă mai uitasem la un alt bărbat! În mod cert, Andy fusese un maestru în acest tip de situaţie, dar, din păcate, eu nu mai ştiam să flirtez. Am aruncat o privire în spate, unde mă aşteptam să le văd dansând pe Julia şi pe Chloe, dar nu le-am putut descoperi în forfota de trupuri de pe ring. Eram atât de ruginită în ce priveşte ritualul acesta că, practic, mă simţeam virgină din nou.

– Finanţe? Şi eu sunt om al cifrelor, zise el şi aşteptă să mă uit iarăşi la el, înainte de a-şi întinde zâmbetul pe faţă. Mă bucur să văd şi femei ocupându-se cu asta. Prea mulţi morocănoşi în pantaloni, ţinând şedinţe doar ca să se audă unii pe alţii spunând aceleaşi lucruri, la nesfârşit.

Cu un zâmbet, am zis:

– Şi eu sunt morocănoasă, câteodată. De asemenea, port şi pantaloni, câteodată.

– Pariez că porţi şi pants[3].

Mi-am mijit ochii.

– Asta înseamnă altceva la britanici, nu-i aşa? Mă iei iar cu insinuări?

Râsul lui îmi făcu pielea să se încălzească.

– Pants sunt ceea ce voi, americanii, numiţi, atât de afectuos, underwear[4].

Când a spus asta, l-a accentuat pe *un*, încât a semănat cu un sunet pe care l-ar fi putut scoate în timpul sexului şi atunci ceva din mine s-a topit. În timp ce rămăsesem cu gura căscată la el, străinul şi-a înclinat capul, cercetându-mă.

– Eşti oarecum naivă. Nu arăţi ca şi când ai frecventa genul ăsta de localuri.

Avea dreptate, dar era chiar atât de evident?

– Pe-asta chiar nu ştiu cum s-o iau.

[3] *Pantaloni*, în engleză americană; *chiloți*, în engleză britanică. (N.t.)

[4] Lenjerie de corp. (N.t.)

– Ia-o ca pe un compliment. Eşti cea mai proaspătă făptură de aici.

Îşi drese glasul şi privi spre Pete, care se întorcea cu băuturile mele.

– De ce duci toate băuturile astea lipicioase pe ringul de dans?

– Prietena mea tocmai s-a logodit. Şi-acum facem chestia aia cu petrecerea fetelor.

– Deci nu sunt şanse să pleci de aici cu mine.

M-am blocat şi am clipit, uluită. La propunerea asta directă, am fost oficial depăşită. Depăşită cu mult.

– Să... ce? Nu.

– Păcat.

– Serios? Abia m-ai întâlnit.

– Şi deja simt o poftă nebună să te devorez.

Cuvintele au fost rostite fără grabă, aproape în şoaptă, dar mi-au răsunat în creier ca percuţia unor talgere. Evident că el nu era novice în acest gen de interacţiune – propunerea de sex fără obligaţii – şi cu toate că eu eram, când s-a uitat la mine în felul acela, am ştiut că eram gata să-l urmez oriunde.

Toate paharele pe care le băusem au părut să-şi facă deodată efectul şi m-am clătinat puţin, în faţa lui. El m-a prins cu o mână de cot, sprijinindu-mă, şi a surâs strengăreşte la mine.

– Încetişor, Panseluţă.

Am clipit ca să revin la realitate, simţind cum creierul mi se limpezeşte puţin.

– Okay, când îmi zâmbeşti aşa, îmi vine să mă arunc pe tine. Şi martor mi-e Domnul că a trecut o veşnicie de când am fost tratată cum trebuie de un bărbat.

L-am măsurat din priviri de sus până jos şi orice pretenţie de conversaţie politicoasă a dispărut.

– Şi ceva îmi spune că ai putea să îndeplineşti mai mult decât bine rolul ăsta – adică, Sfinte Sisoie, uită-te cum arăţi!

Şi m-am uitat eu. Încă o dată. Am tras aer în piept să mă calmez şi mi-a ieşit în întâmpinare zâmbetul lui amuzat.

– Dar eu nu m-am cuplat niciodată la întâmplare cu vreun necunoscut la un bar, iar aici sunt cu prietenele, sărbătorind

căsătoria fantastică pe care o s-o facă una dintre ele, aşa că – mi-am luat băuturile comandate – asta o să facem.

El a înclinat o dată din cap, încet, zâmbetul devenindu-i puţin mai vioi, de parcă tocmai ar fi acceptat o provocare.

– Okay.

– Ne vedem mai târziu.

– Nu pot decât să sper.

– Poftă mare la cele trei degete, străinule!

El râse:

– Poftă mare la felaţii!

* * *

Le-am găsit pe Chloe şi pe Julia la o masă, prăbuşite şi asudate, şi am aşezat paharele în faţa lor. Julia a împins unul spre Chloe şi l-a pus pe celălalt în dreptul ei:

– Fie ca toate felaţiile să-ţi alunece pe gât la fel de uşor!

Cu acestea, şi-a potrivit gura pe buza paharului, a ridicat ambele mâini în aer şi şi-a dat capul pe spate, înghiţind tot conţinutul odată, fără să clipească.

– Măi, să fie, am bombănit, holbându-mă la ea cu veneraţie, în timp ce Chloe a izbucnit în râs, lângă mine. Aşa ar trebui s-o-nghit?

Mi-am coborât vocea, uitându-mă în jur:

– Ca pe o adevărată felaţie?

– E un miracol că încă mai am reflexul de icnire.

Julia se şterse, oarecum fără delicateţe, cu antebraţul la gură şi pe bărbie, explicând:

– Am băut deseori bere cu pâlnia şi furtunul la colegiu. Hai! îi dădu un ghiont lui Chloe. Pân' la fund!

Chloe se aplecă peste masă şi bău paharul fără să folosească mâinile, cum făcuse şi Julia, apoi veni rândul meu. Ambele mele prietene s-au întors să se uite la mine.

– Am întâlnit un tip sexy, am zis fără să mă gândesc. Sexy rău. Şi de vreo cinci metri înălţime.

Julia holbă ochii la mine.

– Şi atunci de ce stai aici cu noi la false felaţii?

Am râs şi am clătinat din cap. Habar n-aveam cum să răspund la asta. Aş fi putut pleca împreună cu tipul şi, e adevărat, s-ar fi putut ajunge şi la domeniul oralului, dar în viaţa unei persoane mult mai îndrăzneţe.

– E o seară a fetelor. Voi stati aici numai două zile. Mă simt bine aşa.

– Lasă gălăgia. Du-te şi te înfruptă!

Chloe îmi sări în ajutor:

– Mă bucur că ai cunoscut pe cineva pe care l-ai considerat sexy. Nici nu mai ştiu de când n-ai mai avut genul ăsta de zâmbet fericit în legătură cu un tip.

Apoi, zâmbetul i se stinse, cumpănind:

– Dacă stau să mă gândesc, nu te-am văzut niciodată cu un zâmbet fericit în legătură cu un tip.

Şi cu acest adevăr pus atât de franc pe masă, mi-am luat paharul, ignorând protestele Juliei despre lipsa mea de antrenament, şi l-am golit. Licoarea era dulce, delicioasă şi exact ce-mi trebuia ca să mi-i scot din minte şi pe nemernicul din Chicago, şi pe seducătorul străin de la bar. Mi-am târât prietenele pe ringul de dans.

În câteva secunde m-am simţit fără greutate, fără gânduri, foarte plăcut dezinhibată. Chloe şi Julia ţopăiau în jurul meu, cântând-ţipând cântecele, pierzându-se în masa de corpuri transpirate din jurul nostru. Voiam ca tinereţea mea să mai dureze puţin. Departe de rutină, de viaţa mea supra-planificată din Chicago, îmi dădeam seama că nu mă bucurasem îndeajuns de ea. Abia aici, cu DJ-ul topind un cântec într-altul, vedeam cum mi-aş fi putut petrece viaţa la douăzeci şi ceva de ani: sub jocul de lumini, dansând, îmbrăcată într-o palmă de rochie, cunoscând bărbaţi care să vrea să mă devoreze, privindu-mi prietenele exaltate, ameţite şi tinere.

N-ar fi trebuit să mă mut cu iubitul meu la douăzeci şi doi de ani.

Aş fi putut trăi şi dincolo de ireproşabila viaţă a funcţiilor sociale şi a strângerilor de mână cordiale.

Aş fi putut fi, în schimb, fata asta de acum – îmbrăcată trăsnet, dansând până la epuizare.

Spre norocul meu, nu era prea târziu. Am întâlnit zâmbetul extaziat al lui Chloe şi i-am răspuns în acelaşi fel.

– Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici! a răcnit ea peste muzică.

Am dat să-i răspund, răcnindu-i şi eu un jurământ beţivănesc de prietenie, dar chiar în spatele lui Chloe, în umbrele de dincolo de ring, stătea străinul meu. Ochii ni s-au întâlnit şi niciunul dintre noi nu şi-a întors privirea. Îşi bea cele trei degete de whisky cu un prieten, dar după cât de netulburat rămase când l-am prins uitându-se la mine, am înţeles că îmi urmărise fiecare mişcare.

Efectul acestei revelaţii a fost mai puternic decât alcoolul. Mi-a încins fiecare centimetru de piele, sfredelindu-şi arzător drumul drept prin pieptul meu şi mai jos, coborând de-a lungul coastelor, până adânc în pântece. Îşi ridică paharul, sorbi puţin şi zâmbi. Am simţit cum ochii mi se închid involuntar.

Voiam să dansez pentru el.

Niciodată în viaţa mea nu mă mai simţisem atât de sexy, atât de complet stăpână pe ceea ce voiam. Îmi luasem diploma de master, găsisem o slujbă bine plătită şi chiar îmi redecorasem casa cu banii câştigaţi. Dar nu mă simţisem niciodată ca o femeie matură, aşa cum mă simţeam în clipa aceasta, dansând nebuneşte, cu un străin frumos, stând în umbră, urmărindu-mă.

Ca în acest moment – exact aşa voiam să fie noul meu început.

Oare ce-ar fi însemnat să fiu devorată? Se gândise la asta explicit, cum o spusese – capul lui între coapsele mele, braţele încolăcite peste şoldurile mele, ţinându-mă desfăcută? Sau voise să spună peste mine, înăuntrul meu, sugându-mi gura, gâtul şi sânii?

Un zâmbet mi s-a întipărit pe faţă şi mi-am întins braţele spre tavan. Am simţit că poalele rochiei mi se ridicaseră pe coapse şi nu mi-a păsat. M-am întrebat dacă el a observat. Speram să observe.

Dacă m-aş fi gândit că plecase, momentul s-ar fi dezumflat, aşa că n-am vrut să mă mai uit în direcţia lui. Nu eram obişnuită cu protocolul flirtului la bar; poate că interesul lui durase doar cinci secunde, poate că avea să dureze toată seara. Nu conta. Puteam să-mi închipui că mai era acolo, în întuneric, cât timp eu eram aici, în luminile stroboscopice de pe ringul de dans. Învăţasem să nu mă aştept niciodată la prea multă atenţie din partea lui Andy, dar în ce-l priveşte pe străinul acesta, doream ca ochii lui să-mi străpungă arzători pielea, în locul unde inima mea se zbătea sub coaste.

M-am lăsat absorbită de muzică, de amintirea mâinii lui pe cotul meu şi a ochilor lui negri şi de cuvântul *devorez*.

Devorez.

O melodie a trecut în alta, apoi în încă una şi, înainte să-mi trag sufletul, Chloe îmi îmbrăţişase umerii şi râsul ei răsuna în urechea mea, în timp ce sărea în sus şi-n jos odată cu mine.

– Ai atras un public! a zbierat ea atât de tare, peste muzică, încât am tresărit, dându-mă înapoi.

Mi-a făcut semn din cap într-o parte şi abia atunci am observat că eram înconjurate de un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre, mulate, vânturând sugestiv aerul pe lângă ei. Uitându-mă înapoi la Chloe, i-am văzut ochii strălucitori şi atât de familiari – o femeie cu o voinţă de fier, care muncise până ajunsese în vârful a ceea ce era, în prezent, una dintre cele mai mari companii media din lume şi care ştia exact ce însemna noaptea aceasta pentru mine. Dintr-odată, un val de aer rece se răspândi peste pielea mea, dinspre ventilatoarele de deasupra, şi am revenit cu picioarele pe pământ, încă ameţită că mă aflam într-adevăr în New York City, într-adevăr într-un nou început. Într-adevăr distrându-mă.

Însă, în spatele lui Chloe, umbrele erau întunecate şi goale; niciun străin nu mă urmărea de acolo.

Entuziasmul mi-a pălit puţin.

– Am nevoie la toaletă, i-am spus.

M-am strecurat prin cercul de bărbaţi, am ieşit de pe ringul de dans şi am urmat semnele până la etaj, care era, în esenţă, un balcon cu vedere asupra întregului club. Am străbătut un culoar îngust şi am intrat la baie, care era atât de strălucitoare, că un junghi de durere m-a săgetat prin ochi până în fundul capului. Încăperea era ciudat de goală, iar muzica de la parter părea că vine de sub apă.

Înainte să ies, mi-am aranjat părul în oglindă, felicitându-mă pentru că-mi pusesem o rochie ce nu se şifona, şi mi-am retuşat rujul.

Am ieşit pe uşă, dând drept într-un zid de bărbat.

Fuseserăm aproape unul de altul la bar, dar nu atât de aproape. Nu cu nasul meu drept în gâtul lui şi cu mirosul lui învăluindu-mă. Nu mirosea ca bărbaţii de pe ringul de dans, scăldaţi în colonie. Mirosea doar a curat, a bărbat care-şi ducea hainele la spălătorie, cu o notă de whisky pe buze.

– Bună, Panseluţă.

– Salut, străinule.

– Te-am privit dansând, nebunatică mică.

– Te-am văzut.

Abia puteam respira. Îmi simţeam picioarele nesigure, de parcă şovăiau între a ceda sau a se întoarce la ţopăitul în ritmul muzicii, pe ring. Mi-am muşcat buza de jos, reţinându-mi un zâmbet.

– Eşti aşa un maniac ciudat. De ce n-ai venit să dansezi cu mine?

– Pentru c-am crezut că mai degrabă ţi-ar fi plăcut să fii privită.

Am înghiţit în sec, uitându-mă fix la el, incapabilă să-mi întorc capul. N-aş fi putut spune ce culoare aveau ochii lui. La bar, mi se păruseră căprui. Dar aici, în partea asta a clubului, chiar deasupra luminilor stroboscopice, aveau şi sclipiri în nuanţe mai deschise. Mai verzi, mai galbeni, ceva hipnotizant. Nu doar că ştiusem că mă privea – şi îmi plăcuse –, dar dansasem exclusiv imaginându-mi că el mă devora.

– Ţi-ai imaginat că mă excitam?

Am clipit, uluită. Abia făceam faţă francheţei lui. Oare existaseră întotdeauna bărbaţi ca el, care spuneau exact ce gândeau – inclusiv ce gândeam eu – fără să sune înfricoşător, grosolan sau agresiv? Cum reuşea?

– Uau, am îngăimat. Şi te-ai...?

S-a aplecat, mi-a luat mâna şi mi-a apăsat-o ferm pe penisul lui în erecţie, care deja se cabra în palma mea. Fără să mă gândesc, mi-am strâns degetele în jur.

– Asta e pentru că m-ai privit pe mine dansând?

– Întotdeauna dansezi asa?

Dacă n-aş fi fost atât de uluită, aş fi râs.

– Niciodată.

Mă studia, cu zâmbetul încă lucindu-i în ochi, dar cu o expresie mai serioasă pe buze.

– Vino cu mine acasă.

De data asta, am râs.

– Nu.

– Vino în maşina mea.

– Nu. În niciun caz nu plec din clubul ăsta cu tine.

Se aplecă şi-şi lipi buzele într-un sărut scurt, grijuliu, pe umărul meu, după care-mi spuse:

– Dar eu vreau să te ating.

Nu puteam să mă prefac că nu voiam acelaşi lucru. Era întuneric, cu străfulgerări aritmice de lumină şi cu muzica atât de tare, încât îmi bruia pulsul. Cu ce mi-ar fi putut strica o noapte de dezmăţ? La urma urmelor, Andy avusese atâtea.

L-am condus dincolo de toalete, la capătul culoarului strâmt, până într-un mic alcov abandonat, situat deasupra staţiei DJ-ului. Culoarul se termina aici, iar noi eram la adăpost, după un colţ, dar în niciun caz ascunşi. În afară de zidul din partea din spate a clubului, restul spaţiului din jurul nostru era deschis şi numai un perete de sticlă până la brâu ne împiedica să cădem pe ringul de dans de dedesubt.

– Okay. Atinge-mă aici.

Ridică o sprânceană şi-şi plimbă un deget, de la un umăr la celălalt, pe claviculele mele.

– Ce oferi, mai exact?

I-am prins privirea ochilor aceia, ciudat luminaţi dinăuntru, amuzaţi de tot ce era în jur. Părea normal, atât de sănătos mintal, pentru cineva care mă urmărise printr-un club şi-mi spusese pe şleau că voia să mă atingă. Mi-am amintit de Andy şi cât de rar – în afară de păstrarea aparenţelor – voia el atingerea mea, conversaţia mea, orice de la mine. Aşa i se întâmpla şi lui? O femeie îl trăgea deoparte, i se oferea şi el profita cât putea, înainte de a se întoarce acasă, la mine? Între timp, viaţa mea devenise atât de neînsemnată, încât abia dacă-mi mai aminteam cum obişnuiam să-mi umplu, de una singură, nopţile lungi.

Era lăcomie să vrei totul? O carieră de invidiat şi un moment de desfrâu, din când în când?

– Nu eşti vreun psihopat, nu-i aşa?

Râzând, se aplecă să mă sărute pe obraz.

– Mă faci să mă simt un pic înnebunit, dar nu, nu sunt.

– Eu... am început şi apoi mi-am coborât ochii.

Mi-am apăsat palma de pieptul lui. Puloverul lui cenuşiu era incredibil de moale – *caşmir*, m-am gândit. Jeanşii erau negri şi îi cădeau perfect. Pantofii lui negri erau impecabili. Totul la el era spilcuit.

– Eu abia m-am mutat aici.

Mi s-a părut o explicaţie potrivită pentru cât de tare îmi tremura mâna.

– Şi un moment ca ăsta nu pare foarte sigur, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Deloc.

Dar apoi mi-am ridicat un braţ, încolăcindu-l pe după gâtul lui şi l-am tras spre mine. A răspuns spontan, aplecându-se şi zâmbind exact înainte ca buzele să ni se unească. Sărutul a fost o combinaţie perfectă, deopotrivă tandru şi apăsat, cu whisky-ul ce-i încălzise lui buzele trecând pe ale mele. A gemut puţin, când mi-am deschis gura şi l-am lăsat înăuntru, iar sunetul m-a făcut să iau foc. Voiam să-i simt fiecare sunet.

– Ai gust de zahăr. Cum te cheamă? întrebă el.

La asta, am simţit primul val real de panică.

– Fără nume.

El s-a dat puţin înapoi ca să se uite la mine, ridicând sprâncenele.

– Şi cum să-ţi spun?

– Cum mi-ai spus şi până acum.

– Panseluţă?

Am dat din cap.

– Şi tu cum o să-mi spui, când o să fii aproape de orgasm?

Mi-a mai dat un sărut scurt.

Inima mi-a tresăltat puternic în piept la acest gând.

– Nu cred c-o să conteze cum îţi spun, nu?

Ridicând din umeri, admise:

– Presupun că nu.

I-am luat mâna şi i-am pus-o pe şoldul meu.

– Am fost singura persoană care mi-a oferit un orgasm în ultimul an.

Conducându-i degetele spre marginea rochiei, am şoptit:

– Poţi schimba asta?

I-am simţit zâmbetul pe gură, când s-a aplecat să mă sărute din nou.

– Vorbeşti serios.

Ideea de a mă dărui acestui bărbat, în colţul acela întunecat, mă speria puţin, dar nu îndeajuns ca să mă răzgândesc.

– Vorbesc serios.

– Mă bagi în bucluc.

– Jur că nu.

El se retrase cât să-mi cerceteze ochii. Mă studie până când ochii i se mijiră într-un zâmbet amuzat.

– Faptul că habar n-ai cum o să termini...

Mă întoarse şi mă lipi cu bazinul de peretele de sticlă, încât mă uitam peste balcon la masa trupurilor zvârcolitoare de jos. Luminile stroboscopice pulsau din grinzi metalice ce se întindeau deasupra clubului, chiar în faţa mea, luminând ringul de dedesubt şi păstrând colţul nostru de la etaj practic în întuneric. Prin supapele din podeaua ringului a început să se ridice fum de gheaţă carbonică, înghiţindu-i, curând, pe dansatori până la umeri; valurile albe erau străpunse de oamenii în mişcare.

Cu vârfurile degetelor, tachinând, străinul meu întârzia la marginea rochiei, pentru ca în sfârşit s-o ridice şi să-şi lase mâna să alunece pe sub chiloţii mei, peste fund şi între picioare, acolo unde fără îndoială tânjeam să-l simt. Nici măcar poziţia vulnerabilă nu m-a stânjenit, ci mi-am arcuit spatele, împingându-mă în palma lui, deja pierdută.

– Eşti fleaşcă, iubito. Ce anume te excită? Ideea că facem asta aici? Sau că te-am privit gândindu-te cum ai face-o cu mine în timp ce dansai?

N-am zis nimic, temându-mă prea tare de care ar putea fi răspunsul, dar am icnit când şi-a strecurat un deget lung înăuntrul meu. Gândurile la ceea ce s-ar fi cuvenit să fac au început să mi se înceţoşeze, amintindu-mi de Sara cea plictisitoare din Chicago. Sara cea previzibilă, care întotdeauna făcea ceea ce se aştepta toată lumea de la ea. Nu mai voiam să fiu acea persoană. Voiam să fiu nesăbuită, liberă şi tânără. Voiam să trăiesc pentru mine însămi, prima oară în viaţa mea.

– Eşti micuţă şi fragilă, dar când eşti atât de udă ca acum, sunt chiar sigur că ai putea cu uşurinţă să cuprinzi alea trei degete.

Râse şi mă sărută pe ceafă, în timp ce un vârf de deget îmi mângâia în cerc clitorisul, lent, zăbovind.

– Te rog, am şoptit.

Nu ştiam dacă mă putea auzi. Faţa îi era îngropată în părul meu şi îi puteam simţi mădularul apăsat de şoldul meu, dar în afară de asta, nu mai eram conştientă de nimic în afară de lungul său deget pătrunzând din nou în mine.

– Pielea ta e uimitoare. Mai ales aici.

Mă sărută pe umăr.

– Ştiai că ai o ceafă perfectă?

Am întors capul, zâmbindu-i. Ochii îi erau larg deschişi şi senini, iar când privirile ni s-au întâlnit, şi i-a mijit într-un zâmbet. Nicicând nu mă mai uitasem în ochii cuiva de atât de aproape, în timp ce mă excita astfel, şi ceva din bărbatul ăsta, din noaptea asta şi din oraşul ăsta m-a convins imediat că, într-adevăr, fusese cea mai bună decizie pe care o luasem vreodată.

Dragă New York, eşti nemaipomenit. Cu drag, Sara.
P.S. În mod cert, nu alcoolul din mine vorbeşte.

– Nu am des ocazia să mă uit la ceafa mea.

– Mare păcat, pe cuvânt.

Îşi retrase mâna şi am simtit o uşoară răceală în locul unde fuseseră degetele lui calde. Se căută în buzunar şi scoase un pacheţel.

Un prezervativ! Întâmplarea facea să aibă un prezervativ în buzunar! Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să iau la mine un prezervativ când merg la un club.

M-a întors cu faţa la el, apoi a pivotat, cu mine în braţe, lipindu-mă cu spatele de perete, şi s-a aplecat să mă sărute, la început delicat, apoi mai pătimaş, flămând. Când am crezut că-mi pierd răsuflarea, s-a desprins, sugându-mi bărbia, urechea, gâtul, în locul în care pulsul meu bătea nebuneşte. Rochia îmi căzuse înapoi pe coapse, dar degetele lui i-au găsit fără grabă marginea, ridicând-o încet.

– Ar putea veni cineva până aici, îmi reaminti el, acordându-mi o ultimă şansă de a mă răzgândi, chiar în timp ce îmi dădea chiloţii jos, cât să pot face un pas să ies din ei.

Nu-mi păsa. Niciun pic. Şi poate întru câtva chiar îmi doream să vină cineva până aici, sus, ca să-l vadă pe bărbatul ăsta perfect

excitându-mă astfel. Abia mă puteam gândi la altceva, decât la unde se aflau mâinile lui, cum poalele rochiei îmi ajunseseră deasupra şoldurilor, cum el presa atât de tare şi insistent pe pântecele meu.

– Nu-mi pasă.

– Ai băut. Ai băut prea mult pentru asta? Vreau să ţii minte, dacă ţi-o trag.

– Atunci, fă-o memorabil.

Mi-a ridicat piciorul, desfăcându-mă, expunându-mi pielea dezgolită la aerul condiţionat rece care sufla chiar deasupra noastră, şi mi-a pus piciorul peste mijlocul lui, făcându-mă recunoscătoare pentru tocurile mele de zece centimetri. Strecurându-mi mâna între noi, i-am descheiat jeanşii, i-am tras boxerii în jos, doar atât cât să-l eliberez, şi mi-am strâns degetele în jurul penisului în erecţie, frecându-l de pielea mea umedă.

– La dracu', Panseluţă. Stai să-mi pun ăsta.

Pantalonii îi erau descheiaţi, dar îi atârnau mai departe de şolduri. De la spate, ai fi putut crede chiar că dansam sau poate doar ne sărutam. Însă zvâcnea în palma mea şi realitatea situaţiei m-a făcut să mă excit. Avea să mă posede chiar aici, cu toată mulţimea de dedesubt. În mulţimea aceea se aflau persoane care mă cunoşteau ca Sara cea Cuminte, Sara cea Responsabilă, Sara lui Andy.

Casă nouă, slujbă nouă, viaţă nouă. O nouă Sara.

Străinul meu era vârtos şi atât de lung în palma mea. Îl voiam, dai eram, totodată, şi un pic speriată că m-ar putea străpunge. Nu-mi aminteam să i-o mai fi strâns în palmă vreunui bărbat care s-o aibă atât de tare.

– E mare, mi-a scăpat fără să vreau.

El a zâmbit, adevărat lup gata să mă devoreze, şi a sfâşiat rapid ambalajul prezervativului cu dinţii.

– sta-i cel mai bun lucru pe care i-l poţi spune unui bărbat. Ai putea chiar să-mi spui că nu crezi c-o să încap.

I-am plimbat vârful mădularului peste deschiderea mea şi m-am înfiorat. Era atât de cald: moliciunea pielii, duritatea de dedesubt.

– Futu-i. O să-mi dau drumul în pumnul tău, dacă nu te opreşti.

Mâinile lui tremurară puţin, grăbite să se elibereze din strânsoarea mea ca să-şi pună prezervativul.

– Faci des asta? l-am întrebat.

Era chiar acolo, potrivit în dreptul meu, cu zâmbetul aţintit spre faţa mea.

– Ce anume? Sex cu o femeie frumoasă, care nu vrea să-mi spună numele şi preferă să i-o trag pe un hol public, decât într-un loc potrivit, cum ar fi un pat sau o limuzină?

Începu să pătrundă dureros de încet. Lumina îi juca în ochi şi – Sfinte Sisoe – n-aş fi crezut că sexul cu străinii presupunea atâta intimitate. Îmi pândea şi cea mai mică reacţie pe faţă.

– Nu, Panselută. Trebuie să recunosc că n-am mai făcut niciodată asta.

Vocea lui era gâtuită, după care cuvintele i se pierdură, pentru că era deja adânc în mine – aici, în clubul ăsta haotic, cu lumini vii, animate, şi cu muzică pulsând de jur împrejurul nostru, unde oamenii umblau neştiutori la numai cinci metri distanţă. Şi, cu toate astea, întreaga mea lume se reducea la locul unde el mă umplea pe mine, unde se freca hotărât de clitorisul meu la fiecare du-te-vino, unde pielea caldă a şoldurilor lui îmi presa coapsele.

N-a mai fost altă conversaţie, doar mici împungeri, care deveneau din ce în ce mai rapide şi mai puternice. Spaţiul dintre noi se umpluse în schimb cu sunetele mute de laudă şi îndemn. Dinţii lui s-au apăsat pe gâtul meu şi eu m-am apucat strâns de umerii lui, de teamă c-aş putea cădea peste balustradă sau chiar în altă parte, nu pe un ring de dans, ci într-o lume unde nu m-aş mai fi săturat să fiu atât de expusă, să-mi arăt plăcerea făţiş oricărui privitor şi mai ales acestui bărbat.

– Doamne, eşti splendidă!

Se lăsă pe spate, uitându-se în jos şi mărind puţin viteza.

– Nu mă mai satur să mă uit la pielea ta perfectă şi – futu-i – aici, unde mă mişc în tine.

Lumina în mod cert îl avantaja, fiindcă pentru mine el era luminat din spate, doar silueta străinului meu. Nu puteam vedea nimic dacă mă uitam în jos, în afară de umbre întunecate şi sugestia mişcării: el intrând în mine şi ieşind. Lunecos şi tare, presând în mine la fiecare trecere. Şi, ca pentru a sublinia că oricum nu era nevoie să văd, luminile s-au stins aproape de tot, când o melodie leneşă, legănată, a umplut clubul.

– Te-am filmat dansând, mi-a şoptit.

Au trecut câteva momente lungi până când cuvintele şi-au făcut loc în mintea mea cea preocupată doar să-l simtă mişcându-se în mine.

– Ce... ce zici?

– Nu ştiu de ce. N-o să arăt filmul nimănui. Doar că...

Mi-a studiat faţa, încetinindu-şi mişcările, probabil ca să pot gândi.

– Erai în transă. Am vrut să am o amintire. Fir-ar să fie, parcă mi-aş mărturisi păcatele.

Am înghiţit în sec, iar el s-a aplecat, sărutându-mă, înainte să apuc să întreb:

– E anormal că îmi place c-ai făcut asta?

El râse lângă gura mea, continuând mişcările de du-te-vino încet, deliberat.

– Bucură-te şi atât, da? Îmi place să te privesc. Ai dansat pentru mine. Nu e nimic rău în asta.

Mi-a ridicat şi celălalt picior, punându-le pe amândouă în jurul taliei lui, apoi, pentru câteva secunde perfecte, în întuneric, a început să se mişte cu adevărat. Rapid şi imperios, lăsa să-i scape cele mai încântătoare gemete şi n-ar mai fi fost nicio îndoială despre ce anume se petrecea, dacă s-ar fi întâmplat să dea cineva peste noi în balconul acesta. Numai la gândul acesta – unde ne aflam, ce faceam şi posibilitatea ca altcineva să-l fi văzut pe bărbatul acesta posedându-mă atât de brutal – am fost pierdută. Mi-am dat capul pe spate, sprijinit de perete, şi am putut să simt

să simt

să simt

cum se strângea în pântecele meu atât de difuz şi de greu, ca o minge dureroasă coborând pe şira spinării şi apoi ieşind, explodând de-a lungul sexului meu cu atâta putere, încât am strigat, fără să-mi pese câtuşi de puţin dacă m-ar fi putut auzi careva. Nici măcar nu aveam nevoie să-i văd lui faţa, ca să ştiu că mă privea cum mă descompun.

– Sfinte Sisoe!

Balansul lui a devenit smucit şi brutal, apoi a ejaculat cu un geamăt prelung, înfigându-şi adânc degetele în şoldurile mele.

Mi-ar putea lăsa vănătăi, m-am gândit. Apoi: *Sper să-mi lase vănătăi*.

Voiam să am o amintire despre noaptea aceasta şi despre această Sara şi după ce plecam, care să diferenţieze mai clar noua viaţă pe care eram atât de hotărâtă s-o am de cea veche.

Încremeni, lăsându-se cu toată greutatea peste mine, cu buzele lipite blând de gâtul meu.

– Dumnezeule, micuţă necunoscută. M-ai făcut praf.

Zvâcnea în mine – replici ale seismului orgasmic – şi aş fi vrut să stea aşa, adânc înfipt, o veşnicie. Mi-am imaginat cum arătam văzuţi din partea cealaltă a clubului: un bărbat ţintuind o femeie la perete, picioarele ei în jurul şoldurilor lui ghicindu-se în întuneric.

Mâna lui cuprinzătoare îmi mângâie piciorul de la gleznă la şold, apoi, cu un mic geamăt, se desprinse, mă aşeză pe picioarele mele, se dădu un pas înapoi şi-şi scoase prezervativul.

La naiba, niciodată nu făcusem, nici pe departe, ceva atât de dement. Zâmbetul îmi puse stăpânire pe toată faţa, când mi-am simţit picioarele tremurând, gata să cedeze.

Nu te pierde cu firea, Sara. Nu te pierde cu firea.

Fusese perfect. Totul în privinţa asta fusese perfect, dar trebuia să se încheie chiar aici. Fă totul altfel. Fără nume, fără obligaţii. Fără regrete.

Netezindu-mi rochia, m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut o dată pe buze.

– A fost incredibil.

A dat din cap, spunând cântat pe sub sărut:

– A fost. Putem...?

– O să cobor la parter.

Am început să mă îndepărtez, cu spatele, şi i-am făcut semn de la revedere.

El s-a uitat lung la mine, nedumerit.

– Eşti...

– Bine. Sunt bine. Tu?

El a dat din cap, zăpăcit.

– Atunci... mersi.

Cu adrenalina încă zbârnâindu-mi prin vene, m-am întors cu spatele, înainte să apuce să răspundă, şi l-am lăsat cu pantalonii descheiaţi şi cu un zâmbet mirat, încremenit pe buze.

Peste câteva minute, le găseam pe Chloe şi Julia, amândouă gata să meargă acasă. Braţ la braţ, am plecat din club şi abia când ne aflam în limuzină, iar eu retrăiam în tăcere fiecare secundă a ceea ce tocmai mi se întâmplase cu acel bărbat ciudat, viguros, mi-am amintit: îmi lăsasem chiloţii pe podea, la picioarele lui, şi filmul cu mine dansând pe telefonul lui.

DOI

Sâmbătă, viaţa mea era perfectă: o carieră fulminantă, un apartament îngrijit, câteva femei disponibile pentru o partidă oricând şi oriunde. Duminică şi luni: un dezastru. Nu eram în stare să mă concentrez, uitându-mă obsesiv la blestematul ăla de filmuleţ şi având chiloţii necunoscutei radiind căldură ca jăraticul în biroul din dormitorul meu.

Fâţâindu-mă în scaun, mi-am plimbat degetul pe ecran, pornind telefonul pentru a mia oară în ziua aceea. Întâlnirea de la prânz deviase iarăşi de la subiect şi eu făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să dau cât de cât impresia că mă interesa naibii ce trăncănea toată lumea, dar de îndată ce s-a ajuns iar la tema fotbalului american, am renunţat.

Oricum nu mă puteam gândi decât la ea.

Am aruncat o privire pe sub masă, asigurându-mă că sonorul era închis şi am şovăit doar o clipă înainte să apăs pe play.

Ecranul era întunecat, imaginea era neclară, dar nu aveam nevoie să desluşesc toate detaliile ca să ştiu ce urma. Chiar şi fără sonor, îmi puteam aminti muzica vibrantă, felul în care şoldurile ei se mişcau în ritmul tobelor, în vreme ce rochia i se ridica din ce în ce mai mult pe coapse. Americancele nu apreciază valoarea pielii perfect palide, fără pistrui, dar necunoscuta mea avea cea mai frumoasă piele pe care o văzusem vreodată. Futu-i, aş fi lins-o de la gleznă până la şold şi înapoi, dacă mi-ar fi dat ocazia. Acum ştiam că dansase numai pentru mine, că fusese conştientă c-o privesc.

Şi îi plăcuse al naibii.

Cristoase! Şi rochiţa aia! Părul ei ciufulit, de culoarea caramelului, până la nivelul bărbiei, şi ochii aceia căprui enormi, inocenţi. Ochii ăia mă provocau să-i fac nişte lucruri foarte, foarte rele, în timp ce priveau.

Nici fundul ei grozav şi sânii nu erau de ignorat.

– Eşti un tovarăş de prânz îngrozitor, Stella.

Will întinse mâna şi şterpeli un cartof prăjit din farfuria mea.

– Hmm? am mormăit, ţinând mai departe ochii în jos, având grijă să nu reacţionez în niciun fel. Voi vorbiţi despre fotbalul american. Eu, aici, mor de plictiseală. Zac, literalmente mort.

Dacă am învătat un lucru în meseria asta, acela este că nu trebuie absolut niciodată să-ţi dai cărţile pe faţă, nici măcar atunci când ai cea mai proastă mână imaginabilă. Sau o înregistrare video cu o fată dansând, cu puţin înainte s-o fuţi la un perete.

– Orice-ai avea pe telefonul ăla la care te uiţi este evident de o sută de ori mai interesant, decât cum or să arate cei de la Jets anul ăsta. Şi nu ne arăţi si nouă.

Dac-ar fi ştiut el!

– Aruncam un ochi la oferta pieţei, am spus eu, clătinând uşor din cap.

Aproape c-am scâncit când am oprit filmul, strecurându-mi telefonul în buzunarul sacoului.

– Chestii plicticoase.

Will îşi goli paharul de băutură şi râse.

– Mă enervează că eşti un mincinos atât de bun.

Dacă n-am fi fost cei mai buni tovarăşi, încă de la înfiinţarea uneia dintre cele mai de succes companii de investiţii cu capital de risc din oraş, în urmă cu trei ani, aş fi putut să cred că vorbea serios.

– Eu bănuiesc că te uiţi la chestii porno.

L-am ignorat.

– Auzi, Max? interveni James Marshall, şeful consilierilor tehnici. Ce s-a întâmplat cu femeia cu care ai vorbit la bar?

De regulă, când cei mai buni prieteni ai mei mă descoseau despre vreuna dintre femeile pe care le întâlneam întâmplător, ridicam din umeri şi spuneam: *Partidă rapidă* sau, simplu, *Limuzina*. Dar, din nu ştiu ce motiv, de data asta am clătinat din cap şi-am spus:

– Nimic.

Un alt rând de băuturi sosi la masa noastră şi i-am mulţumit absent chelnerului, chiar dacă abia mă atinsesem de primul pahar. Privirea mi se plimba nerăbdătoare prin local. Era mulţimea obişnuită de la prânz: întruniri de afaceri şi doamne care îşi luau prânzul.

Aş fi vrut să ies din mine însumi.

James oftă, închizând fişierul peste care se uitase şi punându-l la loc în servietă. Îşi ridică paharul la frunte, înfiorându-se.

– Mai e cineva care plăteşte totuşi pentru weekend? Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta.

Mi-am ridicat whisky-ul la buze şi am regretat imediat. Cum era posibil ca o băutură pe care o consumam practic în fiecare zi, încă de la pubertate, să-mi aducă aminte brusc de o femeie pe care o văzusem fix o singură dată?

Mi-am ridicat ochii la sunetul cuiva care-şi dregea glasul.

– Hei, mă atenţionă Will.

I-am urmărit privirea şi am văzut un bărbat care trecea printre mese.

– Nu e Bennett Ryan?

– Ei, să fiu al naibii! am zis eu, când silueta înaltă a vechiului meu prieten traversa restaurantul.

– Îl cunoşti? întrebă James.

– Da, am fost la aceeaşi facultate; el a fost colegul meu de apartament trei ani. M-a sunat acum vreo două luni, fiindcă voia să-i împrumut casa din Marsilia, ca să-şi ceară iubita în căsătorie. Am vorbit despre extinderea companiei Ryan Media cu un birou la New York.

Ne-am uitat cum Bennett s-a oprit la o masă din capătul celălalt al sălii, zâmbind ca un idiot înainte să se aplece ca să sărute o brunetă extraordinară.

– Mi se pare că a ţinut trucul cu Franţa, râse Will.

Dar nu viitoarea doamnă Bennett Ryan mi-a captivat mie atenţia. Ci frumoasa femeie care stătea lângă ea şi tocmai căuta ceva în poşetă. Păr de culoarea mierii-caramel, aceleaşi buze roşii pe care le sărutasem la club, aceiaşi ochi căprui.

Mi-am pus toată voinţa la bătaie să rămân pe scaunul meu şi să nu mă duc glonţ la ea. Femeia i-a zâmbit lui Bennett, apoi el a spus ceva care le-a făcut pe ambele femei să râdă, după care toţi trei au ieşit din restaurant şi eu n-am putut face nimic decât să mă uit lung.

M-am gândit că era timpul să-i fac o vizită vechiului meu prieten.

* * *

– Max Stella.

Uşile metalice mari ce separau un birou de recepţia companiei Ryan Media se deschiseră şi omul însuşi ieşi să mă întâmpine.

– Ce mai faci?

M-am îndepărtat de ferestrele din podea până-n tavan care dădeau spre Fifth Avenue şi i-am strâns mâna lui Bennett.

– Splendid, i-am spus, rotindu-mi privirea în jur.

Recepţia era de cel puţin două etaje înălţime în atrium, iar podeaua de marmură sclipea scăldată de soare. O mică zonă de aşteptare era aranjată într-o parte, cu canapele de piele şi un enorm candelabru cu globuri de sticlă, atârnând la cel puţin şase metri înălţime. În spatele marelui birou de recepţie, era construită în perete o cascadă lină, apa curgând peste nişte dale de gresie albastră. Un mic grup de angajaţi s-a răspândit de la ascensoare spre diversele birouri, aruncând priviri nervoase spre Bennett.

– Se pare că te-ai instalat bine.

Mi-a făcut semn să-l urmez.

– Punem, încet-încet, lucrurile în mişcare. New Yorkul, la urma urmelor, e tot New York.

M-a condus în biroul lui, un grup de camere pe colţ, cu ferestre panoramice şi o privelişte spectaculoasă spre parc.

– Şi logodnica? l-am întrebat, făcând semn din cap spre fotografia de pe biroul lui. Bănuiesc că i-a plăcut Mediterana. Altminteri de ce-ar fi fost de acord să se mărite cu un gogoman arogant ca tine?

Bennett râse.

– Chloe e perfectă. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat s-o duc acolo.

Am ridicat din umeri.

– Casa e goală majoritatea timpului. Mă bucur că a ţinut figura.

Făcându-mi semn să iau loc, Bennett s-a aşezat într-un fotoliu mare, directorial, cu spatele la ferestrele panoramice.

– A trecut ceva vreme. Cum îţi merge?

– Fantastic.

– Aşa am auzit şi eu.

Îşi frecă bărbia, studiindu-mă.

– Mi-ar plăcea să vii în vizită, acum, că ne-am mutat aici. I-am povestit lui Chloe totul despre tine.

– Sper că asta e o uşoară exagerare.

Dintre toate persoanele din New York, Bennett Ryan ştia probabil cele mai multe porcării din zilele mele de destrăbălare.

– Mă rog, admise el, i-am povestit doar atât cât să vrea să te cunoască.

– Mi-ar plăcea să recuperăm, oricând.

Am aruncat o privire pe fereastră, spre clădirile din spatele lui, şovăind. Bennett nu era uşor de citit în genul acesta de situaţii; era unul dintre lucrurile care-l făceau atât de bun în domeniul lui.

– Dar recunosc că sunt aici ca să-ţi cer o favoare.

El se aplecă în faţă, zâmbind.

– Mi-am închipuit.

Lucrasem fără probleme cu unii dintre cei mai intimidanţi oameni din lume, dar Bennett Ryan întotdeauna mă silea să-mi aleg cuvintele cu grijă. Mai ales când îi ceream ceva atât de... delicat.

– Am fost un pic obsedat de o femeie, pe care am întâlnit-o acum vreo două seri. Am lăsat-o să plece înainte să-i cer numărul de telefon şi îmi dau palme de atunci. Spre norocul meu, am zărit-o luând-o prânzul cu tine şi frumoasa ta Chloe, ieri după-amiază.

M-a măsurat din priviri un moment.

– Despre Sara vorbeşti?

– Sara! am zis eu, probabil o idee prea triumfător.

– Oh, nu, a zis el, clătinând imediat din cap. Nicio şansă, Max.

– Ce?

Dar cu Bennett nu puteam păstra o expresie nevinovată prea mult timp. Omul mă ştia din zilele de studenţie. Poate nu era cea mai bună mostră de bună purtare a mea.

– Mă castrează Chloe dacă află că te-am lăsat să te apropii de Sara. Exclus.

Mi-am dus o mână la piept.

– Sunt jignit, colega. Şi dacă intenţiile mele sunt onorabile?

Bennett râse şi se ridică, făcând câţiva paşi spre fereastră.

– Sara e... şovăi. Tocmai a trecut printr-o despărţire urâtă. Iar tu...

Se uită la mine şi ridică o sprânceană.

– Nu eşti genul ei.

– Ei, haide, Ben. Nu mai sunt un labagiu de nouăsprezece ani.

El îmi aruncă un zâmbet superior amuzat.

– Okay, dar stai de vorbă cu acela care te-a văzut combinându-te, cu succes, cu trei femei într-o singură noapte, fără ca vreuna să ştie de celelalte două.

Am rânjit.

– Ai înţeles tu greşit. S-au cunoscut foarte bine toate trei, până la sfârşitul nopţii.

– Mă iei peste picior?

– Dă-mi doar numărul ei de telefon. O să-l considerăm un *mulţumesc* pentru că ţi-am închiriat splendida mea vilă.

– Eşti aşa un ticălos.

– Cred c-am mai auzit asta înainte, am zis eu, ridicându-mă. Sara şi cu mine am... avut o foarte interesantă conversaţie.

– O conversaţie. Sara a avut o conversaţie cu tine. Sunt sceptic.

– Una chiar plăcută, da. Este interesantă, micuţa. Din nefericire, am fost întrerupţi mai înainte să-i pot afla numele.

– Înţeleg.

– Dar ce noroc am avut, să dau peste tine şi aşa mai departe.

Mi-am ridicat sprâncenele, aşteptând.

– Norocos, da...

Zâmbind, Bennett se aşează la loc, uitându-se la mine.

– Dar mă tem că va trebui să-ţi cauţi norocul în altă parte. Ţin la ouăle mele; mi-ar plăcea să le păstrez. N-o să-ţi netezesc eu calea în direcţia asta.

– Întotdeauna ai fost un bulangiu.

– Am mai auzit asta înainte. Prânzul, joi?

– Negreşit.

* * *

Am ieşit din biroul lui Bennett cu intenţia să arunc un ochi prin noul sediu al companiei. Ocupaseră mai mult de trei etaje din clădire şi auzisem că deja făcuseră multă treabă. Antreul spaţios îţi tăia răsuflarea, dar zona birourilor era la fel de luxoasă, cu holuri largi, cu pardoseli de travertin şi lumină naturală din belşug, asigurată de ferestre, de pereţi de sticlă compactă şi de luminatoare. Fiecare birou părea să aibă o mică anticameră – nu

chiar ca a lui Bennett, dar perfectă pentru a sta la o discuţie pentru care nu era nevoie de formalismul unei săli de conferinţă.

Fiindcă am pomenit de asta, sala de conferinţe era năucitoare: un perete de ferestre cu vedere spre centrul Manhattanului, o uriaşă masă de nuc lăcuit, de pe puţin treizeci de locuri, şi tehnologie de ultimă oră pentru prezentări.

– Nu-i rău, Ben, am murmurat eu, întorcându-mă pe hol şi zgâindu-mă la un panou cu o fotografie a unei instalaţii de Timothy Hogan. Ce gusturi bune în materie de artă, pentru un labagiu absolut!

– Ce cauţi aici?

Mi-am ridicat privirile ca să descopăr o foarte surprinsă Sara, încremenită la jumătatea holului. N-am putut să mă abţin să nu zâmbesc – asta chiar era ziua mea norocoasă.

Sau... nu, dacă era să mă iau după expresia ei.

– Sara! am zis eu tărăgănat. Ce surpriză minunată. Tocmai am fost la o întâlnire. Eu sunt Max, apropo. Ce plăcere să alătur în sfârşit un nume la... – mi-am coborât ochii şi i-am studiat sânii, apoi restul corpului, prin rochia ei neagră, mulată – chip.

Cristoase, arăta bestial!

Când mi-am ridicat din nou privirile, ochii ei deveniseră cât farfuriile. Pe bune, femeia avea cei mai mari ochi căprui cu putinţă. Un pic mai mari şi ar fi fost lemurian.

Mă apucă de braţ, trăgându-mă după ea pe hol, cizmele ei mulate până la genunchi ţăcănind pe dalele de gresie.

– Încântat să te revăd atât de curând, Sara.

– Cum m-ai găsit? şopti ea.

– Prietenul unui prieten.

Am fluturat din mână nepăsător şi m-am uitat din nou la ea. Bretonul îi era dat într-o parte şi prins cu o agrafă mică, roşie, care se potrivea cu buzele ei pline, rubinii. Arăta ca ieşită dintr-o fotografie artistică din anii şaizeci.

– Sara este un nume foarte frumos, ştii.

Ea-şi îngustă ochii.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti psihopat.

Am râs:

– Nu chiar.

O femeie tânără trecu pe lângă noi, lăsând capul în jos şi murmurând, timid, înainte de a-şi continua drumul în fugă.

– Bună ziua, domnişoară Dillon.

Şi acum avem şi un nume de familie. Mersi stagiară speriată!

– A-haaa, Sara Dillon! am jubilat. Am putea continua conversaţia aceasta într-un loc mai intim?

Se uită în jur şi-şi coborî vocea:

– N-o să fac sex cu tine în biroul meu, dacă pentru asta ai venit.

Oh, era fantastică.

– De fapt, am trecut pe aici ca să îţi urez cum se cuvine bun venit la New York. Dar presupun că aş putea face şi asta aici...

– Ai două minute, zise ea, întorcându-se pe călcâie şi luând-o spre biroul ei.

Am cotit de vreo câteva ori, până când am ajuns, în sfârşit, într-o anticameră mai mică, pe aceeaşi latură cu ferestrele panoramice spre centrul oraşului. Un tânăr aşezat la un birou circular şi-a ridicat capul, uitându-se la noi, când am trecut pe lângă el.

– O să fiu în biroul meu, George, i-a zis ea peste umăr. Să nu fiu deranjată, te rog.

Când uşa se închise în urma noastră, se întoarse cu faţa la mine.

– Două minute.

– Dacă arde, te pot rezolva şi în două minute.

Am făcut un pas înainte, întinzând mâna şi plimbându-mi degetul mare de-a lungul şoldului ei.

– Însă cred că amândoi ştim că ţi-ar plăcea să-mi ia mai mult de-atât.

– Ai două minute să-mi explici de ce eşti aici, a precizat ea, cu vocea tremurând uşor. Şi cum m-ai găsit.

– Păi, am început, am întâlnit o femeie sâmbătă. I-am tras-o la un perete, mai precis. Şi n-am mai fost în stare să mi-o scot din minte. A fost extraordinară. Frumoasă, spirituală, înnebunitor de sexy. Dar n-a vrut să-mi spună cum o cheamă şi a plecat fără să-mi lase altceva decât chiloţii. Ceea ce nu s-ar putea spune că sunt chiar un fir călăuzitor.

Am micşorat distanţa dintre noi, dându-i o şuviţă de păr pe după ureche şi plimbându-mi nasul pe obrazul ei.

– Iar când am ejaculat, azi-dimineaţă, masturbându-mă în timp ce mă gândeam la cum fusese cu ea, tot nu ştiam ce nume să strig.

Dregându-şi glasul, Sara m-a împins de lângă ea, ducându-se de partea cealaltă a biroului.

– Asta nu explică totuşi cum m-ai găsit, zise ea, cu obrajii îmbujoraţi.

O văzusem sub luminile stroboscopice, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi, dar voiam s-o văd goală, îmbăiată în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele biroului ei. Voiam să ştiu exact cât de departe avea să se întindă îmbujorarea aceea pe corpul ei.

Am lăsat-o mai moale cu spiritele. Această Sara era radical diferită de uşuratica transplantată din Chicago, pe care o întâlnisem la bar.

– S-a întâmplat să te văd ieri, la prânz, cu Ben. Noi doi ne cunoaştem de mult. Pur şi simplu, am pus lucrurile cap la cap şi am sperat c-o să te revăd.

– I-ai povestit lui Bennett despre sâmbătă? a şuierat ea şi îmbujorarea pe care i-o admirasem i-a pierit din obraji.

– Doamne fereşte! Ţin la viaţa mea, te asigur. Doar i-am cerut numărul tău de telefon. M-a refuzat.

Umerii i se relaxară o idee.

– Okay.

– Uite, e o coincidenţă că te-am întâlnit acum şi am cam întrecut măsura venind până aici, dar chiar voiam să-l văd pe Bennett, dincolo de asta. Dacă vreodată vrei să iei masa cu mine...

Mi-am lăsat cartea de vizită pe biroul ei şi m-am întors să plec.

– Filmul, a zis ea abrupt. Ce-ai făcut cu el?

M-am întors şi pofta de a o tachina a devenit aproape irezistibilă. Dar cu cât întârziam răspunsul, cu atât mai panicată părea.

În cele din urmă, izbucni:

– L-ai postat pe YouTube sau PornTube sau mai ştiu eu ce site-uri foloseşte lumea?

Am scăpat un hohot de râs, neputând să mă abţin.

– Cum?

– Te rog, spune-mi doar că n-ai făcut-o.

– Doamne, bineînţeles că nu! Recunosc că l-am văzut de vreo şapte sute de mii de ori. Dar, nu, nu l-aş face niciodată public.

Se uita atent la mâinile ei, trăgându-se de o unghie.

– Aş putea să-l văd?

Ce era asta în vocea ei? Curiozitate? Ceva mai mult?

Am ocolit biroul, oprindu-mă în spatele ei. Era încă încordată, dar s-a sprijinit cu spatele de mine, ţinând mâinile strânse în pumni pe lângă corp. Mi-am scos telefonul din sacou şi am găsit filmul, l-am pornit şi i l-am ţinut în faţă, ca să-l vadă.

Cu volumul dat la maximum, ritmul muzicii se putea auzi în difuzoarele micuţe. Ea apăru pe ecran, dansând cu braţele deasupra capului şi, întocmai ca şi prima oară când o privisem pe viu, am simţit că mă excit.

– Aici, i-am spus eu, la ceafă, e atunci când te-ai întrebat dacă eu am observat că rochia ţi s-a ridicat. Nu-i aşa?

Mi-am lipit bazinul de fundul ei, ca să nu las nicio îndoială asupra efectului pe care-l avea asupra mea.

Am aşezat telefonul pe birou, în faţa ei, punând o mână pe talia ei.

– Uite, aici, am zis, făcând semn cu capul către film.

Ea a luat telefonul privind mai de aproape.

– Cum te uiţi la mine peste umăr, asta e partea care-mi place cel mai mult. Expresia aia de pe faţa ta e ca şi când ai fi dansat numai pentru mine.

– O, Doamne, şopti ea.

Speram că-şi amintea cum se simţise, cum fusese să mă ştie acolo, privind-o.

Şi atunci îmi luă mâna şi o duse încet spre marginea rochiei, pe care şi-o ridică pe coapsă. Pielea ei era netedă sub palma mea şi mi-am strecurat mâna spre pântecele ei, muşchii abdomenului ei înfiorându-se uşor la atingerea mea.

– Ai dansat pentru mine? am întrebat, având nevoie de o reamintire.

Ea dădu din cap, împingându-mi mâna mai jos. Drace, femeia asta era un hăţiş de contradicţii.

– La ce altceva te-ai mai gândit? am întrebat. Te-ai gândit la faţa mea între coapsele tale şi la gura mea?

Ea dădu din nou din cap, muşcându-şi buza.

– Eu voiam să te ating, i-am zis, băgând mâna pe sub chiloţii ei. Exact aşa.

Corpul ei se arcui sub mine, lipit de al meu şi aplecat peste birou.

– Vreau să simt cât de udă eşti, am zis, răsuflând greu, cu vocea şoptită şi gâtuită. Cât de udă eşti, când ştii că am ejaculat în dimineaţa asta în timp ce mă uitam la tine.

Mi-am plimbat degetele mai jos.

Ea gâfâi.

– Te uiţi la film? am întrebat-o, împingându-mi un deget înăuntru.

Ea a dat din cap şi am alunecat într-o secundă, mişcându-mi degetul mare în cerc peste clitorisul ei.

– Eşti atât de udă, am zis, plimbându-mi dinţii pe umărul ei.

– Ştii... n-ar trebui să facem asta aici, zise ea.

Totuşi îmi împinse mai mult mâna. Cu ritmul ferm al mişcărilor mele, am simţit-o că începe să se încordeze, răsuflarea devenindu-i gâfâită, sacadată.

Cu o tresărire vinovată, mi-am retras mâna şi am întors-o cu faţa la mine. Arăta ca drogată, cu pleoapele grele şi buzele întredeschise.

– Şi, din păcate, cele două minute ale mele s-au scurs.

Am sărutat-o pe obraz, pe colţul gurii şi pe fiecare dintre pleoape, când a închis ochii. Apoi i-am luat telefonul din mână şi am ieşit din birou.

TREI

Un necunoscut m-a filmat dansând.

Şi apoi a aflat unde lucram – pentru că aparent e prieten bun cu şeful meu – şi eu i-am cerut să-mi arate filmul.

După asta, l-am făcut să-şi vâre mâinile în chiloţii mei – din nou, dar de data asta în noul meu birou – şi am dovedit, pentru amândoi, cât de mult mă excitase ideea că el s-a masturbat în timp ce privea filmul.

– O, Dumnezeule!

– E a zecea oară când spui asta în ultimul sfert de oră, Sara. Hai, vino aici şi deşartă-ti sacul!

Asistentul meu, George, s-a sprijinit de tocul uşii.

– Cel puţin, dacă nu e atât de scandalos, încât trebuie să vin eu înăuntru şi să închid uşa.

– Nu-i nimic. Doar că...

Mi-am aranjat pixurile într-un pahar de pe masă, am bătut câteva hârtii, aliniindu-le.

– Nimic.

El şira arcuit buzele într-un zâmbet sceptic.

– Eşti o mincinoasă execrabilă.

– Pe cuvânt. E un uriaş, gigantic, regretabil nimic.

George intră în biroul meu şi se prăbuşi în fotoliul de vizavi de al meu.

– Acest Nimic s-a petrecut cumva la petrecerea de logodnă a lui Chloe, sâmbătă?

– Probabil.

– Şi a fost din categoria Nimic Masculin?

– Posibil.

– A fost Nimicul Masculin bucăţica de Max Stella care tocmai a trecut prin biroul tău?

– Ce? Nu! am minţit eu fără clipesc.

M-am felicitat, mai târziu, pentru această neaşteptată spontaneitate. George avusese dreptate prima oară: eram o mincinoasă execrabilă. Dar aparent ruşinea resimţită pentru Situaţia de Sex la Perete în Public fusese de ajuns ca să-mi descopăr abilităţi încă necunoscute.

– Şi tu de unde îl ştii pe Max Stella?

George studia atent bărbaţii atrăgători din partea locului, dar, având în vedere că nu sosise în oraş decât cu o săptămână înaintea mea – newyorkeză de numai treisprezece zile –, nici măcar el nu putea lucra atât de repede.

– Dă-mi voie să te întreb, începu el, care a fost primul lucru pe care l-ai făcut când ai sosit şi te-ai instalat în apartamentul tău?

– Am găsit cea mai apropiată sursă de vin şi prăjituri, am spus eu. Evident.

El râse:

– Evident. Dar pentru că scopul meu nu e să fiu un celibatar bătrân grăsan, ceea ce fac eu este să cercetez locul. Care sunt localurile cele mai plăcute pentru a mânca – a dansa – a petrece?

– Ca să-i cunoşti pe toţi bărbaţii, am adăugat.

El încuviinţă, făcându-mi cu ochiul.

– Pe toţi bărbaţii. Aflu tot ce pot şi, făcând astfel, aflu şi cine sunt celebrităţile oraşului.

Se aplecă şi-mi zâmbi larg, vesel.

– În acest oraş, Max Stella este o celebritate.

– O celebritate? În ce sens?

El râse.

– Este un vip de *Page Six*[5], draga mea. Importat din centrul Londrei, acum câţiva ani. Genial finantist de investiţii, întotdeauna cuplat cu vreo celebritate sexy sau vreo prinţesă a conturilor de economii. Se afişează cu câte o altă însoţitoare de petreceri în fiecare săptămână. Tra-la-la.

Grozav. Reuşisem să aleg acelaşi tip de individ destrăbălat care ţine prima pagină a ziarelor de scandal ca şi fostul meu iubit. Dar de data aceasta, Max nu era numai un bine-cunoscut vânător de fuste, ci mai era şi un faimos finanţist în investiţii de risc, cu care nu mă îndoiam că aveam să mă intersectez nu o dată, în interes de serviciu. Şi care mai avea şi o înregistrare video cu mine dansând ca o stripteuză în timp ce-mi imaginam capul lui între picioarele mele.

Am gemut din nou:

– O, Dumnezeule!

[5] *Page Six* este o pagina bârfelor mondene din ziarul *New York Post*. (N.t.)

– Calmează-te. Arăţi de parc-ai fi gata să leşini. Ai mâncat ceva de prânz?

– Nu.

– Uite, eşti mult înaintea celorlalţi, aici. Nu avem decât patru contracte care să necesite o oarecare atenţie şi, dacă e adevărat ce mi-a povestit Henry despre tine, bănuiesc că le-ai parcurs deja de vreo sută de ori. Chloe nici măcar n-a primit mobilierul pentru biroul ei, asistentul ei nici n-a ajuns la New York şi Bennett n-a muştruluit decât trei oameni astăzi. În mod clar, nu arde nimic aici ca să necesite atenţia ta. Ai destul timp ca să pui frână şi să-ţi iei ceva de mâncare.

Am tras adânc aer în piept, zâmbindu-i cu recunoştinţă.

– Henry te-a pregătit bine.

George fusese angajat ca asistent al lui Henry Ryan, la Ryan Media, după ce terminasem eu masteratul în business şi plecasem la o firmă comercială mare. Când Bennett m-a sunat ca să-mi ofere postul de director de finanţe la noua filială, Henry îmi trimisese un e-mail, spunându-mi că, dacă mă alăturam biroului din New York, el avea să se asigure că Bennett mi-l va repartiza pe George, care murea să se mute.

George îmi răspunse tot cu un zâmbet şi înclină scurt din cap.

– Henry mi-a spus că ai fi cu neputinţă de înlocuit şi nici măcar să nu încerc. Am ceva de demonstrat.

– Eşti uimitor.

– Oh, fato, ştiu, zise el. Şi o socotesc parte a îndatoririlor mele de asistent să te îndrum unde să te duci ca să te simţi bine. Prăjituri, vin sau altele.

Mintea imediat mi-a zburat la imaginea clubului de sâmbătă, înţesat de lume şi vibrând de muzică la volum maxim, voci şi bătut din picioare. Din nou, faţa lui Max străfulgeră printre gândurile mele, sunetele pe care le scosese când ejaculase, statura lui impresionantă în faţa mea, presându-mă de perete, ridicându-mă şi lunecând înăuntru şi afară.

Mi-am îngropat faţa în palme. Acum, că ştiam cine era şi că voia să mă mai vadă? Eram terminată.

George se ridică, ocoli biroul până la mine şi mă ridică, sprijinindu-mă.

– Bun. Du-te şi ia-ţi ceva de mâncare. O să scot contráctele Agent Provocateur şi o să te poţi ocupa de ele când te întorci. Fă o pauză, Sara!

Fără tragere de inimă, m-am dus şi mi-am luat poşeta din dulap. George avea dreptate. În afară de petrecerea cu fetele, din urmă cu două nopţi, şi de nopţile nedormite pe care le pierdusem desfăcându-mi bagajele în noua mea casă, petrecusem cea mai mare parte din timp la birou, încercând să pun lucrurile în mişcare. Mare parte din cele trei etaje pe care le închiriaserăm în clădirea strălucitoare, de sticlă şi oţel, din centrul oraşului, erau încă goale şi, deocamdată, fără restul departamentului sau al echipei de marketing aici, nu ne puteam îndeplini misiunea: cele mai bune campanii media din lume.

Chloe rămăsese la Ryan Media, când îi părăsisem eu, preluând mai multe conturi la marketing cu Bennett. Dar munca ei extraordinară în enorma campanie Papadakis fusese ceea ce catapultase compania în suprasolicitare şi, foarte curând, devenise clar că era nevoie de o nouă filială în New York pentru a administra unele dintre aceste conturi mai mari. Bennett, Henry şi Elliott Ryan petrecuseră două săptămâni în oraş, ca să găsească spaţiul ideal pentru birou, şi atunci fusese iniţiat totul: Ryan Media Group avea să aibă un nou sediu, în centrul oraşului.

Michigan Avenue din Chicago era aglomerat, dar nici nu încăpea comparaţie cu Fifth Avenue, Manhattan. Mă simţeam îngropată în nesfârşita reţea a străzilor de uriaşii arhitecturali şi de puhoiul continuu de oameni, trafic şi zgomot. Claxoanele urlau în jurul meu şi, cu cât stăteam mai mult pe loc, cu atât zgomotul oraşului devenea mai asurzitor. Oare trebuia s-o iau la stânga sau la dreapta ca să găsesc micul local chinezesc care-i plăcea lui Bennett? Cum se numea – Grădina Nu-ştiu-cum? Stăteam în loc, străduindu-mă să-mi regăsesc reperele, în vreme ce un şuvoi de bărbaţi şi de femei de afaceri mă ocolea, despărţindu-se în două pe lângă mine, ca apa în jurul unei pietre care zace tâmp într-o albie de râu.

Tocmai când îmi scosesem telefonul ca să-i dau un mesaj lui Chloe, am văzut o siluetă înaltă, familiară, aplecându-se şi intrând pe o uşă de pe partea cealaltă a străzii. Mi-am ridicat privirea, citind numele de pe mica faţadă: *GRĂDINA HUNAN*.

* * *

Restaurantul era întunecos, aproape gol, şi mirosea nemaipomenit. Nici nu-mi puteam aminti când fusese ultima oară când mâncasem ceva mai substanţial decât un baton de cereale. Mi-a lăsat gura apă şi, pentru o clipă, am uitat că ar fi trebuit să fiu în alertă maximă.

Mă mutasem aici pentru un nou început. Un nou început însemna să-mi pun cariera pe primul loc, să mă regăsesc – nu să cad într-o altă relaţie nenorocită de tip Stepford[6]. Şi asta rezolva problema. Da, aveam să-mi iau prânzul în localul acela, dar numai după ce îi spuneam răspicat lui Max că nu trebuia să mai vină niciodată, aşa, la locul meu de muncă. Şi că faptul că îi dusesem mâna pe sub rochia mea, adineauri, fusese un accident. Un pas greşit. Neintenţionat.

– Sara?

Numele meu suna tainic, erotic, cu accentul lui şi m-am întors în direcţia vocii. Era într-un separeu din colţ, privind pe după meniul înalt pe care-l avea în mâini. Îl lăsă jos, în mod clar surprins, dar apoi zâmbi şi mi-ar fi plăcut să-l pălmuiesc pentru cât de nervoasă mă facea să mă simt. Trăsăturile îi erau şi mai accentuate în umbrele adânci ale restaurantului. Părea şi mai periculos.

M-am dus la masa lui şi l-am ignorat când s-a ridicat de pe banchetă ca să-mi facă loc lângă el. Părul îi era tuns scurt, dar lăsat mai lung în creştet. Îi cădea pe frunte când se mişca şi aş fi vrut să i-l ating, să văd dacă era la fel de moale pe cât arăta sub conul luminii de deasupra. La dracu'.

– N-am venit aici ca să iau masa cu tine, am zis, îndreptându-mi umerii. Trebuie doar să lămuresc câteva lucruri.

Şi-a întins palmele în faţă.

– Cu toată plăcerea!

Trăgând adânc aer în piept, am spus:

– M-am simţit cel mai bine, din cât e rezonabil să-mi amintesc, cu tine, la club, alaltăieri noapte...

[6] (Psihologie) Tip de relaţie de cuplu, în care femeile sunt placide, conformist şi obediente. (N.t.)

– Asemenea.

Am ridicat o mână.

– Dar m-am mutat aici ca să pornesc de la capăt. Am vrut să fac ceva nebunesc şi am făcut, dar eu nu sunt aşa. Îmi iubesc munca şi colegii. Nu pot să-ţi permit să intri în biroul meu ca să flirtezi cu mine. Nu pot să mă mai comport aşa niciodată, la serviciu.

M-am aplecat şi mi-am coborât vocea:

– Şi nu-mi vine să cred că ai păstrat filmul ăla.

A avut prezenţa de spirit să arate căinţă.

– Îmi pare rău. Chiar am avut intenţia să-l şterg.

Sprijinindu-se în coate, se aplecă şi adăugă:

– Chestia e că se pare că nu mă pot opri să mă uit la el. Să-l văd mă calmează mai bine decât o porţie de whisky. Mai bine şi decât cel mai obscen film porno.

O tensiune vibrantă se iscă în pântecele meu şi între picioare.

– Şi bănuiesc că îţi place să auzi asta. Mai bănuiesc şi că Panseluţa excitată pe care am întâlnit-o la club este o mult mai mare parte din Sara Dillon decât ai vrea tu să crezi.

– Nu e, am clătinat din cap. Şi nu mai pot face asta.

– Asta, zise el, e doar o masă. Ia loc şi stai cu mine.

Nu m-am mişcat.

– Haide.

Oftă încet.

– M-ai lăsat să ţi-o trag sâmbătă, mi-ai băgat mâna pe sub hainele tale, în urmă cu vreo câteva minute, iar acum nu vrei să iei prânzul cu mine. Întotdeauna ţii să fii atât de derutantă?

– Max.

– Sara.

Am ezitat încă vreo câteva momente bune, înainte de a mă strecura pe bancheta separeului, alături de el, simţindu-i corpul lung, puternic, radiind căldură lângă al meu.

– Arăţi minunat, zise el.

M-am uitat la rochia simplă şi neagră pe care o purtam. Picioarele goale se iţeau de sub tiv imediat deasupra genunchilor. El îşi plimbă un deget de la umărul meu până la încheietura mâinii, iar pielea mea se făcu imediat ca de găină.

– N-am să mai dau buzna în biroul tău aşa, zise el, atât de încet, că a trebuit să mă aplec mai aproape de el ca să aud ce spune. Dar vreau să te mai văd.

Am clătinat din cap, uitându-mă la degetele lungi de pe braţul meu.

– Nu cred că e o idee bună.

Când chelnerul s-a oprit la masa noastră, degetele lui Max rămaseră pe mâna mea şi, cum eu n-am fost în stare să mă gândesc la nimic de comandat, a ales el pentru amândoi.

– Sper că-ţi plac creveţii, zise el, surâzând.

– Da.

Mâna lui pe a mea, piciorul atât de aproape lipit de coapsa mea, ce ziceam că vreau? Nu voiam să fiu încontinuu distrasă de o forţă ca Max, dar rămâneam incapabilă să mă smulg de pe orbita lui.

– Scuze, sunt un pic preocupată.

Îşi trecu cealaltă mână de-a curmezişul peste corp şi o strecură sub masă. Am simţit atingerea uşoară a degetelor de-a lungul coapsei.

– Preocupată de mine? Sau de muncă?

– În clipa asta, de tine. Dar ar trebui să fiu preocupată de muncă.

– Ai destul timp pentru asta. Fac pariu că asistentul te-a trimis să mănânci.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă la el.

– Spionezi?

– Nu-i nevoie. Pare să fie băgăreţ, iar tu pari să-ţi aduci rar aminte să iei masa de prânz.

Degetele lui împinseră poalele rochiei mai sus şi mai sus, până la pelvis.

– Asta e-n regulă?

Ultima parte a propoziţiei o rosti în şoaptă.

Era mai mult decât în regulă, dar inima îmi bătea nebuneşte, cu un amestec de exaltare şi nelinişte. Încă o dată îl lăsasem să-mi alunge raţiunea, trimiţând-o într-un cotlon întunecat, unde n-o mai puteam găsi.

– Suntem într-un restaurant.

– Ştiu.

Se strecură pe sub dantela udă a chiloţilor mei şi îşi lunecă degetele peste clitorisul meu, adâncindu-se în miezul umezelii.

– Doamne, Sara. Mi-ar plăcea să te întind pe masa asta şi să te iau pe tine drept prânz.

Pentru o clipă, pielea mi se aprinse.

– Nu poţi să spui lucruri din astea.

– De ce? Suntem singuri în local, în afară de bătrânul din colţ, chelnerul şi bucătarul din spate. Nu mă aude nimeni.

– Nu la asta mă refeream.

– Nu pot să spun lucruri din astea din pricina efectului pe care-l au asupra ta? întrebă el.

Am dat din cap, incapabilă să mai articulez ceva, când îşi întroduse două degete în mine.

– Avem vreo zece minute până când ne soseşte mâncarea comandată. Crezi că te pot aduce la orgasm atât de repede?

Nu că n-ar fi avut deja două degete adânc vârâte în mine, dar, din nu ştiu ce motiv, formulând întrebarea astfel, am devenit hiperconştientă de locul în care ne aflam. Era o tortură, pe de-o parte, să ştiu ce ar fi trebuit să fac într-un restaurant liniştit ca acesta – să-mi beau ceaiul, să-mi mănânc prânzul – şi, pe de alta, să vreau să fac ceva complet neobişnuit pentru mine: să-l las pe bărbatul acesta să mă excite cu degetele, când ne aflam într-un loc în care oricine ar fi putut intra şi-ar fi putut să ne vadă.

Era aceeaşi fantezie smintită de la club, repetându-se aidoma: posibilitatea de a fi prinsă cu acest bărbat frumos, străin, sau de a scăpa neobservaţi.

A început să-şi plimbe degetul mare în cercuri mici, dar ţinându-le pe celelalte înfipte adânc, imobile. Braţul abia i se mişca deasupra mesei, dar dedesubt, unde faţa de masă ne acoperea, se pregătea o explozie.

Mă uitam la braţul lui, la cămaşa care i se ivea de sub mâneca sacoului, şi îl puteam simţi studiindu-mi faţa, urmărind fiecare gură de aer pe care o luam, fiecare gâfâit şi fiecare tendinţă de a-mi muşca buza ca să mă împiedic să scot vreun sunet. Atingerea lui încrezătoare, fermă, îmi provocă o durere grea între picioare şi m-am împins în el, voind mai mult şi cumva mai dur. Undeva, o

farfurie se sparse pe podea, dar Max, gemând uşor numele meu, eclipsă imediat zgomotul.

Chelnerul nostru apăru din bucătărie şi porni spre noi.

– Uită-te la tine, zise Max, aplecându-se ca să mă sărute pe gât, imediat sub ureche.

Răsuflarea îi era caldă pe pielea mea, iar în mine se ducea o luptă, pe de-o parte, să mă concentrez la atingerile lui şi, pe de alta, să mă agit din cauza omului ce traversa sala spre masa noastră. Combinaţia dintre atingerile lui şi teama de a fi prinsă aproape că m-a făcut să mă pierd cu firea.

De parcă ar fi ştiut, Max murmură:

– Nimeni de aici nu ştie că eşti gata să-ţi dai drumul în palma mea.

Mă aşteptam să înceteze, să-şi pună mâinile pe masă, dar Max doar şi-a oprit mişcările degetului mare, când chelnerul a ajuns la masa noastră şi i-a reumplut paharul cu apă. Gheaţa scotea clinchete lovindu-se pahar, iar o picătură de condens a alunecat de pe margine pe faţa de masă, pălind şi apoi crescând din ce în ce mai mult, pe măsură ce mai multe picături se scurgeau. Parcă şi paharul se topea odată cu mine. Pe deasupra mesei, s-ar fi zis că Max întinsese mâna peste corpul lui şi o pusese pe piciorul meu. Îşi trecu degetul mare peste clitorisul meu o dată, iar eu am icnit, cu răsuflarea tăiată.

– Mâncarea dumneavoastră va fi gata într-un minut, zise chelnerul cu un zâmbet amabil.

Max îşi apăsă puternic degetul mare pe clitorisul meu şi mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, ca să nu strig de-a dreptul. El i-a zâmbit chelnerului.

– Mulţumim.

Chelnerul s-a întors şi a plecat, iar când Max s-a uitat la mine, cu o maliţiozitate abia ascunsă, o uşurare ameţitoare s-a amestecat cu un vag fior de dezamăgire şi am simţit că mă topesc toată în mâinile lui.

– Asta e, şoptind el, balansându-şi palma apăsat pe mine, strecurându-şi şi al treilea deget înăuntru.

Cu aceasta, m-a împins spre fericita limită a durerii şi m-am simţit indecentă, de parcă aş fi făcut ceva irevocabil obscen, însă el doar mă privea cum îmi doream cu disperare mai mult de atât.

– Oh, futu-i, Sara. Asta e.

Mi-am înfipt unghiile în perna de piele a banchetei de sub mine şi el, riscând să fie observat, a început să pompeze ritmic cu degetele, legănându-şi umerii. Capul mi-a căzut pe spătar şi am lăsat să-mi scape un geamăt cât am putut de stins, complet disproporţionat faţă de zguduitorul orgasm care-mi răvăşea corpul.

– O, Doamne, am gemut, când el l-a prelungit, împingându-şi degetele încă şi mai adânc.

Mi-am întors capul şi mi-am îngropat faţa în umărul sacoului său, ca să-mi înăbuş strigătul.

El a încetinit şi s-a oprit, mi-a sărutat tâmpla şi apoi şi-a scos degetele. Ridicându-şi mâna de sub masă, şi-a apăsat degetele pe gură o dată, scurt, înainte de a şi le şterge pe şervet.

Iar apoi şi-a lins buzele, cu ochii la mine.

– Limba ta are gust de zahăr, dar păsărică ta are un gust mai bun.

S-a aplecat şi m-a sărutat adânc.

– Vreau să fie mădularul meu în tine data următoare.

Da, te rog.

Doamne, cine era femeia asta care-mi poseda creierul? Pentru că şi eu voiam acelaşi lucru. Chiar şi după ceea ce tocmai îmi dăruise, îmi venea să mă sui la el în poală şi să-l iau în întregime înăuntru.

Mai înainte ca şirul acesta al gândurilor să mă bage într-o şi mai mare încurcătură, am auzit semnalul de mesaj al telefonului din poşetă. L-am scos: Bennett.

M-AM ÎNTORS DE LA ÎNTÂLNIREA MEA. HAI SĂ DISCUTĂM LA 2.

Ceasul de pe telefonul meu arăta unu patruzeci şi cinci.

– Trebuie să plec.

– Începe să fie un obicei, Sara. Tu vii,[7] tu pleci.

[7] Joc de cuvinte în engleză: *Ai orgasm şi apoi pleci*.

I-am răspuns cu un zâmbet, pe jumătate sincer, pe jumătate ruşinat, dar când s-a întors chelnerul cu mâncarea noastră, am lăsat o bancnotă de douăzeci pe masă şi i-am cerut să pună porţia mea la pachet.

– Mi-ar plăcea să-mi dai numărul tău, zise Max, îndesându-mi banii la loc în poşetă.

– Categoric nu, am râs eu.

Habar n-aveam cum mi se dăduse planul peste cap. Okay, asta era o minciună, ştiam exact cum se dăduse peste cap – el începuse prin a-mi şopti, cu accentul ăla al lui sexy, apoi mă excitase cu degetele –, dar aveam atâta minte cât să nu mă încurc cu Max. În primul rând, pentru că era un uşuratic şi în niciun caz nu voiam să mai merg pe drumul ăsta din nou. Şi-n al doilea, slujba mea. Trebuia să fie pe primul loc.

– Până la urmă, tot o să-l obţin de la Ben, ştii. Ne cunoaştem de mult.

– Bennett n-o să ţi-l dea fără acordul meu. Foarte puţini sunt cei ce vor să-l pocnească pe fostul meu iubit mai mult decât mine, dar Bennett e unul dintre ei.

L-am sărutat pe Max pe obraz, plăcându-mi asprimea bărbii lui, şi m-am ridicat.

– Mulţumesc pentru aperitiv. Şterge filmul.

– Mă mai gândesc, dacă accepţi să mai ieşi cu mine, răspunse el, cu zâmbetul sclipindu-i în ochi.

Am ieşit şi am traversat Fifth înapoi, făcând eforturi să-mi şterg zâmbetul de pe faţă.

PATRU

La trei zile după ce îi dădusem un orgasm în loc de prânz, nu eram mai puţin obsedat.

– Deci pe cine aduci diseară? mă întrebă Will absent, cu ochii pe numărul din *Times*, împăturit, din mâna lui.

Pe drumul înapoi de la croitor la birou nu vorbiserăm până în momentul acela, liniştea fiind întreruptă numai de zgomotul motoruului şi de ocazionalul claxon al vreunei maşini sau al vreunui strigăt de pe stradă. Am continuat să răsfoiesc dosarele pe care le adusesem cu mine – fotografii de la o nouă expoziţie din Queens – şi i-am răspuns:

– Vin singur, de fapt.

Şi-a ridicat capul.

– Nu ai o însoţitoare?

– Nu.

Mi-am aruncat privirea spre el, la ţanc ca să-i văd sprâncenele ridicate a mirare.

– Ce-i?

– De cât timp ne cunoaştem noi doi, Max?

– De vreo şase ani, cred.

– Şi în toţi anii ăştia, ai participat vreodată la un eveniment social fără o însoţitoare?

– Pe cuvânt dacă-mi amintesc.

– Am putea verifica la redacţia *Page Six*. Pariez că ei ar şti exact, zise el sec.

– Foarte amuzant.

– E neobişnuit, atâta tot. E cel mai mare eveniment al nostru din an şi tu nu ai însoţitoare.

– Nu văd de ce-ar conta, hm?

El râse.

– Tu vorbeşti serios acuma? *Cu cine se întreţine Max Stella?* este unul dintre primele lucruri pe care le întreabă oamenii când se află la o petrecere ca asta.

– Îmi place cum mă portretizezi în tuşe groase ca vânător de fuste, în contrast cu tine, integru şi virtuos.

– O, dar n-am zis nimic despre a fi virtuos, spuse el peste ziar. Doar sugerez că oamenii s-ar putea întreba dacă te întâlneşti cu cineva acolo, asta-i tot.

M-am întors la dosarele mele, în timp ce cugetam la asta. Adevărul e că nu invitasem nicio femeie pentru strângerea de fonduri. Nu invitasem nicio femeie, pentru că nu mă mai interesa niciuna.

Ceea ce era ciudat. Poate că Will avea dreptate. De când o întâlnisem pe Sara, celelalte femei mi se păreau previzibile şi banale.

* * *

Will avusese dreptate şi când spusese că Gala Caritabilă Stella & Sumner era evenimentul nostru cel mai de seamă din timpul verii. Se ţinea la Muzeul de Artă Modernă şi toată lumea care era cineva în New York avea să fie prezentă. Cu dans, masă şi licitaţia fără strigare care urma, reuşeam să strângem sute de mii de dolari, în fiecare an, pentru o fundaţie pediatrică de cancer.

Cerul, ameninţător după-amiaza, se limpezise, dar în aer încă mai plutea mirosul de furtună, când maşina mea s-a oprit la baricadele din faţa muzeului. Un valet mi-a deschis portiera şi am coborât, stând o clipă în loc să-mi închei nasturele smochingului. Numele mi-a fost strigat din diverse direcţii, pocnetele şi blitzurile aparatelor de fotografiat au erupt din zona presei ca o mică furtună cu fulgere.

– Max! Unde ţi-e partenera?

– Max, o fotografie rapidă! Repede, aici!

– Ceva adevărat despre o donaţie Smithsoniană?

Am zâmbit şi am pozat pentru fotografi, apoi, făcându-le cu mâna, am intrat. Mă simţeam ca trecut pe pilot automat, bucuros că ţinusem presa în afara evenimentului din seara aceasta. Pur şi simplu, nu aveam energia necesară.

Oaspeţii erau îndrumaţi să treacă prin muzeu şi să iasă în grădină, unde avea să se ţină cea mai mare parte a petrecerii şi unde mulţimea oamenilor bine îmbrăcaţi socializa, bând cocteiluri şi şampanie, discutând afaceri sau unii despre alţii sau despre cine

se întâmpla să fie bârfa zilei. O serie de corturi albe fuseseră montate, fiecare dintre ele luminat de dedesubt cu mănunchiuri de lumini strălucitor colorate. O orchestră era aşezată la un capăt al grădinii, iar în partea cealaltă, o cabină de DJ, pentru finalul petrecerii.

Aerul era greu şi umed, iar noaptea mi se lipea de piele aproape neplăcut. Am traversat către un şir de mese mari, cu feţe de masă albe şi pline de cristaluri. Întinzând mâna după o cupă de şampanie, am simţit pe cineva apropiindu-se.

– Perfect, ca de obicei, Max. Te-ai întrecut pe tine însuţi.

M-am întors surprins şi l-am văzut pe Bennett lângă mine.

– E oribil de cald aici, dar asta e, am zis eu, făcând apoi semn din cap spre băuturile pe care le ţinea în ambele mâini. Ai venit cu Chloe, bănuiesc.

– Iar partenera ta este...

– Azi zbor singur, i-am răspuns. Îndatoriri de gazdă şi aşa mai departe.

Bennett râse, ducându-şi paharul la buze. Nu comentă, dar era imposibil să-mi scape modul în care ochii priviră peste umărul meu.

M-am întors la timp pentru a le vedea pe Chloe şi Sara întorcându-se de la toaletă. Sara arăta ameţitor, într-o rochie verde-pal, împodobită cu mărgele care-i acopereau corsetul şi se prelungeau pe fustă. Sandale argintii cu tocuri înalte i se zăreau de sub poalele rochiei.

Mi-a luat un moment până să pot vorbi.

– A venit aici cu cineva, Max.

M-am întors şi m-am holbat la Bennett, după care m-am uitat în jur, pe lângă noi, încercând să-mi dau seama cu cine ar fi putut veni.

– Da? Cu cine?

– Cu mine.

– Stai, ce? Exclus.

– Cristoase, glumesc. Uite ce faţă ai făcut!

Îşi frecă bărbia şi îi făcu semn cu mâna, degajat, cuiva din partea cealaltă a meselor, iar mie pe bună dreptate mi-a venit să-i trag una.

– Max, zise el, cu glasul coborât şi serios acum. Sara este cea mai bună prietenă a lui Chloe şi un important membru al echipei. Am încredere în simţul tău de afaceri mai mult decât în al oricui

altcuiva, dar trecutul tău cu femeile nu e tocmai imaculat. Sunt ultima persoană care să arate pe alţii cu degetul, crede-mă, dar nu face nimic prostesc.

– Calmează-te. Doar nu-ţi închipui că plănuiesc s-o iau pe sus la o hârjoană prin garderobă sau mai ştiu eu ce.

– N-ar fi prima oară, zise el cu un zâmbet, golindu-şi paharul.

– Nici pentru tine, colega, i-am răspuns.

Bennett arătă cumva uşurat când l-am lăsat singur la masă şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am simţit aproape vinovat că îl minţisem. Adevărul este că, deşi voiam s-o iau pe Sara pe sus până la cea mai apropiată garderobă, voiam, de asemenea, un moment doar s-o privesc.

Mi-am făcut loc printre invitaţi, traversând grădina, strângând câteva mâini şi mulţumind altora pentru donaţiile lor, păstrând-o pe Sara în vederea periferică, în timp ce înaintam. M-am oprit la marginea marelui nud sculptat de Lachaise şi am urmărit-o de la distanţă, captivat de cât de frumoasă era în seara aceasta.

Rochia ei lungă şi mulată îi punea perfect în evidenţă fiecare rotunjime şi i le scotea în relief pe câteva dintre preferatele mele.

Mi-am amintit de felul în care arătase în seara aceea, pe ringul de dans, fantastică în rochia ei prea scurtă şi cu tocurile prea înalte, şi am comparat-o cu femeia sofisticată de aici, din seara aceasta. Putusem să-mi dau seama, chiar de atunci, că fusese cu totul străin de caracterul ei ceea ce făcuserăm noi. Dar nu cred că înţelesesem exact cât de mult, până în seara asta. Era echilibrată şi delicată... totuşi, totuşi! Mai era şi altceva, o cutezanţă neglijată, sub înfăţişarea ei exterioară imaculată.

Ochii mi s-au plimbat pe linia gâtului ei şi peste clavicule şi m-am întrebat ce purta pe sub rochie. M-am întrebat ce provocase ipostaza femeii care şi-o trăsese cu mine la un perete, într-un club plin.

Eram foarte sigur că Bennett nu glumise când mă prevenise să stau departe de Sara. Sau că logodnica lui l-ar fi castrat – şi pe mine, de asemenea –, dacă ar fi aflat. Bennett, evident, îşi dăduse seama că aveam mai mult decât un interes accidental pentru Sara, însă era neclintit ca stânca. Totuşi, în pofida protestelor lui, nu s-ar fi amestecat niciodată, dacă aşa ar fi vrut Sara.

Dar Chloe – cu ea era cu totul altă poveste. Părea prea ageră, privirea ei era prea cunoscătoare. Nu ştiam prea multe despre viitoarea doamnă Ryan, dar eram sigur că, dacă Bennett îşi întâlnise în sfârşit perechea, nu voiam să-i fiu antipatic.

În ciuda acestor considerente, îmi plăcea mult acest mic joc pe care se părea că îl jucam Sara şi cu mine.

Când orchestra a început să interpreteze o melodie mai lentă, am privit cum vreo câţiva invitaţi s-au scuzat din cercurile lor şi au îndrăznit să păşească în ringul de dans. Am ocolit pe la marginea grădinii, ajungând în spatele Sarei şi bătând-o pe un umăr gol.

Se întoarse şi zâmbetul îi pieri de pe faţă când mă văzu.

– Ei, şi eu mă bucur că te văd, i-am zis.

Sara luă o înghiţitură zdravănă din cupa ei de şampanie, înainte să-mi vorbească.

– Cum vă simţiţi în seara asta, domnule Stella?

Domnule Stella, zău? Am zâmbit.

– Deduc că te-ai interesat puţin despre mine. Înseamnă că ţi-am făcut o impresie puternică.

Ea îmi întoarse un zâmbet politicos.

– O căutare rapidă pe Google îi oferă unei fete informaţii din belşug.

– Nu ţi-a spus nimeni vreodată că internetul e plin de bârfe şi de zvonuri false?

Am făcut un pas mai aproape de ea, atingându-i în trecere braţul cu dosul degetelor. Era catifelat şi neted şi am observat că s-a înfiorat, căci i s-a făcut pielea de găină.

– Arăţi fenomenal în seara asta, apropo.

Ea mă cântări din ochi. Exact când se dădea înapoi, punând un pic de distanţă între noi, murmură:

– Nici tu nu arăţi rău.

Am mimat socul.

– Tocmai mi-ai făcut un compliment?

– Probabil.

– Ar fi păcat pentru amândoi, după ce ne-am gătit aşa, să nu facem un dans. Nu eşti de aceeaşi părere?

Sara aruncă o privire prin grădină, iar eu am adăugat:

– Numai un dans, Panseluţă.

Ea-şi goli paharul şi-l aşează pe tava unui chelner în trecere.

– Numai un dans.

Punându-mi o mână mai jos de talia ei, am condus-o într-un colţ mai puţin luminat al ringului de dans.

– Mi-a făcut plăcere prânzul nostru, deunăzi, i-am spus, luând-o în braţe. L-am putea repeta. Poate cu un meniu uşor diferit?

Ea zâmbi afectat şi se uită dincolo de mine.

I-am tras corpul mai spre mine, reuşind să-i produc acea cută mică pe frunte pe care începusem s-o plac atât de mult.

– Deci cum găseşti New Yorkul?

– Diferit, răspunse ea. Mai mare. Mai zgomotos.

Îşi înclină capul, în sfârşit uitându-se la mine.

– Bărbaţii sunt un pic băgăreţi.

Am râs:

– O spui de parc-ar fi un lucru rău.

– Presupun că asta depinde de bărbat.

– Dar bărbatul de faţă?

Ea-şi întoarse ochii, zâmbind din nou politicos. Am descoperit cu uimire că Sara se purta ca o femeie care era foarte obişnuită să fie privită în public.

– Uite, sunt măgulită de atenţia ta, Max. Dar de ce eşti atât de interesat de mine? Nu putem să fim de acord că ne-am simţit bine împreună şi să încheiem aşa?

– Îmi placi, am zis, ridicând din umeri. Şi îmi cam place perversitatea ta.

Ea râse:

– Perversitatea mea? Pe-asta n-am mai auzit-o până acum.

– Ei bine, păcat. Spune-mi, când ai fantezii, la ce te gândeşti? La sexul blând şi tandru într-un pat?

Ea îşi ridică ochii spre mine cu un licăr de provocare în ei.

– Uneori, da.

– Însă fanteziile astea sunt şi despre a fi excitată într-un restaurant, unde te-ar putea vedea oricine?

M-am aplecat, şoptindu-i continuarea la ureche:

– Sau fututã într-un club?

Am simţit cum înghite în sec, tremurând un pic, înainte de a se îndrepta, punând o distanţă social acceptabilă între noi.

– Uneori, bineînţeles. Cine nu are fantezii din astea?

– Cam multă lume nu le are. Ba chiar mulţi dintre cei care le au nu le pun în practică.

– De ce eşti atât de obsedat de asta? Sunt sigură că ai putea să-ţi îndrepţi zâmbetul ăla spre oricare femeie de aici şi s-o iei în orice încăpere din muzeul ăsta.

– Pentru că, din păcate, nu vreau nicio altă femeie de aici. Tu ai devenit o adevărată enigmă pentru mine. Cum poţi adăposti un asemenea paradox în ochii ăştia mari şi căprui? Cine a fost femeia aceea care şi-a tras-o cu mine în faţa tuturor oamenilor de acolo?

– Poate că am vrut doar să văd cum e când faci ceva atât de nebunesc.

– Şi e extraordinar, nu-i aşa?

N-a mai avut nicio ezitare când s-a uitat la mine, de data asta.

– Da, însă, ascultă... adăugă, făcând un pas înapoi.

Braţele mi-au căzut pe lângă corp.

– Nu mă interesează să fiu jucăria nimănui, acum.

– Cred că eu îţi ceream să fiu jucăria ta.

Clătinând din cap, se străduia să-şi reţină un zâmbet şi-şi ridică ochii la mine.

– Încetează cu drăgălăşeniile.

– Ne întâlnim la etaj.

– Ce? Nu.

– Sala de bal adiacentă toaletelor. Cum urci scările, la dreapta.

M-am apropiat un pas, apoi i-am sărutat obrazul ca şi cum i-aş fi mulţumit pentru dans.

Am lăsat-o acolo, exact când muzica se oprea şi se anunţa că masa avea să fie servită înăuntru, urmată imediat de licitaţie. Mă întrebam ce avea să facă. Dacă avea să rişte să i se observe lipsa, dacă şi ea simţea acelaşi flux de adrenalină pe care-l simţeam eu.

Murmurul conversaţiilor crescu, iar eu am ieşit din aerul umed al nopţii, intrând în muzeul cu aer condiţionat. Am urcat treptele largi şi am mers agale pe hol până în sala mare de bal, neluminată. Vocile s-au stins când am închis uşa în urma mea, lăsând-o numai un pic crăpată.

Am aşteptat înăuntru o clipă, ascultând sunetele înăbuşite ale petrecerii care continua la parter şi afară, şi am ciulit urechea să fiu sigur că eram cu adevărat singur în sala întunecată.

Păream doar clientul ocazional, ce străbătuse holul acoperit cu mochetă şi intrase în sala de bal ca să dea nişte scurte telefoane sau ca să caute toaletele. Fiecare sunet pe care îl făceam parcă reverbera în ecou pe hol; pantofii mei răsunau pe parchet, în timp ce aruncam o privire la decor. Încăperea era mai mult lungă decât lată, iar prin ferestrele înşirate pe latura lungă străluceau luminile oraşului şi pătrundea vuietul traficului intens de pe străzile de dedesubt. Pe latura scurtă, de-a lungul peretelui din capătul îndepărtat, se afla o masă dreptunghiulară, parţial ascunsă de un paravan împodobit. Altminteri, sala era complet goală. M-am dus până la masă şi m-am sprijinit de ea, în spatele paravanului, încă şi mai greu de a fi văzut din uşă, aşteptând.

La mai bine de cincisprezece minute după ce o părăsisem pe ring – şi când aproape că renunţasem să mai aştept –, fâşia de lumină ce pătrundea prin uşă s-a lăţit şi s-a întins pe podea. Prin paravan, am privit conturul trupului ei, luminat din spate de becurile de pe hol. Ştiam că, în întuneric, rămâneam nevăzut pentru ea, aşa că m-am folosit de prilej ca s-o privesc cum cercetează încăperea, îmi imaginam cum îi zvâcnea pulsul pe gât, de nervozitate şi emoţie. Ieşind de după paravan, m-am arătat, în sfârşit, ca o siluetă proiectată pe fundalul luminilor oraşului.

Ea a traversat încăperea, cu ochii la mine, micşorând încet distanţa dintre noi. Expresia ei era greu de desluşit în lumina scăzută şi am aşteptat să vorbească ea prima, să-mi spună să mă duc la dracu' sau să-mi ceară să i-o trag din nou, însă ea n-a zis nimic. S-a oprit la numai câţiva centimetri de mine, şovăind doar o clipă, înainte de a mă apuca de revere şi a mă trage spre ea.

Buzele îi erau calde, insistente şi aveau gust de şampanie. Mi-am închipuit-o golind repede un pahar, sperând să capete curaj ca să urce până aici şi să facă exact ce făcea. La gândul acesta am gemut şi ochii mi s-au închis, în timp ce ea îşi deschise gura pentru mine, cu capul lăsat pe spate, împingându-şi limba peste a mea. I-am cuprins sânul cu o mână, strângându-i tare şoldul cu cealaltă.

– Scoate-ţi asta, zise ea, bâjbâind cu degetele pe la cravata mea, trăgând de nasturi.

M-am dat înapoi cu spatele şi cu ea în braţe, descheindu-i fermoarul rochiei, privind cum îi alunecă de pe corp la picioarele ei, pe podea. Era complet goală pe dedesubt.

– Ai fost aşa tot timpul? am întrebat-o, luându-i un sfârc în gură şi ridicându-mi ochii spre faţa ei.

Ea a dat din cap, buzele i s-au întredeschis, în timp ce-mi răvăşea părul cu amândouă mâinile şi şoptea cuvinte ca *mai mult*, şi *cu dinţii*, şi *te rog*. Am ghidat-o să se aşeze pe masă, apucând-o apoi din spatele genunchilor şi trăgând-o spre margine.

Mi-am lăsat degetele să coboare peste coastele ei, peste abdomenul plat. I-am căutat privirea, ridicând o sprânceană şi mângâindu-i tocurile sandalelor.

– Mă gândesc să le lăsăm pe-astea la locul lor, am zis şi m-am uitat la corpul ei gol.

Era perfectă: piele catifelată, sâni spectaculoşi şi sfârcuri roz, întărite.

Aplecându-mă peste ea, am trasat cu limba o linie de la gâtul ei până la sâni, apăsând cu degetul mare o vânătaie abia vizibilă, aparent făcută de mine, sâmbătă, când îi supsesem pielea.

– Pariez că te-ai uitat la asta în fiecare zi, am spus, admirându-mi opera, apăsând o idee mai tare.

– Prea multă vorbă, zise ea, descheindu-mi cămaşa. Prea multe haine.

Mi-am trecut uşor dinţii peste sfârcul ei, sugându-l, suflând peste vârful întărit.

– Atinge-mă, am zis, apăsându-i palma pe mădularul meu.

Ea m-a strâns şi capul mi-a căzut pe umărul ei.

Mâinile îi tremurau când mi-a descheiat pantalonii, trăgându-i grăbit în jos de pe şolduri. Se lăsă pe spate, pe masă, corpul i se întinse, umbrele adunându-se în adâncitura claviculei, între curbele sânilor ei.

– Max, şopti ea cu ochii întredeschişi, îndreptaţi spre mine.

– Mmm?

Eram distras de gâtul ei, de sâni, de mâna strânsă pe mădularul meu.

– Ai un aparat de fotografiat?

Cum reușea? Cum putea cineva atât de stăpânit, atât de natural rafinat, să-și abandoneze complet frâiele acestea? Mi-am dus mâna în buzunarul smochingului – care încă îmi atârna descheiat pe umeri – și am scos telefonul, ridicându-l să-l vadă.

– Ăsta e bun?

– Vrei să faci poze cu noi?

Am clipit, apoi am clipit din nou, să-mi revin. Glumea?

– Futu-i! Bineînțeles.

– Fără fețe.

– Firește că nu.

O clipă de tăcere se scurse, amândoi chibzuind la ce aș putea face cu gadgetul din mâna mea. Ea voia fotografii cu ceea ce făceam noi. Mă ameţea revelația că și pe ea o excita lucrul ăsta tot atât de mult ca pe mine. Puteam vedea dovada în pulsul care-i bătea nebunește pe gât, în luciul febril din ochii ei.

– Nimeni altcineva nu le vede, adăugă.

Am zâmbit.

– Nu mă încântă ideea de a împărți vreo parte din tine cu altcineva. Firește că nu le mai vede nimeni.

S-a lăsat pe spate și am ridicat telefonul, îndreptându-l asupra ei. Primul cadru a fost cu umărul ei. Al doilea cu mâna ei pe sân și sfârcul prins între degete. Un mic geamăt i-a scăpat de pe buze când mi-am plimbat mâna în sus pe coapsa ei, ca să i-o strecor între picioare.

Pe hol au răsunat voci, scoţându-ne din ungherul nostru întunecat și aruncându-ne înapoi în realitatea locului în care ne aflam și la conștientizarea că amândoi trebuia, în cele din urmă, să ne întoarcem la parter. Mi-am întins un prezervativ pe toată lungimea și am dus mâna ca să-mi apăs degetul mare pe gura ei, vârându-l înăuntru.

Ea a răspuns fără cuvinte, încolăcindu-și picioarele peste șoldurile mele și încercând să mă tragă mai aproape. M-am privit pătrunzând în ea, exact în clipa în care ușa sălii de bal se deschise cu un scârțâit.

Ca și mai devreme, lumina de pe hol a pătruns în încăpere, filtrată de paravan și pictându-i torsul cu panglica sa. Ea și-a ținut

răsuflarea, dar eu nu m-am oprit, ci i-am ridicat bărbia şi i-am făcut semn să nu scoată niciun sunet, împingându-mă din nou în ea. Fierbinţeala s-a răspândit din mădularul meu în sus, pe şira spinării, când am simţit-o împrejurul lui.

Ea a strâns din ochi şi atunci am apucat-o cu putere de şolduri, ca să am sprijin, împingându-mă în ea mai cu putere, trăgând-o pe masă mai spre mine. Lumina oraşului era slabă, doar atât cât să fac o captură foto senzuală, întunecată, a mâinii mele pe pielea ei. Nişte paşi s-au auzit traversând sala spre fereastră, iar picioarele ei s-au încleştat în jurul meu, parcă încercând să mă împiedice să mai ies.

I-am privit sfârcurile întărite, buzele deschise de excitaţie. *Nicio grijă*, am gândit cu un zâmbet. Nu mă opresc.

Mişcările mele erau scurte şi i-am cuprins sânul, ciupindu-i sfârcul.

– E cineva chiar aici, cu noi, i-am şoptit, aplecându-mă să-i sărut gâtul şi desfătându-mă cu ritmul nebunesc al pulsului ei sub buzele mele. Ne-ar putea vedea, dacă ar vrea.

Şi-a ţinut respiraţia şi am ciupit-o din nou, mai violent, de data asta.

– N-o să ies. Nu vreau decât să pătrund şi mai adânc.

– Mai tare, mă rugă ea în şoaptă.

– Cu mâna sau cum te penetrez acum?

– Ambele.

Am înjurat, cu gura lipită de pielea gâtului ei.

– Eşti o desfrânată, ştii asta?

Gura i se deschise într-o exclamaţie mută, iar eu m-am înfipt cu putere în ea, dorindu-mi să ajung cumva mai în adânc. I-am simţit abdomenul încordat sub al meu, ridicându-şi bazinul cu mai mare insistenţă. Futu-i, era caldă, lunecoasă şi, dacă nu atingea orgasmul curând, aveam să ejaculez înaintea ei. Din fericire, cu un scâncet, şi-a înfipt unghiile dureros în umărul meu, corpul i s-a încordat tot, apoi şi-a dat drumul. Mă simţeam ameţit, euforic, de parcă ceva înăuntru ora gata să explodeze.

Paşii s-au întors, sunetul lor s-a apropiat, pentru a se opri exact de partea cealaltă a paravanului. Mi-am simţit propriul orgasm dând buzna prin mine, incandescent şi destul de puternic cât să mă facă să văd stele. Vederea mi s-a întunecat când am împins o ultimă

oară, îngropându-mi capul în gâtul ei, lăsându-mă dus de val, pierdut pentru oricare altă senzaţie, în timp ce ejaculam adânc în ea.

Apoi a urmat tăcerea, momentul colectiv când amândoi ne forţam să ne înfrânăm răsuflările gâfâite şi nimeni nu îndrăznea să se mişte.

Am devenit vag conştient de zgomotul respiraţiei de imediat dincolo de paravan, de încremenirea cuiva care pândea. Asculta. Am întors capul şi am văzut-o pe Sara, cu ochii mari, strângând puternic în dinţi de buza de jos. A trecut un moment, apoi încă unul, înainte ca paşii să se îndepărteze şi lumina să ne mângâie din nou corpurile asudate, când uşa s-a închis.

CINCI

Luni dimineaţă, am găsit-o pe Chloe în biroul ei, dintr-odată ticsit, uitându-se pe fereastră. Îi sosiseră, în sfârşit, mobilierul şi toate cutiile, iar din faptul că ea se învârtea, bombănind, în sus şi-n jos prin încăpere, am înţeles că era mai mult decât copleşită de perspectiva despachetării.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a weekendului oscilând între agonia şi extazul rememorării a ceea ce făcusem la strângerea de fonduri şi izbutisem, cu eforturi, să îmi opresc mintea de a mai derula filmul evenimentelor, ca să analizez foarte atent ce spuneau faptele mele despre mine. Stătusem trează, sâmbătă, până la miezul nopţii şi, din nefericire, terminasem de studiat toate contractele şi facturile de care urma să mă ocup săptămâna asta. În afară de dat câteva telefoane, nu aveam nimic de făcut şi, zilele astea, o Sara fără nimic de făcut nu era un lucru bun.

– Ai nevoie de ajutor?

Chloe râse, lăsându-se să cadă pe canapea.

– Nici nu ştiu de unde să încep. Tocmai am terminat de despachetat şi aranjat în apartamentul nostru. În plus, mă simt de parcă am împachetat toate chestiile astea adineauri.

– Începe cu raftul de cărţi. Eu nu mă simt niciodată organizată până nu văd şirurile de cărţi aliniate frumos.

Dând din umeri, s-a ridicat de pe canapea şi s-a strecurat anevoie până la nişte cutii stivuite la un perete.

– Te-ai simtit bine la MoMA?

Am deschis o cutie cu rechizite şi am scos un cutter de tăiat cartoane.

– Desigur.

Am simţit-o că se uită la mine, atenţia ei prelungită înghiontindu-mă în jumătatea de faţă dinspre ea. Probabil ar fi trebuit să dezvolt, dar mintea mi se blocase complet, căutând zadarnic ce aş mai fi putut spune. Ce altceva se întâmplase? Sosiserăm. Gustaserăm câteva hors d'oeuvres. Max şi cu mine dansaserăm, apoi eu îi cerusem să facă fotografii, în timp ce mă pompa pe o masă.

Până când mi-am amintit de restul – dineul pe care îl rataserăm, licitaţia fără strigare la care el se dusese să asiste, frumoasa grădină în care evadasem după... întâlnirea noastră, trecuse deja prea mult ca să suplimentez răspunsul dintr-un singur cuvânt.

– Bine, zise ea şi i-am desluşit zâmbetul atotcunoscător din voce. Mă bucur că te-ai hotărât să vii. Max şi Will se pare că organizează aşa ceva în fiecare an şi strâng o mulţime de bani, în scopuri caritabile. După părerea mea, e uimitor.

– Uimitor, am murmurat aprobator, amintindu-mi de Max în smoching.

Dumnezeule mare şi bun, bărbatul ăsta era născut pentru smoching. De asemenea, arăta fenomenal şi pe jumătate dezbrăcat.

M-am uitat pe fereastră, amintindu-mi răsuflarea lui fierbinte şi gâfâită pe gâtul meu.

– N-o să ies, mârâise ei, întinzând o mână uriaşă peste sânii mei. Nu vreau decât să pătrund şi mai adânc.

Sânii mei nu sunt mici, dar dimensiunea mâinii lui mă făcuse să par pirpirie, ca şi cum ar fi putut să mă zdrobească şi să mă rupă în două. În loc de a fi înfricoşată, îmi desfăcusem picioarele mai larg, primindu-l cu bucurie mai adânc.

Se dăduse puţin înapoi, ca să se uite la mine.

– Cu mâna sau cum te penetrez acum?

– Ambele, am mărturisit, iar el s-a aplecat iarăşi spre gâtul meu, muşcându-mă.

M-am trezit gândindu-mă la fotografiile pe care le făcuse şi m-am înfiorat uşor. Încercam să nu mi-l imaginez uitându-se la ele. Poate chiar masturbându-se când le privea...

Chloe îşi drese glasul şi scoase câteva periodice dintr-o cutie. Am clipit să revin pe pământ şi m-am uitat în jos, la ziarele din faţa mea. Doamne, de unde apăruseră toate astea?

– Te-am văzut vorbind cu Max, spuse. Voi doi aţi dansat, să zic, vreo trei melodii în şir. Aseară ai făcut cunoştinţă cu el?

Putea citi gândurile? Ce mama dracului, Chloe?

Nu mi-am ridicat ochii, ci am mormăit:

– Mda, tocmai ne-am cunoscut la... – am fluturat din mână – chestia aia de vineri.

– E superb, zise ea.

Ghiont. Ghiont.

Îi puteam simți privirea insistentă asupra mea. Chloe era cel mai puțin subtil jucător de pocher din lume. Arunca o aluzie precum un avion de vânătoare bombele.

– Nu crezi că e superb?

În sfârșit, m-am uitat la ea și i-am răspuns exasperată:

– Las-o baltă! N-am să leșin că vrei tu pentru Max Stella. Pare simpatic, atâta tot.

Ea râse și îndesă câteva cărți pe raft.

– Bine. Voiam doar să mă asigur că n-ai căzut sub vraja lui. Aparent, e un tip grozav, dar, da, fără îndoială e un libertin. Cel puțin e cinstit în privința asta, totuși.

M-a privit vreun minut, iar eu am făcut eforturi să nu reacționez. Era o împunsătură meritată la adresa lui Andy, genul de lucru pe care mi l-ar fi putut spune peste un an sau doi și amândouă am fi râs, iar eu aș fi replicat: *Știu asta, da?*

Însă, acum, cuvintele ei doar s-au dizolvat într-o tăcere stânjenitoare.

– Scuze, îngăimă ea. Moment nepotrivit. Știai că Max și Bennett au fost împreună la aceeași școală?

– Da, mi-a pomenit ceva despre asta. N-am știut că Bennett a făcut colegiul în Anglia.

Ea dădu din cap.

– La Cambridge. Max a fost și colegul lui de apartament din prima lor zi acolo. Bennett nu mi-a povestit prea multe, dar și ce mi-a povestit...

Lăsă fraza neterminată, clătinând din cap, și își reîndreptă atenția spre cărțile din fața ei.

Eu ar fi trebuit să rămân rece, complet lipsită de interes pentru toate lucrurile astea, nu-i așa? Prin urmare, mi-am studiat degetul mare și abia atunci am descoperit o tăietură proaspătă, în hârtie.

Adună-te, Sara; creierul tău e atât de obsedat de Max că nu mai simți durerea? Ești penibilă.

Deci cum trebuia să arate cineva căruia nu i-ar păsa absolut deloc de poveştile pe care le-ar fi putut auzi Chloe? Vreau să spun, când era evident că, dacă Bennett nu-i povestise prea multe, însemna că-i povestise câteva.

Nu-i aşa?

Am pus în ordine alfabetică un teanc uriaş de periodice, prefăcându-mă absorbită de muncă. În cele din urmă, am simţit că mă sufocă întrebarea şi am cedat:

– Ei, şi cam ce fel de lucruri făceau?

– De-ale băieţilor, zise ea, cu gândul în altă parte. Rugby. Îşi preparau singuri bere şi trăgeau petreceri nebuneşti. Luau primul tren spre Paris şi bla-bla, escapade.

Îmi venea s-o strâng de gât.

– Escapade?

Ea-şi înălţă capul brusc, de parcă şi-ar fi adus aminte ceva, cu un licăr clar de maliţiozitate în ochii ei negri:

– Apropo, că tot a venit vorba de escapade...

Mi s-a făcut un gol în stomac.

– Vineri seară, ai dispărut pentru aproape o oră! Unde mi-ai fost?

Faţa mi-a luat foc, mi-am dres glasul şi m-am încruntat de parcă mă străduiam să-mi amintesc.

– Ah, m-am simţit doar un pic copleşită. Şi, ăăă, am ieşit să mă plimb puţin prin jur.

– La dracu', şopti ea. Sperasem c-ai dat peste un ospătar sexy şi v-aţi tras-o pe vreo masă.

M-a apucat deodată o tuse aprigă şi tot gâtul mi-a fost, brusc, atât de uscat, că nu mă mai puteam opri din tuşit.

Chloe s-a ridicat să-mi aducă un pahar cu apă de la dozatorul din holul recepţiei, întorcându-se cu un surâs cunoscător.

– Te-am prins. Întotdeauna începi să tuşeşti când eşti alarmată.

– Sunt bine.

– Minciuni. Minciuni gogonate. Povesteşte.

Am refuzat cu îndârjire să mă uit la ea. Ceva în ochii aproape negri ai lui Chloe aţintiţi asupra mea şi în zâmbetul ei răbdător m-a făcut să-i mărturisesc totul.

– Nu-i nimic de povestit.

– Sara, ai dispărut şi, când te-ai întors, după vreo oră, arătai...

Îşi dădu o şuviţă lungă de păr negru după ureche, dezvăluindu-şi un zâmbet diabolic.

– Ştii bine cum arătai. Răvăşită, de parcă tocmai ţi-ai fi tras-o. Am deschis o cutie cu cutterul şi am scos un teanc de reviste de design, întinzându-i-l.

– Dar e prea aiurea ca să explic.

– Glumeşti? Vorbeşti cu femeia care a făcut sex cu şeful ei pe casa scărilor, la etajul al optsprezecelea.

Mi-am ridicat brusc capul şi am izbucnit în râs. Am mai băut nişte apă, ca să-mi ţin tuşea în frâu.

– Fir-aş a naibii, Chloe! Detaliul ăsta nu-l ştiam.

Am mai comentat puţin informaţia:

– Doamne, ce bine că nu folosesc niciodată scările. Obscen. Trebuie să fi fost super-stingheritor.

– Am fost ridicoli. Nimic nu putea fi mai nebunesc.

Ridică din umeri şi-şi întoarse spre mine faţa cu expresia lipsită de prejudecăţi.

– Sau putea fi? Tu să-mi spui.

– Okay, am zis, sprijinindu-mă cu spatele de canapeaua ei. Mai ştii c-am întâlnit un tip la bar săptămâna trecută? Ăla sexy?

– Da?

– Era acolo, vineri.

Ochii i s-au îngustat şi i-am putut vedea motoraşul pornindu-se.

– La strângerea de fonduri?

– Da. M-a descoperit când ieşeam de la toaleta femeilor, am minţit eu şi m-am uitat pe fereastră, ca să nu citească în ochii mei. Ne-am pus-o. Bănuiesc că de-aia arătam... ăăă, ciufulită.

– Când spui că v-aţi pus-o, vrei să spui...?

– Da. Într-o sală de bal, goală.

Mi-am întors privirile şi m-am uitat la ea.

– Pe o masă.

A slobozit un chiot puternic şi a bătut din palme.

– Ei, poftim! Desfrânato!

Era atât de asemănător cu apelativul pe care mi-l dăduse Max, dar rostit atât de diferit, încât pentru o clipă m-a lăsat fără grai.

Era derutant să tânjesc după el în felul ăsta, să mă întreb ce făcea şi dacă în clipa asta se uita la fotografiile cu mine desfăcută larg sub el.

– Pe bune, Sara, am ştiut că ai asta în tine, adăugă ea.

– Problema e că nu vreau altă relaţie. Şi, chiar dac-aş vrea, am impresia că el nu e genul.

M-am oprit înainte de a dezvălui prea mult. Dacă mai făceam mult aluzii la reputaţia lui Max, de favorit al reporterilor pentru *Page Six*, Chloe avea să ştie cu siguranţă despre cine vorbeam.

Ea a scos mai multe hm-uri, ascultând, în timp ce sorta un teanc de ziare.

– Dar e plăcut, Chloe. Tu ştii cum stăteau lucrurile cu Andy.

Se opri din sortat, jucându-se cu colţul unei pagini.

– Păi, asta-i problema, Sara. De fapt, nu ştiu. Vreau să spun, ce naiba, în trei ani de când ne cunoaştem noi două, am luat doar masa cu voi, de vreo cinci ori, cel mult. Am aflat despre el mai mult din ziare, decât din ce-mi povesteai tu. Abia dacă vorbeai de el! Întotdeauna rămâneam cu senzaţia că se folosea de reputaţia familiei tale ca să dea impresia că are relaţii sus-puse şi... integre.

Am simţit cum vinovăţia şi stingherealа mi se instalează în piept ca o greutate de plumb.

– Ştiu, am zis, trăgând aer în piept şi lăsându-l apoi să iasă încet.

Una era să-mi imaginez ce părere îşi făceau oamenii despre mine şi alta s-o aud spusă verde în faţă.

– Întotdeauna mi-am făcut griji că, dacă povestesc cuiva despre el, avea să se interpreteze greşit şi, cumva, avea să-i afecteze strategia lui vizavi de public. În plus, noi nu eram ca tine şi Bennett. Nu ne mai simţeam bine împreună, în perioada în care te-am cunoscut pe tine. Andy era un ipocrit şi un nemernic de proporţii, iar mie mi-a luat foarte multă vreme până să văd asta. Chestia de vineri a fost doar distracţie.

Chloe îşi ridică fruntea.

– Hei, e-n regulă. Am ştiut că s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Se întoarse la o altă cutie.

– Atunci, asta e de bine, că el nu e ca Andy.

– Mda.

– Deci vrei să spui că e interesat de tine.

– Cel puţin, fizic, ceea ce e bine pentru mine, în momentul de faţă.

– Şi atunci, care-i problema? Pare să fie combinaţia perfectă.

– E oarecum impetuos. Şi nu am prea mare încredere în el.

Lăsând cărţile din mână, ea se întoarse cu faţa la mine.

– Sara, o să sune chiar ciudat, dar tu doar ascultă-mă, okay?

– Desigur.

– Când Bennett şi cu mine am început... cum s-o fi numind ce făceam noi, eram hotărâtă, de fiecare dată când se întâmpla, să fie pentru ultima oară. Dar cred că întotdeauna am ştiut că va continua să se întâmple până când avea să se termine de la sine. Spre norocul nostru, nu cred că vom înceta vreodată să simţim ceea ce-am simtit în acele prime dăţi. Chiar şi-aşa, eu n-am avut încredere în el. Nici măcar nu-l plăceam cu adevărat. La urma urmelor, era şeful meu. Adică, *hello*, relaţie necuvenită.

Râse şi, urmându-i privirea pe biroul ei, am văzut că primul şi singurul lucru pe care-l despachetase până atunci era o fotografie cu ei doi în casa din Franţa, unde o ceruse de soţie.

– Dar cred că, dacă mi-aş fi îngăduit să mă bucur, măcar puţin, poate că nu m-aş fi consumat atât.

Începusem să ştiu exact ce voia să spună prin a te consuma. Şi ştiam, de asemenea, că mă luptam conştient cu Max, cu idea de Max. Numai că motivele mele erau diferite. Nu era o relaţie şef-angajată sau alt gen de competiţie de putere. Era simplul fapt că nu mai voiam să mai fiu a nimănui, ci doar a mea, pentru o vreme. Cu toate că povestea cu Max era o demenţă şi complet diferită faţă de orice altceva mai simţisem înainte – eu eram diferită – şi-mi plăcea. Mult.

– Îmi place sincer de el, am recunoscut cu prudenţă. Dar nu cred că are stofă să fie iubitul cuiva. De fapt, sunt sigură că nu are. Iar eu cu siguranţă nu am stofă de a fi iubita cuiva, deocamdată.

– Okay, atunci poate doar vă întâlniţi, din când în când, ca parteneri de sex.

Am râs, îngropându-mi faţa în palme.

– Pe bune, a cui viaţă e asta?

Ea se uită la mine ca şi când ar fi vrut să mă mângâie pe creştet.

– E a ta, Sara.

* * *

George citea un ziar în biroul meu, cu picioarele cocoţate pe masă, când m-am întors.

– Lucrezi de te speteşti? l-am tachinat eu, aşezându-mă pe colţul mesei.

– Sunt în pauza de prânz. Iar tu ai primit un pachet, draga mea.

– L-ai găsit la distribuţie?

El clătină capul şi ridică pachetul din poală, fluturându-l spre mine.

– Predat în mână. De către un foarte drăguţ curier cu bicicleta, aş putea adăuga. A trebuit să semnez pentru el şi să promit că nu-l deschid.

I l-am smuls din mână şi i-am făcut semn din bărbie spre uşă, cerându-i fără cuvinte s-o şteargă.

– Nici măcar n-o să-mi spui ce este?

– Nu am vedere în infraroşu, iar tu n-ai să fii aici când îl deschid. Ieşi!

Cu exclamaţii de protest, îşi dădu picioarele jos de pe masă şi plecă, închizând uşa după el.

M-am uitat lung la pachet vreo câteva clipe, pipăind forma rectangulară din plicul căptuşit. O ramă? Mi-a tresăltat inima-n piept.

În plic erau un pacheţel învelit în hârtie şi un bileţel care spunea:

Panseluţă,
Deschide cu discreţie. E preferata mea.
Străinul tău.

Am înghiţit în sec, simţindu-mă de parcă eram gata să eliberez ceva nu mai puteam ţine în frâu. Uitându-mă la uşă, ca să mă asigur că era bine închisă, am desfăcut învelitoarea, cu mâinile tremurând, şi mi-am dat seama că era într-adevăr o ramă.

Făcută din lemn masiv, cu lucrătură simplă, conţinea o singură fotografie: un instantaneu cu pântecele meu şi linia taliei. Se vedea masa neagră de sub mine. La bază, se vedeau, de asemenea, vârfurile degetelor lui Max, ca şi când m-ar fi ţintuit de masă,

apăsându-mi pelvisul. O rază slabă de lumină se întindea pe pielea mea, amintind de uşa deschisă din apropiere, de persoana care se plimbase prin sală până în partea cealaltă a paravanului.

Fotografia asta fusese făcută exact când Max pătrundea în mine.

Am închis ochii, aducându-mi aminte cum mă simţisem când ajunsesem la orgasm. Fusese ca atingerea de o sârmă neizolată, conectată în perete şi cu un voltaj care ar fi luminat toată sala aia de bal, trecând în schimb prin mine. El îmi dezvelise clitorisul cu degetele şi mă mângâiase exact aşa. Aş fi vrut să-mi strâng picioarele, ferindu-mă de intensitatea aceea, însă el mârâise şi mă ţinuse desfăcută cu bazinul lui lovind ritmic.

Am vârât rama în plic şi am ascuns pachetul în poşetă. Fierbinţeala mi s-a întins ca iedera căţărătoare pe piele şi nu puteam nici să dau drumul la aerul condiţionat, nici să deschid vreo fereastră, la înălţimea asta a clădirii.

Cum de-a ştiut?

Era ca o greutate apăsând asupra mea, cât de mult îmi doream să existe o fotografie cu noi doi, cât de mult îmi doream să fiu văzută. El înţelesese, poate mai bine decât mine.

* * *

Împleticindu-mă până la biroul meu, m-am aşezat, încercând să analizez situaţia. Dar chiar în faţa mea era ziarul *New York Post* din ziua aceea, deschis la *Page Six*.

Acolo, trântit în mijlocul paginii, era un articol intitulat *Zeul Sexului Stella Umblă Singur*.

> *Finanţistul milionar fluşturatic a încercat ceva nou, sâmbătă, la MoMA.*
>
> *Nu, nu să se uite la artă şi aproape sigur nu să strângă fonduri (hai să fim serioşi: omul deja strânge fonduri mai abil decât orice maşină de jocuri din Vegas). Sâmbătă seară, la anuala strângere de fonduri în beneficiul Fundaţiei Alexs Lemonade Stand, Max Stella a sosit... singur.*
>
> *Când a fost întrebat unde îi era partenera, a răspuns doar: Sper că este deja înăuntru.*

Din nefericire pentru noi, fotografii au avut restricţie la eveniment. Te prindem noi data viitoare, Mad Max!

M-am uitat lung la ziar, ştiind că George îl pusese aici special ca să-l văd eu, iar acum probabil îşi râdea în barbă.

Mi-au tremurat mâinile când l-am împăturit şi l-am aruncat într-un sertar. De ce nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut fi un fotograf înăuntru? Că nu existase niciunul la eveniment fusese pur şi simplu un miracol. Max de bună seamă c-o ştiuse, dar eu n-o ştiusem, totuşi nu-mi păsase nici măcar o clipă.

– Rahat, am şoptit.

Mi-am dat seama, cu subită claritate, că povestea asta dintre noi trebuia să sfârşească definitiv sau că eu trebuia să capăt măcar o aparenţă de control. Faptul că mă simţeam uşurată cu întârziere era o pantă alunecoasă şi deja scăpasem la mustaţă de trei gloanţe în prima mea săptămână.

Am bătut în tasta spaţiu a laptopului meu ca să-l trezesc la viaţă şi am căutat pe Google adresa societăţii Stella & Sumner.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc:

– Bineînţeles!

Rockefeller Piaza, numărul 30.

* * *

Stella & Sumner acaparase jumătate din etajul al şaptezecelea al GE Building, una dintre clădirile emblematice din oraş. Până şi eu am recunoscut-o de la câteva străzi distanţă.

Cu toate acestea, pentru o bine-cunoscută firmă de investiţii de capital de risc, am rămas surprinsă ce spaţiu mic ocupa. Pe de altă parte însă, nu-ţi trebuie prea mult ca să conduci o companie care, în esenţă, doar strânge fonduri şi le investeşte: Max, Will, câţiva administratori adjuncţi şi nişte genii matematice potrivite.

Inima îmi bătea atât de repede, încât a trebuit să număr până la zece şi apoi să mă reped în prima toaletă, imediat înaintea uşilor ce duceau la birourile lor, ca să mă adun.

Am verificat fiecare cabină, ca să mă asigur că era goală, şi apoi m-am privit drept în ochi:

– Dacă faci asta cu el, ţine minte trei lucruri, Sara. Unu, să vrea ce vrei şi tu. Sex fără obligaţii. Nu-i datorezi mai mult. Doi, nu-ţi fie teamă să ceri ceea ce vrei. Şi trei – am stat mai dreaptă şi am tras adânc aer în piept – fii tânără. Distrează-te. Lasă deoparte restul.

Revenind pe hol, uşile de sticlă de la Stella & Sumner s-au deschis automat când m-am apropiat şi o recepţioneră mai în vârstă m-a întâmpinat cu un zâmbet deschis.

– Am venit să-l văd pe Max Stella, am spus, la fel de deschis.

Avea un zâmbet familiar, o faţă cu trăsături familiare. Mi-am coborât ochii şi i-am citit numele de pe plăcuţă: BRIGID STELLA.

Incredibil, mama lui lucra ca recepţioneră?

– Ai programare, drăguţă?

Şi accentul ei era identic cu al lui. Mi-am concentrat atenţia asupra feţei femeii.

– Nu, propriu-zis. Speram că mi-ar putea acorda doar un minut.

– Cum te numeşti?

– Sara Dillon.

Îmi zâmbi – dar nu cu-n zâmbet informat, slavă Domnului –, se uită pe ecranul computerului ei, apoi dădu puţin din cap pentru sine, înainte să ridice un receptor:

– Am o Sara Dillon aici, care speră o scurtă conversaţie.

Ascultă nici trei secunde, apoi spuse:

– Bine.

Până puse receptorul jos, deja aproba din cap.

– Drept înainte pe hol, în dreapta. Biroul lui e la capăt.

I-am mulţumit şi i-am urmat instrucţiunile, străbătând holul. Când m-am apropiat, am observat că Max stătea în prag, rezemat de cadrul uşii, afişând un zâmbet atât de plin de sine, încât m-am oprit la mai bine de trei metri înainte de destinaţie.

– Lasă fumurile, am şoptit.

El izbucni în râs, întorcându-se şi intrând în birou.

L-am urmat, închizând uşa după mine.

– N-am venit aici pentru ce crezi tu.

Şi apoi am făcut o pauză, gândindu-mă mai bine.

– Okay, poate că sunt aici pentru ce crezi tu. Dar nu chiar. Vreau să spun, nu aici şi nu astăzi aici, când mama ta e chiar acolo! Oh, Dumnezeule – cine-şi mai angajează mamele ca recepţionere?

El tot mai râdea şi afurisita aia de gropiţă se adâncea în obrazul lui, iar cu fiecare propoziţie dezlânată pe care o emiteam, părea să se amuze mai tare. Fir-ar să fie, dacă nu era cel mai jucăuş, mai adorabil... şi mai enervant... măgar!

– Nu mai râde! am strigat şi mi-am tras o palmă peste gură, căci strigătul s-a întors în ecou dinspre toţi pereţii din jur.

S-a străduit să-şi ia o expresie sobră, a venit până la mine şi m-a sărutat o dată, atât de dulce că literalmente am uitat, pentru o clipă, de ce venisem.

– Sara, zise el liniştit. Arăţi minunat.

– Întotdeauna spui asta.

Am închis ochii, simţind cum mă înmoi. Nu-mi puteam aminti nicio singură ocazie din ultimii trei ani în care Andy să-mi fi adresat vreun compliment în legătură cu altceva decât cu vinul pe care-l alesesem pentru cină.

– Pentru că sunt extrem de sincer. Dar ce porţi?

Am deschis ochii şi m-am uitat la bluza mea albă, fusta tricotată bleumarin şi cureaua roşie, groasă. Max se zgâia drept la pieptul meu şi mi-am simţit sfârcurile întărindu-se sub privirea lui.

El zâmbi maliţios. Observase.

– Port... haine de lucru.

– Arăţi ca o şcolăriţă indisciplinată devenită cuminte.

– Am douăzeci şi şapte de ani, i-am reamintit. Şi tu nu eşti pervers, când te holbezi la ţâţele mele.

– Douăzeci şi şapte, repetă el, rânjind.

Reacţiona de parcă fiecare informaţie pe care i-o dădeam era o perlă pe care ar fi putut s-o pună într-un şirag.

– Câte zile înseamnă asta?

Mi-am mijit ochii la el.

– Ce? Păi...

M-am uitat în tavan câteva secunde.

– ...vreo nouă mii, opt sute cincizeci. De fapt, mai mult, că ziua mea e în august. Vreo zece mii.

El gemu şi-şi duse teatral o mână la piept.

– Futu-i! As în aritmetică şi dotată aşa. Sunt neajutorat în faţa farmecelor tale.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Nu fusese niciodată grosolan sau sarcastic cu mine şi-mi dăruise mai multe orgasme, într-o săptămână şi jumătate, decât oricare alt bărbat în... uf, Sara. Dezolant. Treci peste.

S-a mai uitat o dată la mine, înainte de a spune:

– Ei bine, în mod cert abia aştept să-mi spui de ce m-ai blagoslovit cu o vizită astăzi. Dar dă-mi voie să-ţi răspund întâi la cele mai recente întrebări ale tale. Da, mama e recepţionera mea şi pare o barbarie. Dar te poftesc să încerci măcar s-o faci să-şi părăsească biroul. Te asigur, ai să pleci cu o ureche lipsă.

Făcu un pas înainte şi dintr-odată era atât de aproape de mine. Prea aproape. Îi puteam vedea dunguliţele stofei costumului făcut pe comandă, perii neraşi de pe bărbie.

– Am venit aici ca să stau de vorbă cu tine, am zis.

Trebuie să fi sunat pierit rău de tot şi trebuia să găsesc ceva putere de pus în ceea ce venisem să-i comunic. Nu voiam să fiu cum fusesem la început cu Andy: uşor de intimidat. După şase ani, îmi dădusem seama că problema era că niciodată nu ţinusem să mă bat cu adevărat pentru ceva.

El zâmbi.

– Mi-am închipuit atâta lucru. Vrei să iei loc?

Am clătinat din cap.

– Vrei ceva de băut?

Se îndreptă spre un băruleţ din colţ şi ridică o sticlă de cristal cu un lichid chihlimbariu. Fără să mă gândesc, am încuviinţat şi el a turnat în două pahare.

Întinzându-mi băutura, îmi şopti:

– Doar două degete astăzi, Panseluţă.

Am cedat şi am râs.

– Mulţumesc. Scuză-mă, toată situaţia e un pic... mă consumă.

Îşi ridică o sprânceană, dar păru să se răzgândească şi nu adăugă alte insinuări.

– Asemenea.

– Mă simt puţin depăşită când sunt cu tine, am început eu.

Râse, dar nu necuviincios.

– Îmi dau seama.

– Ştii, înainte de ce s-a întâmplat la club? Vezi, eu am fost cu acelaşi tip de la douăzeci şi unu de ani.

Max luă o înghiţitură din băutura lui şi apoi se uită fix în pahar, ascultând. M-am gândit cât de mult îmi doream de fapt să-i povestesc despre Andy, despre mine, despre cum eram noi împreună.

– Andy era mai în vârstă. Mai stabil, mai aşezat. Era bine, am zis. Întotdeauna era bine. Cred că multe relaţii sfârşesc aşa, doar... bine. Comod. Mă rog. Nu a fost cel mai bun prieten al meu; n-a fost cu adevărat iubitul meu. Coabitam. Aveam o rutină.

Eu îi eram credincioasă; el şi-o trăgea cu toate femeile de pe raza oraşului Chicago.

– Şi ce s-a întâmplat? Ce-a detonat?

Am făcut o pauză, uitându-mă lung la el. Rostisem cuvântul ăsta de faţă cu Max? M-am gândit bine şi-am ajuns la concluzia că nu. Îl foloseam ca să-mi descriu viaţa când plecasem din Chicago, dar nu-l pomenisem niciodată de faţă cu el. Am simţit cum mi se face pielea de găină pe braţe. Un milion de răspunsuri mi-au străfulgerat prin minte, dar cel pe care i l-am dat a fost:

– Am obosit să fiu atât de bătrână, când eram atât de tânără.

– Atât? Doar atât îmi spui? Eşti o adevărată enigmă, Sara.

Uitându-mă în sus la el, am zis:

– Pentru ceea ce am făcut împreună, nu-i nevoie să ştii mai mult decât că am lăsat multă nefericire în Chicago şi nu caut să mă încurc cu nimeni altcineva.

– Dar m-ai întâlnit pe mine la club, zise el.

– Dacă îmi amintesc eu bine, am zis, plimbându-mi un deget pe pieptarul cămăşii lui, tu m-ai găsit pe mine.

– Corect, zise el şi zâmbi, dar pentru prima oară de când îmi puteam aminti, nu ochii îi zâmbiră cei dintâi.

Nici mai târziu n-o făcură.

– Şi iată-ne.

– Iată-ne, am încuviinţat. Mi-am închipuit că a fost unul din momentele mele de descătuşare nebunească.

Am privit pe fereastră, la talazurile de nori albi, arătând atât de solizi şi de plini, încât aş fi putut să sar de la etajul acela şi să prind

unul, ca să mă duc undeva, oriunde, într-un loc în care să fiu sigură pe ceea ce urma să spun.

– Dar te-am văzut de vreo câteva ori de atunci şi... îmi placi. Numai că nu vreau ca lucrurile s-o ia razna, s-o apuce pe-o pistă greşită.

– Te înţeleg perfect.

Oare? N-avea cum. Şi, la drept vorbind, nu conta dacă înţelegea că mai importantă chiar decât ca viaţa mea să rămână pe făgaş era nevoia mea ca ea să nu fie la fel de sigură cât fusese în Chicago. Siguranţa era un coşmar. Siguranţa era o minciună.

– O noapte pe săptămână, am zis. O să fiu a ta o noapte pe săptămână.

El m-a privit cu acea expresie calmă, gânditoare, şi mi-am dat seama că de fiecare dată când îl văzusem îşi arătase toate cărţile pe care le avea în mână. Zâmbetul lui era absolut cinstit. În râsul lui era cât se poate de real el însuşi. Însă expresia aceasta era masca lui.

Inima mi se strânse dureros.

– Dacă mai vrei să mă mai vezi vreodată, vreau să spun.

– Categoric vreau, mă asigură el. Numai că nu sunt convins de ceea ce spui.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. L-am simţit venind în spatele meu şi am zis:

– Simt că singurul mod în care pot să mă descurc în clipa asta este să trasez nişte graniţe clare. Dincolo de aceste graniţe, sunt aici să muncesc, să-mi clădesc o viată. Dar în interiorul lor...

Am lăsat fraza în aer, închizând ochii şi dând voie ideii să prindă rădăcini. Ideea cu mâinile lui Max şi cu gura lui. Cu torsul său sculptat şi toată lungimea şi vigoarea lui presând în mine, din nou, încă o dată şi încă o dată.

– Putem face orice. Când sunt cu tine, nu vreau să-mi mai fac griji pentru nimic altceva.

Veni lângă mine, astfel încât, dacă întorceam puţin capul, mă puteam uita drept la el şi mă privi drept în ochi. Zâmbea. Masca dispăruse, soarele de la jumătatea amiezii invadase încăperea, iar ochii lui păreau ca verdele cuprins de foc.

– Îmi oferi numai trupul tău.

– Da.

Am fost prima care şi-a mutat privirea.

– Şi pe cuvântul tău că îmi dai numai o noapte pe săptămână?

Am tresărit.

– Da.

– Deci vrei să ai... ce? Un soi de partidă sexuală programată?

Am râs şi am zis:

– Cu siguranţă nu-mi place ideea că tu curvăsăreşti prin tot târgul. Deci, da, face parte din înţelegere. Dacă vrei.

El îşi frecă obrazul, fără să răspundă la întrebarea implicită.

– În ce noapte? Aceeaşi noapte, de fiecare dată?

Nu mă gândisem şi la partea asta, dar am dat din cap repede.

– Vinerea.

– Dacă nu mă mai văd cu alte femei, ce se întâmplă când am o îndatorire de serviciu sau chiar un eveniment într-o joi sau într-o sâmbătă la care ar fi bine să am o companie?

Inima mi se răsuci neliniştită.

– Nu. Fără apariţii publice. Bănuiesc că poţi s-o iei pe mama ta.

– Eşti o mică făptură foarte pretenţioasă.

Zâmbetul care-i însoţi cuvintele înflori încet, ca un foc mocnit.

– Asta pare atât de organizat. N-a fost modul nostru de operare până acum, Panseluţă.

– Ştiu, am recunoscut. Dar este singura cale care pare sănătoasă pentru mine. Nu vreau să apar în ziare cu tine.

Îşi încruntă sprâncenele.

– Şi de ce, mai exact?

Clătinând din cap, mi-am dat seama că spusesem prea mult. Am murmurat:

– Nu vreau şi gata.

– Am şi eu un cuvânt în toată treaba asta? întrebă el. Ne întâlnim pur şi simplu la tine acasă şi ne-o tragem toată noaptea?

Mi-am plimbat din nou arătătorul pe pieptul lui, îndrăznind să cobor spre catarama curelei. Asta era partea la care speram că el va fi foarte de acord şi, totodată, partea care mă speria cel mai tare. După club, restaurant şi strângerea de fonduri, începusem să mă simt dependentă de adrenalină. Nu voiam să renunţ nici la asta.

– Cred că ne-am descurcat destul de bine până acum. Nu vreau să mergem în apartamentul meu. Sau în al tău, de altfel. Dă-mi un

mesaj unde să vin și, în general, la ce să mă aștept, ca să știu cu ce mă îmbrac. De restul nu-mi pasă.

M-am ridicat pe vârfuri, să-l sărut. A început cu tachinări, dar apoi a devenit destul de intens ca să-mi vină să retrag tot ce spusesem și să mă dăruiesc lui în fiecare noapte a săptămânii. Însă el s-a desprins cel dintâi, respirând sacadat.

– Nu pot ocoli fotografii, dar am devenit obsedat să-ți fac ție fotografii. Asta e singura mea condiție. Fără fețe, dar fotografiile sunt permise.

Un fior îmi străbătu șira spinării și m-am uitat lung la el. Gândul de a avea o dovadă că mi-a atins pielea dezgolită, că el s-ar uita la fotografiile cu noi doi și s-ar excita făcu un val fierbinte să-mi urce din piept în obraji. El observă, zâmbi și-și trecu ușor dosul palmei de-a lungul bărbiei mele.

– Când se termină, să le ștergi, am zis eu.

Dădu prompt din cap.

– Bineînțeles.

– Ne vedem vineri, atunci.

Am vârât mâna în sacoul lui, acordându-mi un moment să-mi plimb palma peste liniile tari ale pieptului, înainte de a-i scoate telefonul din buzunarul interior și a forma numărul meu de mobil. Acesta sună în poșetă. Îi puteam simți zâmbetul amuzat fără să fie nevoie să mă uit la fața lui. I-am strecurat telefonul înapoi în buzunar și am plecat, știind că, dacă o să arunc o singură privire peste umăr, o să mă întorc.

I-am făcut semn de la revedere mamei lui și am luat liftul până în hol, cât a durat lunga coborâre gândindu-mă numai la aparatul de fotografiat al telefonului său.

La două străzi distanță, telefonul mi-a bâzâit în poșetă.

Ne întâlnim vineri la intersecția 11th cu Kent, în Brooklyn. La 6:oo. Vino cu un taxi și rămâi în el până-ți deschid eu portiera. Poți veni direct de la serviciu.

ŞASE

Pe vremea când eram tânăr şi naiv, Demitri Gerard a fost al doilea client pe care l-am avut în cariera mea. Avea o afacere mică şi profitabilă cu antichităţi, în Londra de Nord. Pe hârtie, afacerea lui Demitri n-avea nimic special: îşi plătea facturile la timp, avea o listă de clienţi stabili şi făcea mai mulţi bani într-un an decât cheltuia. Dar ceea ce era cu adevărat excepţional la Demitri era abilitatea lui extraordinară de a adulmeca rarităţi despre care puţini ştiau că există. Piese care, în mâinile potrivite, erau vândute pentru mici averi colecţionarilor din diverse colţuri ale lumii.

El avea nevoie de capital să se extindă şi, cum am aflat mai târziu, să finanţeze o lungă listă de informatori, care-l înştiinţau despre ce putea fi descoperit şi unde. Informatori care îl făceau un om bogat, foarte bogat. Legal, bineînţeles.

Între timp, Demitri Gerard devenise un afacerist de un aşa de mare succes, încât deţinea acum douăsprezece depozite numai în New York City, dintre care cel mai mare se afla la intersecţia bulevardelor Eleventh si Kent.

Scoţând hârtia din buzunar, am introdus codul pe care Demitri mi-l transmisese prin telefon, în dimineaţa aceea. Alarma a bâzâit de două ori, după care uşa s-a deschis, încuietorile desfăcându-se cu un zăngănit metalic puternic. Făcându-i semn şoferului să plece, am deschis uşa grea de oţel, auzind cum maşina se îndepărta de trotuar, în timp ce intram.

Un ascensor de marfă m-a urcat la etajul al cincilea şi mi-am dat jos sacoul, suflecându-mi mânecile şi aruncând o privire în jur. Curat, pereţi şi podele de ciment, corpuri de iluminat tip pâlnie suspendate de tavanul cu grinzi la vedere. Demitri folosea aceste clădiri ca să-şi adăpostească în ele colecţiile ce aveau să fie vândute, mai târziu, la licitaţie sau expediate spre diverşi dealeri. Ce bine că actuala colecţie aştepta încă să fie vândută.

Lumina zilei se filtra prin ferestrele murdare şi crăpate, înşirate pe doi pereţi ai depozitului, şi nesfârşite şiruri de oglinzi drapate umpleau spaţiul. Am traversat încăperea, stârnind mici norişori de praf sub paşii mei, şi am ridicat husa de plastic de pe singura piesă de mobilier din întregul depozit: o banchetă de catifea roşie pe care

i-o livrasem mai devreme, în ziua aceea. Am zâmbit, trecându-mi mâinile pe spătarul arcuit şi imaginându-mi ce splendid va arăta Sara pe ea, mai târziu, goală şi imploratoare.

Perfect.

Am petrecut următoarea oră dezvelind toate oglinzile şi aranjându-le în jur, orientând-o pe fiecare spre bancheta pe care o plasasem în mijloc. Unele erau împodobite, cu rame poleite şi sticlă ce se pătase şi devenise înceţoşată pe la margini, cu vremea. Altele erau mai delicate, cu rame de lemn filigranate simplu sau bogat, strălucitoare.

Până când am terminat, soarele se ascunsese după clădirile înconjurătoare, dar strălucea încă destul de puternic ca să nu fie nevoie să aprind vreuna dintre plafonierele fluorescente. O lumină blândă pătrundea prin geamurile deformante şi m-am uitat la ceas, observând că Sara avea să sosească dintr-o clipă în alta.

Pentru prima oară de când concepusem acest plan, am cântărit posibilitatea să nu vină, totuşi, şi cât de mare va fi dezamăgirea. Ceea ce era ciudat. Majoritatea femeilor erau uşor de citit, dorind de la mine banii sau notorietatea obţinută fiind văzute la braţul meu. Dar nu şi Sara. Înainte, nu fusese nevoie să mă străduiesc nici pe departe atât de mult ca să atrag atenţia unei femei şi nu eram foarte sigur ce părere aveam despre treaba asta. Eram chiar aşa de tipic? Nedorindu-mi decât ce nu puteam avea? Mă împăca gândul că eram amândoi adulţi, că amândoi obţineam ce voiam şi că aveam, fiecare, să ne vedem de drum curând. Nimeni nu avea de suferit.

Simplu.

Faptul că ea era ahtiată după sex nu strica, de asemenea. Mobilul meu vibră din partea opusă a camerei şi, aruncând o ultimă privire în jur, am urcat în ascensor şi am coborât în holul gol de la intrare.

Capul i s-a ridicat imediat când a auzit uşa, iar mădularul mi s-a întărit numai văzând-o cum stătea şi aştepta, plină de nesiguranţă. Uşurel prietene. Hai s-o ducem înăuntru înainte s-o devastăm.

– Salut, am zis, aplecându-mă să-i sărut obrazul. Arăţi minunat.

Mirosul ei mi-era deja familiar, ceva ce aducea a vară şi a citrice. Am ocolit şi am plătit şoferul, întorcându-mă iarăşi spre ea, când acesta a plecat.

– Asta a fost foarte arogant din partea ta, zise ea, înălţând o sprânceană.

Părul îi era lins, cu doar o sugestie de onduleuri în seara asta, partea din faţă fiind prinsă cu o agrafa mică, argintie. Mi-am imaginat cum o să arate mai încolo, fără clema aceea, încurcat şi zbârlit, după ce i-o trăsesem eu.

– Mai ales având în vedere că deja îl plătisem eu.

M-am uitat peste umăr, în direcţia taxiului, înainte să clatin din cap, cu un început de zâmbet.

– Hai să spunem doar că lipsa de încredere n-a fost niciodată un complex pentru mine.

– Dar care e complexul tău, atunci? mă întrebă ea.

– Nu ştiu să am vreunul. Cred că de aceea mă placi.

– Plăcut e un cuvânt destul de tare, zise ea, ridicându-şi colţul gurii într-un zâmbet infatuat.

– Touché, drăcuşorule.

Am rânjit în timp ce deschideam uşa, indicându-i s-o ia înainte.

N-am mai spus nimic până am ajuns la lift şi în cursul scurtei ascensiuni, dar un sentiment nou, apăsător, al anticipaţiei părea să pulseze împrejurul nostru.

Liftul se deschidea drept spre depozit, însă în loc să iasă, Sara s-a întors spre mine.

– Înainte de a intra acolo, zise ea, făcând semn din cap spre încăpere, trebuie să-mi spui că nu sunt lanţuri sau mai ştiu eu ce instrumente.

Am râs, abia în clipa aceea dându-mi seama cât de rău arăta treaba asta, cât de multă încredere îşi punea în mine venind aici. Mi-am promis în gând că am s-o fac să merite.

– Nici cătuşe, nici bice, jur.

M-am aplecat şi-am sărutat-o pe ureche.

– Ar putea fi nişte uşoare palme la fund, dar hai să vedem mai întâi cum decurge noaptea, bine?

Am plesnit-o peste fund, luând-o înaintea ei ca s-o conduc înăuntru.

– Uau, zise ea, cu o idee de culoare încă îmbujorându-i obrajii, când trecu pragul.

Atâtea contradicţii.

Am stat s-o privesc cum se uita prin încăpere, întorcându-se încet. Rochie burgund drapată, picioare nesfârşite, încălţate în sandale negre cu tocuri până la cer.

– Uau, repetă ea.

– Mă bucur că e pe gustul tău.

Îşi plimbă un deget pe suprafaţa unei mari oglinzi argintii, întâlnindu-mi ochii în reflecţia ei.

– Intuiesc o temă aici.

– Dacă prin temă te referi la faptul că mă excită să te privesc, atunci, da.

M-am aşezat pe pervazul uneia dintre ferestrele mari şi mi-am întins picioarele în faţă.

– Ador să te văd având orgasm. Dar, mai mult încă, ador felul în care te exciţi tu fiind privită.

Făcu ochii mari, de parcă spusesem ceva şocant.

M-am oprit. O interpretasem greşit? Pentru mine, ea era foarte clar cel puţin un pic exhibiţionistă şi mai mult decât fascinată de emoţia de a fi văzută.

– Ştii că-mi face plăcere să mă uit la fotografii cu tine goală. Ştiu că-ţi face plăcere sexul în public. Unde am înţeles greşit ce facem aici?

– Mă surprinde doar să o aud spusă cu voce tare.

Întorcându-se cu spatele, s-a plimbat prin încăpere, uitându-se la fiecare oglindă pe lângă care trecea.

– Bănuiesc că întotdeauna am presupus că altora le plăcea genul acesta de lucruri, nu mie. Îmi dau seama că sună ridicol.

– Doar pentru că înainte ai avut parte de ceva diferit nu înseamnă că aşa îţi plăcea.

– Nu cred că înţeleg pe deplin ce îmi place, zise ea, întorcându-se cu faţa spre mine. Cel puţin, nu simt că am făcut destule în viaţa mea ca să ştiu cu adevărat.

– Ei bine, aici eşti într-un depozit de mărfuri, cu nimic altceva decât o banchetă de catifea la mijlocul încăperii şi oglinzi de jur împrejur. Te ajut bucuros să încerci să înţelegi.

Râse, venind spre mine.

– Clădirea asta nu e a ta.

– Iar ai făcut cercetări în privinţa mea, după cum văd.

Îşi lăsă poşeta lângă perete şi se aşeză pe banchetă, încrucişând picioarele.

– Trebuia să aflu şi altceva decât articolele de bârfe mondene. Ca să fiu sigură că n-o să recreăm o scenă din Masacrul din Texas.

Am clătinat din cap, râzând, surprins cât de uşurat eram că nu venise orbeşte.

– Aparţine unui client de-al meu.

– Un client cu fetiş pentru oglinzi?

– Nu ştiu cât ai descoperit cu săpăturile tale pe net, am spus, dar eu am doi parteneri şi fiecare dintre noi are propriul domeniu de specialitate: Will Sumner e expert în biotehnică, James Marshall în tehnologie. Eu mă axez mai mult pe artă: galerii şi...

– Antichităţi? zise ea, arătând prin încăpere.

– Da.

– Ceea ce ne aduce la de ce ne aflăm aici.

– Am terminat cele douăzeci de întrebări?

– Deocamdată.

– Mulţumită?

– Hmm, nu încă.

Am traversat încăperea, îngenunchind în faţa ei.

– Eşti okay cu asta?

– Cu faptul că m-ai adus într-un depozit de mărfuri plin cu oglinzi?

Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi ridică din umeri, cu un gest grozav de inocent.

– Surprinzător, da.

I-am pus mâna pe ceafă.

– M-am gândit la asta toată ziua. Cum ai să arăţi stând aici.

Pielea ei era atât de catifelată şi mi-am lăsat degetele să coboare pe linia gâtului ei, peste clavicule. Am sărutat apăsat locul unde îi simţeam pulsul bătând sub limba mea. Mi-a şoptit numele, descrucişând picioarele şi aducându-mă mai aproape de ea.

– Te vreau goală, am spus, nemaipierzând vremea şi trăgând de partea din faţă a rochiei sale. Te vreau goală, şi udă, şi rugându-mă să te fut.

Mi-am mutat atenţia asupra sânilor ei, sugând, înainte de a-i muşca sfârcul prin dantela delicată a sutienului.

– Vreau să strigi atât de tare, încât lumea din staţia de autobuz de vizavi să-mi audă numele.

Ea gemu şi duse mâna la cravata mea, desfăcând-o şi dând-o jos de la gât.

– Aş putea să te leg cu asta, am zis. Să-ţi dau palme peste fund. Să-ţi sug păsărică până o să mă implori să mă opresc.

Am privit-o când se lupta cu nasturii cămăşii mele, expresia flămândă din ochii ei, când mi-a dat-o jos de pe umeri.

– Sau aş putea să-ţi pun eu căluş, mă tachină ea, cu un zâmbet afectat.

– Promisiuni, promisiuni, am şoptit, luându-i buza de jos în gură.

Am coborât săruturile pe bărbia ei, i-am supt gâtul.

Ea m-a apucat prin pantaloni, corpul meu răspunzându-i deja, mădularul întărindu-se în palma ei.

I-am descheiat rochia şi am deschis-o, eliberându-i braţele, şi am dat-o deoparte. Sutienul i-a urmat calea în scurt timp.

– Spune-mi ce vrei, Sara.

Şovăi, privindu-mă, apoi şopti:

– Atinge-mă.

– Unde? am întrebat, plimbând un deget pe coapsa ei în sus. Aici?

Pielea ei era albă ca laptele pe roşul catifelei banchetei – o imagine mai bună decât tot ce-mi închipuisem eu de unul singur – şi i-am muşcat uşor, cu buzele, osul bazinului, în timp ce trăgeam peticul de dantelă în jos pe picioarele ei. Înmuindu-mi un deget înăuntru, mi s-a tăiat brusc respiraţia la cât de udă era deja. Mi-am învârtit degetul mare peste clitorisul ei, amândoi uitându-ne în jos, acolo unde o atingeam. I-am văzut muşchii abdomenului tremurând uşor, am auzit micile sunete când degetul meu trecea peste pielea ei udă.

Ridicându-mă în picioare, mi-am descheiat pantalonii, aruncând un prezervativ pe banchetă înainte de a-mi da hainele jos. Ea n-a pierdut niciun moment, ridicându-se în fund şi luându-mă în mâna ei, trecându-şi limba peste capul mădularului meu. M-am uitat când mi-a supt vârful, cu buze calde şi umede.

Aruncând o privire în sus, am zărit reflecţiile noastre în oglinzi. Ea se ţinea de şoldurile mele; părul ei frumos, de culoarea

caramelului, era răsucit pe degetele mele, şi capul îi sălta în timp ce se mişca peste mine. Am făcut un efort să nu mă uit în jos, ştiind cum aveau să arate genele ei lungi şi negre din unghiul acesta, odihnindu-se pe obrajii aprinşi.

Sau, mai bine, cu ochii ei căprui-deschis, privind în sus.

Simţeam punctele în care fiecare dintre degetele ei mă strângea, simţeam mângâierea părului ei pe abdomenul meu, căldura gurii ei şi vibraţia fiecărui geamăt încurajator. Era atât de bine. Prea bine.

– Nu încă, am zis, gâfâind, dar am reuşit cumva să mă retrag.

Mi-am trecut degetele peste buzele ei. Era atât de ispititor numai să mă uit la ea sugându-mă, să mă las să ejaculez în gâtul ei. Dar aveam alte planuri.

– Întoarce-te. Vreau să stai în genunchi.

A făcut cum i-am cerut, aruncând o privire peste umăr la mine, în spatele ei.

Priveliştea aproape că m-a terminat şi a trebuit să mă silesc să mă gândesc la tabelele de calcul – sau chiar la glumele proaste ale lui Will –, în timp ce am luat prezervativul, i-am rupt ambalajul şi l-am întins pe membrul meu. Apoi am apucat-o de şolduri, cu o mână ghidându-mă spre intrarea ei, frecându-mi vârful de ea, înainte de a-l apăsa şi a pătrunde înăuntru.

Capul i-a căzut în faţă, ascunzându-i chipul de vederea mea. Aşa nu-mi convenea deloc.

Am întins mâna, înfăşurându-mi degetele în părul ei, şi am tras spre mine, ridicându-i din nou capul.

I s-a tăiat respiraţia şi a făcut ochii mari, de surpriză şi de poftă.

– Aşa te vreau, am spus, retrăgându-mă puţin şi fâţâindu-mă să pătrund mai bine. Uite colo! i-am făcut semn spre oglinda de vizavi de noi. Vreau să te uiţi drept acolo, bine?

Ea îşi umezi buzele, dând din cap cum putu.

– Îţi place asta? am întrebat, strângând-o mai tare de păr.

Ea bâlbâi un:

– D-da.

Mi-am înteţit mişcările, sorbind-o din ochi cu un fel de veneraţie.

Era clar că mă lăsa pe mine să am iniţiativa în seara asta, să iau ce vreau. În capul meu, rotiţele se puseseră în mişcare, deja

încercând să-mi dau seama cum s-o scot din rezerva ei, cum s-o fac la fel de răscolită de dorinţă cum mă simţeam eu în preajma ei.

– Vezi că e mult mai bine aşa? am întrebat, urmărind fiecare dintre mişcările noastre în oglindă, în timp ce continuam să împing şi să ies din corpul ei încordat. Vezi cât e de perfect?

Mi-am rotit şoldurile, înteţind mişcările.

– Şi uită-te şi acolo!

I-am întors capul spre dreapta, către o altă oglindă îndreptată spre noi.

– Futu-i. Uită-te cum îţi saltă sânii când ţi-o trag. Uită-te la spatele tău arcuit. La fundul tău perfect.

Mi-am mutat mâinile din părul ei pe umerii ei, apucându-i strâns, folosindu-mă de ei ca de-o pârghie, strivindu-i muşchii, apăsând cu degetele mari ca să-i accentuez curbura spatelui. Pielea îi sclipea asudată, părul începuse să i se lipească de frunte. Mi-am îndoit genunchii să-mi schimb unghiul şi ea s-a încordat ca un arc sub palmele mele, legănându-şi corpul într-al meu.

Şi-a mutat greutatea pe coate şi a strigat, cerând mai tare, răsucindu-şi degetele în catifeaua banchetei. Mi-am încleştat ambele mâini pe şoldurile ei, penetrând-o violent, smucind-o spre mine la fiecare împingere.

– Max, a gemut ea, cu obrazul întors în perna banchetei.

Arăta atât de răvăşită, atât de copleşită şi atât de pierdută pentru orice altceva decât pentru senzaţia locului unde corpul meu pătrundea într-al ei.

Am simţit că picioarele încep să-mi ardă şi că plăcerea îmi zbârnâie în sus şi-n jos pe şira spinării. O presiune a început să se formeze în pântecele meu şi m-am aplecat, înfăşurându-mi braţele pe după mijlocul ei, schimbând poziţia. Ea a întins o mână în spate, ţinându-mi şoldul, trăgându-mă spre ea.

– Asta e, am spus printre gâfâieli.

Era din ce în ce mai aproape, o simţeam cum începe să se încordeze în jurul meu, iar rugăminţile mele se auzeau înăbuşite în umărul ei.

– Poţi să-ţi dai drumul?

– Sunt atât de aproape, a zis ea, închizând ochii cu o zbatere de pleoape şi înfigând dinţii în buza de jos.

Am întins mâna ca să-i ating clitorisul, dând peste degetele ei, deja ude. Bancheta a pârâit sub noi şi m-am gândit o clipă c-ar fi posibil să cedeze.

– Max, mai repede!

Am privit din nou în jur, văzându-ne în numeroasele oglinzi şi din unghiuri diferite, amândoi frământând-o cu degetele în timp ce continuam să ne futem şi am ştiut că nu mai văzusem niciodată ceva nici pe departe asemănător cu asta. Ştiam că era un joc, dar să fiu al naibii dacă voiam să mă mai opresc vreodată a-l juca.

Mi-am mutat ochii înapoi la ea, în timp ce ea-mi rostea numele în neştire, cu capul lăsat mult pe spate, pe umărul meu, când se produse orgasmul, corpul ei strângându-mă tare. Totul era fierbinte şi electric, inima îmi bătea cu putere în piept.

– Nu închide ochii, ţine naibii ochii deschişi. Sunt gata să ejaculez.

Şi mi-am dat drumul, corpul meu cutremurându-se, umplând prezervativul. Am căzut în faţă, cu mâinile încleştate de mijlocul ei şi strivindu-i carnea sub degete, simţind valul fierbinte de sânge pompându-mi prin vene.

– Sfinte... şopti ea, uitându-se înapoi la mine, cu un mic zâmbet.

– Într-adevăr.

Am izbutit să mă ridic şi să scap de prezervativ, aranjându-ne pe amândoi pe banchetă. Sara era maleabilă, ca lipsită de oase, şi zâmbi somnoroasă, întinsă pe spate pe pernele banchetei, cu un mic oftat.

– Nu sunt sigură că pot să merg, zise ea, ridicând mâna să-şi dea la o parte părul asudat de pe frunte.

– Cu plăcere.

Ea se uită fix la mine.

– Mereu atât de încrezut.

Am rânjit, închizând ochii, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Cel puţin, până aveam să-mi simt din nou picioarele.

Tăcerea s-a prelungit câteva momente. Claxoanele maşinilor zbierau pe străzile de jos, iar undeva, în depărtare, se auzea un elicopter. În încăpere se lăsase întunericul, când am simţit perna mişcându-se şi am deschis ochii, văzând-o pe Sara în picioare, culegându-şi hainele.

– Ce planuri ai pentru restul serii? am întrebat-o, rostogolindu-mă într-o rână şi privind-o strecurându-se înapoi în rochie.

– Mă duc acasă.

– Amândoi trebuie să mâncăm.

Am întins mâna, mângâind-o pe coapsa netedă.

– Cu siguranţă ne-am făcut poftă de mâncare.

Ea m-a dat blând la o parte, îngenunchind pe podea să-şi găsească sandala cealaltă. Nici măcar nu-mi aminteam când şi le scosese.

– Nu e vorba de asta.

M-am încruntat. Presupun că ar fi trebuit să simt un soi de uşurare aflând că nu împingea afacerea asta în teritoriul emoţional inutil. Însă ea era aşa un mister pentru mine! Evident lipsită de experienţă, evident naivă. Dar venise până aici, de-a dreptul temerară, şi-şi pusese încrederea în mine.

De ce?

Toată lumea joacă un joc. Care e al ei?

Şi-a pus sandalele, şi-a îndreptat ţinuta, a scos o perie de păr din poşetă ca să-şi aranjeze părul. Ochii îi străluceau, faţa îi era puţin mai aprinsă ca de obicei, dar, în afară de acestea, Sara arăta perfect prezentabilă.

Trebuie să mă străduiesc mai mult, data viitoare.

ŞAPTE

Poate astfel reuşea Andy să facă atât de multe în fiecare zi. Nimic nu limpezeşte mai bine capul decât un orgasm cu strigăte de la un străin superb, care nu aşteaptă de la mine să mă duc să-i iau hainele de la curăţătorie după. Luni dimineaţa, mă simţeam plină de energie şi complet absorbită de şedinţa departamentului de la nouă dimineaţa.

Ceilalţi directori executivi şi asistenţii lor ajunseseră, în sfârşit, la noul sediu, şi pentru că unele lucruri de care se ocupase Bennett dăduseră rezultate, am fost inundaţi de perspectiva a douăzeci de noi clienţi la marketing. Eram copleşită. Aspectul pozitiv era că nu mai aveam timp de fantasmagorii cu păpuşi voodoo reprezentându-l pe Andy şi tehnici de castrare.

Dar între două momente de agitaţie – pe drumul de la o şedinţă la alta, pe cel spre toaletă, în acalmia de după o convorbire telefonică – îmi aminteam de noaptea cu Max, de trupul lui cu muşchi tari, gol, în spatele meu, de membrele mele îngreunate de o delilioasă extenuare şi de mâinile lui înfipte în părul meu.

Nu închide ochii, ţine naibii ochii deschişi. Sunt gata să ejaculez.

Oricât de plăcut fusese, m-am simţit prost dispusă vreo câteva ore, duminică dimineaţa. Nu neapărat fiindcă regretam ceva, totuşi uşor stingherită că o făcusem într-adevăr. Mi se părea că îi făcusem lui Max o impresie foarte proastă, venind într-un loc necunoscut şi arătându-mă gata să-i îngădui să-mi facă ce voia el, în faţa a sute de oglinzi, unde foarte probabil nu m-ar fi auzit nimeni dac-aş fi strigat după ajutor.

Numai că, pe sub stratul acesta fin de ruşine a înjosirii, ştiam că nu mă simţisem niciodată mai vie. El mă făcuse să mă simt în siguranţă, oricât de ciudat suna asta, ca şi când i-aş fi putut cere orice. Ca şi când ar fi văzut ceva în mine pe care nimeni nu-l mai văzuse. Nu păruse nici măcar un pic surprins sau critic când îi expusesem condiţiile mele, în biroul lui. Nici nu clipise când îi spusesem că nu vom face sex în patul niciunuia dintre noi.

M-am lăsat pe spate în scaunul de la biroul meu, închizând ochii, când amintirea m-a purtat spre ultima oară când Andy şi cu mine făcuserăm sex, în urmă cu mai bine de patru luni. Încetaserăm să ne

mai ostenim să ne certăm din pricina programului de lucru, al lui sau al meu. În schimb, lipsa de intimitate din relaţia noastră se simţea ca o umbră neagră care creştea până acoperea camera.

Încercasem să condimentez lucrurile, înfiinţându-mă la biroul lui, târziu, într-o seară, purtând nimic altceva decât o haină lungă şi pantofi cu tocuri cui. Însă ar fi fost mai bine să vin purtând un costum galben de raţă, la cât de stânjenit a fost când m-a văzut. *Nu pot face sex cu tine aici*, mi-a şuierat el, uitându-se peste umărul meu.

Poate c-a spus asta doar în sensul că putea să facă sex numai cu alte femei în biroul lui. Fusesem umilită.

Fără să mai spun nimic, mă întorsesem şi plecasem.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, el a venit acasă şi a făcut oarecare eforturi: m-a trezit, m-a sărutat, a încercat să nu se grăbească şi s-o facă să fie bine.

Nu fusese bine.

Ochii mi s-au deschis, când realitatea tuturor acestora păru să mă fi lovit dintr-odată, în acest moment, absolut întâmplător. Max mă făcuse să mă simt atât de bine, pe când Andy mă făcea să mă simt totdeauna nefericită. Era timpul să pun femeia din mine pe primul loc şi să încetez să-mi mai caut scuze pentru că luam ce naiba voiam.

* * *

Deşi încă mai tânjeam după el tulburător de mult, faptul că ştiam că, până la urmă, aveam să primesc veşti de la Max îmi îngăduia să nu mă mai gândesc aproape toată săptămâna cum sau când se va întâmpla. Dar când pauza de prânz s-a sfârşit, vineri, şi el încă nu mă contactase, mi-a trecut prin minte că, dacă Max voia să-i punem capăt, s-ar fi putut hotărî pur şi simplu să nu-mi mai trimită mesaje. Nu aveam nicio regulă pentru cum s-o lăsăm baltă sau cum să ne retragem elegant. În realitate, după cum o stabilisem eu, cea mai elegantă cale de retragere ar fi fost pur şi simplu să dispari. Era ceva liniştitor într-un aranjament atât de vag încât să se poată evapora.

Totuşi, voiam să-l mai văd.

Mi-am pus telefonul în sertarul biroului, hotărâtă să nu-l iau cu mine la şedinţa de lucru cu echipa, după-amiază. Dar după zece minute de discuţii despre campania de marketing pentru lenjerie şi cu amintirea lui Max dându-mi jos chiloţii minusculi de dantelă încă derulându-se iar şi iar în mintea mea, am găsit un pretext să mă ridic şi să mă întorc în biroul meu ca să-l iau.

Niciun mesaj. La dracu'.

Când m-am întors în sala de conferinţe, Bennett derula slide-urile cu viteza luminii. Era în regulă pentru mine, fiindcă văzusem grupajul înainte, dar puteam să-mi dau seama că nou-sosiţilor adjuncţi administrativi le venea să vomite ce mâncaseră la prânz.

– Mai încet, Bennett, m-am apropiat eu şi i-am spus liniştit.

Şi-a întors glonţ privirea spre mine, abia ţinându-şi nervii în frâu.

– Ce?

Am înghiţit în sec. Colegi sau nu, încă mă speria de nu mai ştiam de mine.

– Cred că derulezi segmentarea media prea repede, am explicat. Abia ai terminat-o ieri, când oamenii ăştia erau în avion. Lasă-i s-o digere.

Dădu din cap scurt şi se uită din nou la ecran. Aproape că l-am putut simţi numărând până la zece, în minte, lăsând privitorii să citească slide-ul, şi mi-am aruncat ochii, în partea cealaltă a mesei, la Chloe. Ea îl urmărea, muşcând din stilou ca să nu izbucnească în râs. Mă îndoiam că Bennett avea vreo milă pentru angajaţii RMG care tocmai îşi dezrădăcinaseră vieţile cu totul şi se aştepta de la ei să fi memorat şaptesprezece tabele cu cifre de marketing în douăzeci şi patru de ore.

– Bine? întrebă el, dând click la celălalt slide, fără să mai aştepte răspuns.

Prinde-ne din urmă sau prinde următorul tren. Asta îl auzisem eu pe Bennett spunându-i unui nou angajat la marketing pe nume Cole.

Telefonul meu vibră atât de zgomotos pe masă, încât l-am pescuit imediat, cerându-mi iertare cu sufletul la gură pentru întrerupere. Mulţumesc universului pentru Bennett Ryan şi perfecţionismului său captivant întotdeauna şi nerăbdător; timp de

două minute întregi uitasem să mă întreb dacă Max mai era încă interesat de o întâlnire.

Biblioteca Publică din New York are nişte volume fascinante. Clădirea Schwartzman, 6:30. Poartă o fustă, cele mai înalte tocuri ale tale şi uită de chiloţi.

Am rânjit la ecranul telefonului, gândindu-mă că Max era un ticălos foarte norocos şi că tot ce aveam de făcut era să-mi scot chiloţii înainte să mă întâlnesc cu el. Când mi-am ridicat privirile, Chloe încă mai avea stiloul între dinţi, dar de data asta se uita la mine, cu sprâncenele ridicate.

Întorcându-mi capul spre Bennett, i-am ignorat conştiincios examinarea, dar părea că nu puteam scăpa de rânjetul meu încântat.

* * *

Până la urmă, erau prea multe clădiri emblematice în New York. Fiecare clădire părea familiară sau încărcată cu istorie. Dar numai câteva erau cele pe care le recunoşteam imediat, ca Biblioteca Publică din New York, cu statuile sale de lei şi scările masive.

Îl văzusem de patru ori din prima noapte în care făcuserăm sex şi, cu toate că era o întâlnire plănuită, tot am simţit că mi se taie răsuflarea când l-am zărit pe frumosul meu străin. Stătea deasupra lumii din jur şi, cum cerceta din ochi mulţimea, căutându-mă, mi-am rezervat câteva secunde numai să mă delectez cu vederea lui.

Costum negru, cămaşă cenuşiu-închis, fără cravată. Părul îi crescuse în ultimele două săptămâni şi, cu toate că şi-l purta mai lung în vârful capului, îmi plăcea aşa, în dezordine, imaginându-mi cum trag de el, cu capul lui între picioarele mele.

Proiecta o ditamai umbra pe scări, iar oamenii îl ocoleau. *Vreau să te văd gol în lumina zilei*, am gândit. Vreau să văd fotografii cu tine şi cu mine în plin soare.

Max mă descoperi şi am fost total bulversată, fiindcă m-a prins sorbindu-l adulator din ochi. Un zâmbet cu înţeles îi înflori pe faţă şi mă chemă cu degetul la el.

Când m-am apropiat, mă tachină:

– Te zgâiai.

Am râs, uitându-mă în altă parte.

– Ba nu.

– Pentru cineva căruia îi place să fie privit în cele mai intime momente ale sale, eşti teribil de timidă când e vorba să fii prinsă făcând pe voyeurista.

Mi-am simţit zâmbetul pierind şi un fel de junghi înţepându-mă sub coaste. Am vorbit înainte să mă gândesc:

– Sunt doar foarte bucuroasă să te văd.

Asta îl prinse clar pe picior greşit. Îşi reveni cu un zâmbet strălucitor.

– Gata de joc?

Am dat din cap, ciudat de emoţionată, în pofida valului de fierbinţeală care se întinse pe pielea mea. Avusesem un public dintr-o sută de oglinzi, săptămâna trecută, dar altminteri fuseserăm cu totul singuri. Aici, chiar şi la şase jumătate într-o seară de vineri, biblioteca era aglomerată.

– Arată interesant, am mormăit eu, întorcându-mă şi luând-o înainte, când el îşi apăsă subtil două degete pe spatele meu, sub talie.

– Crede-mă, zise el, aplecându-se ca să-mi şoptească, asta e chiar pe gustul tău.

Odată înăuntru, mi-a luat-o el înainte, mergând la câţiva paşi distanţă, de parcă eram pur şi simplu doi străini trecând prin holul bibliotecii şi îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Urmându-l, am observat câteva persoane întorcându-şi capul după el; un cuplu şi l-a arătat şi au dat din cap unul la altul. Numai în centrul Manhattanului un playboy cu o carieră de succes în investiţii ar fi putut fi imediat recunoscut.

Mă ţineam după el, ce-i drept, mai atentă la cum îi pica sacoul pe umerii largi decât încotro ne îndreptam.

Încetinind, Max întrebă:

– Cât de multe ştii despre Biblioteca Publică a New Yorkului, Sara? Mai precis despre sediul ăsta?

Mi-am scotocit prin memorie după detalii pe care să le fi reţinut din filme sau de la televizor.

– Altceva decât scena de deschidere din Vânătorii de fantome? Nu prea mult, am recunoscut.

Max râse.

– Biblioteca asta e diferită de majoritatea prin faptul că se bizuie puternic pe filantropia privată. Donatorii – ca mine, adăugă el, făcând cu ochiul, devin foarte interesaţi de o anumită colecţie şi fac donaţii generoase – foarte generoase, în unele cazuri –, uneori fiindu-le acordate, în schimb, mici beneficii. Tacit, firește.

– Firește, am repetat.

Se opri, întorcându-se şi zâmbindu-mi.

– Aceasta e încăperea pe care cei mai mulţi oameni ar recunoaşte-o, Sala de lectură Rose Main.

M-am uitat în jur. Era caldă şi primitoare, plină de voci şoptite, de zgomot de paşi înăbuşiţi şi de pagini răsfoite. Ochii mi s-au îndreptat spre tavanul ornat, pictat să semene cu cerul, la ferestrele boltite şi la candelabrele aprinse de deasupra, iar pentru o secundă m-am întrebat dacă Max plănuise să mă ia pe una dintre mesele mari de lemn ce se înşiruiau în încăperea cavernoasă şi foarte populată.

Trebuie să fi arătat nehotărâtă, pentru că Max râse încetişor lângă mine.

– Relaxează-te, zise, punând o mână pe cotul meu. Nici măcar eu n-am atâta tupeu.

Îmi ceru să-l aştept şi traversă sala ca să stea de vorbă cu un gentleman mai în vârstă, care mi s-a părut că ştia exact cine este Max. Omul a aruncat o privire în direcţia mea, peste umărul lui Max, şi am simţit că roşesc, întorcându-mi repede capul şi ochii din nou spre tavanul pictat. Câteva momente mai târziu, îl urmam pe Max pe nişte scări înguste, până într-o încăpere mică, plină cu şiruri peste şiruri de cărţi.

Max ştia precis unde merge şi n-am putut să nu mă întreb dacă venea des aici sau dacă făcuse căutări pentru acest loc în timpul săptămânii. Îmi plăceau ambele ipoteze, de fapt: Max care era atât de intim cu biblioteca de parc-ar fi lucrat aici şi Max care se gândise la partida noastră la fel de mult ca şi mine.

Se opri într-un colţ liniştit, îngust şi ticsit cu cărţi. Simţeam că rafturile ne presau din ambele părţi; colţurile înguste îmi dădeau

strania senzaţie că pereţii se strângeau în jurul meu. Am auzit tusea cuiva şi mi-am dat seama că era cel puţin încă o persoană cu noi, în încăpere.

Anticiparea vibră jos, în pântecele meu.

Max ridică o carte de pe raft fără să se uite cu adevărat la ea:

– Citeşti obscenităţi, Sara?

Am înţeles când a râs puţin la reacţia mea că probabil făcusem ochii cât cepele. Nu eram o pudică ipocrită şi nici nu refuzam ideea de literatură erotică; pur şi simplu nu căutasem niciodată astfel de cărţi.

– Nu prea.

– Nu prea? Sau niciuna?

– Am citit nişte romane de dragoste...

El deja clătina din cap.

– Eu nu vorbesc despre coperte uşor sexy cu torsuri năduşite de bărbaţi dezbrăcaţi. Mă refer la cărţi care spun ce simt femeile când le penetrează bărbaţii. Cum ea se încordează dureros, când el îşi strecoară limba înăuntrul ei. Cum el îi descrie gustul, când ea i-o cere. Mă refer la cărţi care descriu fututul.

Inima mea a început să-şi sfredelească drum prin stern, la cât de degajat vorbea el despre lucruri la auzul cărora mie îmi venea să închid ochii şi să mă foiesc în loc.

– Atunci, nu. N-am citit nimic de genul ăsta.

– Bine, zise el, întinzându-mi cartea. Mă bucur că sunt aici pentru această ocazie crucială.

Am aruncat o privire la copertă. Anaïs Nin, *Delta lui Venus*. Cunoşteam numele autoarei şi, ca toată lumea, îi cunoşteam şi reputaţia.

– Grozav, hai să vedem despre ce e vorba, am zis, întorcând-o şi căutând un cod numeric sau un cod de bare.

Dar volumul era îmbrăcat în piele, cu pagini aurite. Evident, o ediţie rară.

– O luăm cu noi...?

– Oh, nu, nu, nu. Nu poţi să împrumuţi cărţi de la biblioteca asta, începu el. Şi, de altfel, unde ar fi distracţia, oricum? Acustica de aici e atât de bună, cu tot lemnul, tavanele şi câte şi mai câte...

– Cum? Aici?

Curajul mi-a scăzut puţin. Oricât de tare îmi plăcea ideea să citesc ceva deocheat cu Max alături, îmi plăcea şi mai mult ideea de a fi complet dezinhibată cu el, în seara asta.

El dădu din cap.

– Şi tu îmi citeşti mie.

– Eu îţi citesc literatură erotică aici?

– Da. Şi eu voi simţi probabil nevoia să te fut, tot aici. Ai avut ocazia să faci gălăgie săptămâna trecută. Dar săptămâna asta... îmi dădu la o parte părul de pe un obraz, cu buzele ţuguiate. Nu prea.

Am înghiţit cu greu în sec, neştiind dacă era exact ce voisem să aud sau dacă mă îngrozea. Mâna lui lipită de ceafa mea mă mângâia liniştitor. Palma îi era caldă; degetele, destul de lungi cât aproape să se închidă peste esofagul meu.

– Tu mi-ai dat numai vinerile, fără paturi, zise el. În aceste circumstanţe, vreau să încerc cu tine ceva de care să fiu absolut sigur că n-ai mai experimentat niciodată până acum.

– Şi tu?

M-am întrebat din nou de ce ştia el încăperea asta atât de bine.

Clătină din cap.

– Celor mai mulţi oameni le este interzisă intrarea aici. Şi te pot asigura că nu i-am mai tras-o niciodată vreunei fete în bibliotecă până acum. Oricât de expert mă crezi tu, majoritatea aventurilor mele se petrec într-o limuzină, pe drum, în timp ce duc pe cineva în vreun loc. Sunt mai degrabă insolent, decât depravat, dacă e să fiu introspectiv.

Exista libertate în celibatul lui convins; nu trebuia să pretind că asta însemna, de fapt, mai mult. Şi cu toate că între noi era vorba doar despre sex, şi cu toate că era primul bărbat despre care chiar nu aveam nevoie să ştiu nimic, tânjisem după atingerea lui toată săptămâna. Am ridicat un braţ şi i-am tras faţa mai aproape de a mea.

– E-n regulă, în ce mă priveşte. N-am nevoie să fii un tip de treabă.

El râse, sărutându-mă.

– O să fiu chiar de treabă cu tine, promit. Până acum, ai refuzat bancheta din spate a limuzinei mele sau una scurtă la mine acasă. Mă faci să-mi dau peste cap toate obiceiurile.

Nu puteam fi văzuţi din capătul celălalt al camerei, cu atâtea cărţi care ne înconjurau, dar dacă ar fi venit cineva până în micul nostru cotlon întunecos, am fi fost expuşi. Ceva dinăuntrul meu a început să doară în acel mod surd, plăcut, care-mi făcea şira spinării să se arcuiască şi inima să-mi bată nebuneşte.

Max făcu un pas înainte şi se aplecă să mă sărute, începând din colţul gurii, mormăind la contact şi zâmbind.

– Îţi urmez regulile, dar asta nu înseamnă că sunt excesiv tot timpul. Am şters filmul, dar recunosc că regret. Mă laşi să mai fac poze, în seara asta?

Mi-a trebuit atât de puţin din partea lui ca să mă facă să mă simt că nu mai eram corp solid, ci mă topisem într-o substanţă caldă, de consistenţa mierii.

– Da.

El îmi dărui un zâmbet care m-a făcut să mă tem, pentru o fracţiune de secundă, că pusesem o felie din sufletul meu în mâna diavolului. Dar apoi m-a sărutat pe bărbie, şoptind:

– Ştii că nu le-aş arăta nimănui, niciodată. Dispreţuiesc ideea ca vreun alt bărbat să te vadă aşa. Când mă vei părăsi, următorul biet ticălos va trebui să-şi bată capul singur ca să afle cum să te mulţumească.

– Când eu o să te părăsesc pe tine?

El ridică din umeri, cu ochii larg deschişi şi clari.

– Sau îi vei pune capăt. Cum vrei tu să-i spui.

– Eu m-am întrebat dacă, vinerea asta, pur şi simplu nu aveai să mai dai mesaj. Dacă aşa avea să se sfârşească.

– După părerea mea, asta ar fi de tot rahatul, zise, încruntându-se pe gânduri. Dacă vreunul dintre noi vrea să pună punct, hai să aibă politeţea s-o spună, bine?

Am dat din cap, surprinzător de uşurată. Bănuiam că, şi dacă făcusem pactul cu mine însămi să ţin povestea numai pentru sex, în caz că se sfârşea, tot avea să-mi lipsească – avea să-mi lipsească el. Nu doar că Max era un amant uimitor, dar era şi distractiv.

Însă era un vânător de fuste şi lua povestea noastră tot atât de în serios ca şi mine... adică deloc.

– Acum, că am lămurit-o...

Mă întoarse cu faţa spre rafturi. Întinzând mâna pe lângă mine, deschise cartea, dădu paginile până la un pasaj anume şi apoi îmi conduse mâna s-o ţin deschisă. Cu el lipit în spatele meu şi cu raftul în faţă, mă simţeam complet ascunsă, de parcă aş fi fost îngropată în bărbatul acesta masiv. Sau probabil apărată.

– Citeşte, şopti el, cu răsuflarea fierbinte la urechea mea. Începe de aici.

Îmi arătă cu vârfurile degetelor să încep de la un paragraf de pe la mijlocul unui capitol. Nu ştiam ce se întâmplase până acolo, cine povestea. Dar am priceput că nu conta.

Umezindu-mi buzele, am citit:

– *Când el şi Louise s-au întâlnit, imediat au ieşit împreună. Antonio era puternic fascinat de albeaţa pielii ei, de belşugul sânilor ei, de talia subţire...*

Mâinile lui Max urcară pe sub rochia mea, peste şolduri, peste abdomen, până sus, unde îmi cuprinse sânii în palme.

– Futu-i, ce catifelată eşti.

Una dintre mâinile lui coborî pe lângă mine şi intră între picioare, pipăind tachinator umezeala.

Făceam eforturi, nu glumă, să mă concentrez la cuvintele simple din faţa mea, dar am continuat să citesc. Max şi-a retras mâinile, lăsându-mi capul să se limpezească numai o clipă, pentru că în spatele meu l-am putut simţi mişcându-se, i-am auzit clinchetul cataramei, când şi-a desfăcut cureaua. Abia de am mai procesat cuvintele în timp ce le rosteam, ascultând în schimb sunetele lui în spatele meu.

Puteam face asta? Nu mai era un ring cu dans lasciv, cu lumini stroboscopice şi trupuri şerpuitoare; nu mai era un restaurant gol şi mâna lui pe sub masă. Aceasta era cea mai faimoasă bibliotecă publică, plină de volume rare, cu podele de marmură... istorie literară. De când intraserăm în clădire, vorbiserăm numai cu voce scăzută. Şi acum urma să facem sex? Una era să ţi-l imaginezi şi alta să stai aici, gata să faci asta la propriu.

Eram neliniştită.

La dracu', eram îngrozită. Dar eram de asemenea în punctul culminant al tensiunii nervoase, cu fiecare neuron în flăcări, cu

sângele pompându-mi vertiginos prin vene. Am început să bolborosesc cuvintele, citind.

– Concentrează-te, Sara.

Am clipit, cu cartea în față, străduindu-mă să-mi readuc atenţia la rândurile de pe pagină.

– *Totul îl făcea să râdă. Îți dădrea senzaţia că întreaga lume fusese scoasă din funcţiune şi că numai satisfacţia lui senzuală un mai exista, că nu avea să mai fie vreun mâine, vreo întâlnire cu altcineva – că nu mai erau decât camera aceasta, după-amiaza aceasta, patul acesta.*

– Mai citeşte asta o dată, mârâi el şi apoi îmi ridică fusta. *Camera aceasta, după-amiaza aceasta, patul acesta*.

Tocmai când deschisesem gura să vorbesc, fără niciun avertisment, el pătrunse drept în mine; într-atât de udă eram, că nici măcar nu fusese nevoie să mă mai tachineze, să mă mângâie sau să mă excite. Nu trebuise decât să-mi dea o carte, cele mai grăbite pipăieli şi sunetele lui dezbrăcându-se. Am gemut, dorindu-mi să găsească o cale să se împingă în întregime înăuntrul meu. Eram convinsă că să fiu despicată în două de el ar fi fost cea mai mare plăcere pe care aş fi cunoscut-o vreodată.

– Linişte, îmi aminti el, mişcându-se într-un du-te-vino lent.

Era atât de tare, atât de lung. Mi-am amintit durerea ascuţită când mă pătrunsese, stând în patru labe, săptămâna trecută, în faţa oglinzilor. Mi-am amintit cât mă temusem şi mă bucurasem de fiecare împingere brutală. Când îmi prinsese faţa în timpul orgasmului într-o sută de oglinzi diferite, fusese complet devastat. Mai mult decât orice, să-l văd aşa însemnase punctul culminant al extazului meu în acea noapte.

Eram la capătul unui culoar întunecat dintre rafturi, dar puteam auzi sunetele slabe ale cuiva aflat la numai câteva rafturi depărtare. Mi-am muşcat buza când Max şi-a plimbat mâna peste şoldul meu şi mai jos, între picioare, excitându-mi clitorisul.

– Continuă să citeşti.

Am făcut ochii mari. Vorbea serios? Dacă îi dădeam voie gâtului meu să scoată vreun sunet, nu puteam fi trasă la răspundere pentru ce ar fi ieşit.

– Nu pot, am scâncit.

– Bineînţeles că poţi, zise el, de parcă mi-ar fi sugerat să trag pur şi simplu aer adânc în piept.

Degetele lui îmi mângâiară din nou clitorisul, excitându-l.

– Sau ne putem opri.

I-am aruncat o privire mânioasă peste umăr şi i-am ignorat râsul mut. Habar n-aveam unde rămăsesem sau ce se petrecea în povestire, în afară de faptul că Antonio îi sfâşiase rochia Louisei, dar îi lăsase un soi de centură imensă şi grea. Abia mi-am putut regăsi suflul, dar am început din nou să citesc, într-o cadenţă crispată, poticnită, care păru să-l înnebunească pe Max. Degetele lui se înfipseră în şoldurile mele şi se încovoie în mine.

– Te rog, m-am milogit eu.

– Doamne, a gâfâit el. Continuă.

Nu ştiu cum, am înşirat cuvintele mai departe, iar pasajul a devenit mai încins şi mai deşănţat. Atât de descriptiv. Umezeala ei era *miere*. Bărbatul sugea şi gusta fiecare locşor al corpului acestei femei, sondând-o şi aţâţând-o până când am început să mă simt copleşită de dorinţa ei şi a mea. Spre consternarea mea, îmi puteam simţi propria umezeală curgându-mi pe coapse, strecurându-se printre noi de la forţa mişcărilor lui.

Max s-a cutremurat în spatele meu, pierzând deopotrivă răbdarea şi ritmul. Părea incapabil să-şi ia mâna încleştată de pe şoldul meu şi bănuiam că în cealaltă ţinea telefonul, făcând poze.

– Sara. Futu-i! Masturbează-te!

Am fixat cu grijă cartea deschisă, cu un antebraţ, ducându-mi mâna între picioare, frecând. Fusesem atât de umflată, atât de încărcată cu greutatea orgasmului ce apăsa în jos prin mine, că mi-am dat drumul în numai câteva secunde. Ultimele cuvinte mi-au scăpat întretăiate.

– ... deşi ea... avea să-şi ia-să din minţi... cu o ură şi o plă-cere...

Când muşchii mi s-au oprit din tremurat, el a mai împuns viguros în mine de vreo câteva ori, apoi a rămas nemişcat, înăbuşindu-şi geamătul cu gura lipită de gâtul meu.

În cameră era o linişte desăvârşită şi mi-am dat seama că habar n-aveam cât zgomot făcuserăm. Eu şoptisem fiecare cuvânt citit, asta ştiam. Dar când dădusem drumul orgasmului, scosesem vreun alt zgomot, mai puternic? Mă pierdusem complet cu el.

Max ieşi din mine, scoţând un geamăt încet şi şopti:

– Mă întorc imediat.

Am rămas în picioare, auzindu-l dispărând în spatele meu, în timp ce-mi aranjam hainele. S-a întors, sărutându-mi ceafa.

– Mmm. Încântător.

M-am întors cu fata la el.

– Şi conform regulilor tale, zise el, uitându-se la mine, în timp ce-şi încheia nasturii sacoului, presupun că aici ne despărţim.

Mi-am îndreptat rochia deja îndreptată. Asta era înţelegerea noastră – eu fusesem cea care o ceruse –, dar părea... ciudat. El continuă să mă studieze, cu un licăr în ochi, aproape de parcă ar fi spus: *Tocmai ţi-am provocat un orgasm feroce şi arăţi un pic confuză, dar, deh! Asta e regula ta stupidă!*

Eram tentată să fiu de acord.

– Bine. Perfect. Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, am zis, în schimb.

El râse şi puse cartea la loc pe raft.

– Şi slavă Domnului că nu e lungimea de undă de la *Page Six*, nu-i aşa? Un futai excelent şi nimeni nu ştie. Cu siguranţă suntem de acord.

– Nu te saturi niciodată? am întrebat. Să te urmărească lumea?

Mi-am amintit cât de mult uram părerile nesolicitate despre părul meu sau despre ce purtam când eram cu Andy, presupunerile că mă îngrăşasem sau slăbisem câteva kilograme sau cu cine mă vedeam. Mă întrebam dacă era la fel şi pentru el.

– Nu e ca şi când aş fi o adevărată celebritate. Oamenilor de aici doar le place să ştie cu ce mă ocup. Sunt încredinţat că majoritatea celor care citesc tâmpeniile alea vor doar să creadă că mă distrez.

Asta părea atât de optimist.

– Serios? Eu cred că toţi vor să te prindă cu pantalonii în vine.

– Stai, nu asta cauţi tu?

Râse când mi-am dat ochii peste cap şi continuă:

– Imaginea de depravat e convenabilă pentru ei. Eu nu fut o altă fată în fiecare noapte.

Întinzându-mă să-l sărut, am adăugat:

– Ei bine, cel puţin nu în ultima vreme.

În ochii lui se observă ceva, un mic nor de nedumerire, care se risipi rapid.

– Foarte adevărat.

Se aplecă şi mă sărută delicat, ţinându-mi obrajii în palme.

– Hai să mergem, da?

Am dat din cap, un pic ameţită. Max îmi făcu semn să o iau înainte şi am urcat scările, ieşind înapoi la parterul bibliotecii. Nimic nu se schimbase: sunetul şoaptelor şi al paginilor răsfoite încă umplea aerul şi nimeni nu aruncă nici măcar o privire în direcţia noastră. Simţeam un fior de exaltare pentru ceea ce făcuserăm şi pentru faptul că nimeni nu bănuia nimic.

Ne apropiam de ieşire, când Max mă luă de braţ şi mă trase într-un colţ întunecat.

– Încă unul, zise el şi-şi lipi buzele de ale mele.

A fost un sărut blând şi plăcut, iar buzele lui zăboviră, de parcă n-ar fi vrut să fie el cel care se desprinde primul.

Am înghiţit în sec, când i-am întâlnit din nou ochii.

– Pe săptămâna viitoare, Panseluţă.

Şi, cu acestea, a plecat. L-am urmărit cum a străbătut vestibulul, ieşind în lumina scăpătată a soarelui, şi m-am întrebat cât de mult o să regret când avea să se termine.

OPT

Luni după-amiază eram prost-dispus. Afară era mai cald ca în iad, sora mea mai mare mă bătea la cap s-o conving pe mama să se mute înapoi la Leeds, iar biroul lui Will avea o privelişte mai bună.

– Eşti un labagiu nesimţit, am mormăit, hăcuind puiul din farfurie.

Will râse şi-şi îndesă un dumicat enorm din prânzul său în gură.

– Asta-i iar despre priveliştea mea?

– Scârbos.

Am arătat cu beţigaşele de mâncat spre faţa lui, abia mai înţelegând ce spune, pe lângă toate vinetele condimentate.

– Ia mai zi-mi o dată, cum te-ai făcut cu biroul ăsta?

– Ai întârziat la turul clădirii. Mi-am pus plăcuţa cu numele pe uşă. Adjudecat.

Corect. Fusese prima oară de când mă mutasem în New York când i-o trăsesem unei femei la ea acasă şi, exact cum mă aşteptasem, am căzut în cursă. De obicei, prefer sexul la mine, unde pot oricând să inventez o scuză că vine mama în vizită sau că trebuie să fiu undeva. La ea acasă, o femeie o să vrea să-mi ofere nişte ceai, să rămân peste noapte.

Nu eram un nemernic desăvârşit. Întotdeauna fusesem deschis pentru o relaţie ca oricine. Numai că nu întâlnisem încă femeia care să mă facă să vreau să nu dorm în patul meu o noapte. Femeile pe care le cunoscusem, toate, veniseră să mi se prezinte ele mie, ştiau cine eram, ştiau cine era cel pe care credeau că-l voiau. Pentru un oraş atât de mare, New Yorkul părea adesea minuscul.

Am privit pe fereastră, la priveliştea fantastică – să-l ia naiba pe Will – şi m-am gândit la Sara. În ultima vreme, ea reprezenta pentru mine distracţia prin definiţie. Era o enigmă. Dacă o femeie voia ca un bărbat să se gândească la ea constant, trebuia să-i spună că n-o poate avea decât o dată pe săptămână şi zbang! – concentrarea lui exploda.

Iată-mă, aşadar, stând şi gândindu-mă: dacă m-ar ruga să rămân la ea, într-una din nopţi, ce-aş spune?

Ştii răspunsul la asta, nătărăule. Ai spune da.

Făcusem sex cu vreo câteva zeci de femei de când mă mutasem în State, dar în ultima vreme îmi aminteam foarte greu detaliile. Orice amintire despre partidele de sex mă făcea să mă gândesc la < dăţile când fusesem cu Sara. Era dulce şi sălbatică. Ascundea atât de mult despre ea însăşi şi, cu toate acestea, mă lăsa să-i fac orice. Nu mai întâlnisem niciodată vreo femeie pe care s-o consider, paradoxal, atât de secretoasă şi atât de deschisă.

– Am întâlnit o femeie, prietene.

Will îşi vârî beţigaşele înapoi în cutia de mâncare şi o împinse pe birou.

– Şi-o să vorbeşti despre asta acum?

– Ei! Poate.

– Te vezi cu ea de ceva vreme, nu-i aşa?

– De câteva săptămâni, da.

– Numai cu ea?

Am dat din cap.

– E o futăcioasă astronomică şi partea bună e că mi-a spus că nu vrea să mă culc cu altele.

Will mi-a aruncat o privire de *să fiu al naibii*. L-am ignorat.

– Dar e deosebită. Are ceva...

Mi-am frecat gura cu palma, uitându-mă în gol pe fereastră. Ce dracu' am astăzi?

– Nu pot să mi-o scot din minte.

– Eu o cunosc?

– Nu cred.

Am făcut un efort, încercând să-mi amintesc dacă Will făcuse cunoştinţă cu Sara la strângerea de fonduri. Stătusem cu el, cea mai mare parte a serii, după ce o lăsasem pe Sara aranjându-şi la loc rochia si înfăţişarea, dar nu-mi aminteam să-i fi văzut vorbindu-şi.

– Deci n-ai să-mi spui cine e! râse Will, lăsându-se pe spate în scaunul său. Ţi-a luat sufletul în stăpânire, tinere amorez?

– Termină.

Am înşfăcat punga de plastic şi am băgat în ea casoletele, cele mai multe goale.

– Doar îmi place. Însă, deocamdată, e vorba numai despre sex. Prin acord mutual.

– Ceea ce e de bine, zise el prudent. Înseamnă că nu aleargă după bani.

– Sunt de rahat fiindcă găsesc că-i ciudat? Nu vrea mai mult. Şi dacă eu aş vrea, cred că aşa aş pune-o pe fugă. E îngrozită să fie văzută în public cu mine. Crezi că îmi place atât de mult pentru că e atât de complet dezinteresată de orice altceva decât de scula mea?

Şi, ca de fiecare dată când mă gândeam la Sara, am început să fac speculaţii despre cum o să se termine jocul ei.

Will fluieră încetişor.

– Sună fantastic. Dar nu pot să-mi închipui de ce e interesată de scula ta. Cu flecuşteţul ăla n-o să fii niciodată nici pe jumătate bărbatul care este mama ta.

– Tocmai ai insultat-o pe Brigid? Eşti măgar.

El ridică din umeri, spărgând o prăjiturică crocantă cu răvaşe.

– Laşi colacul jos ca să te pişi, nu-i aşa? am întrebat, rânjind.

– Nu. Nu-mi place să mă ud pe puţă.

– Will, singurul mod prin care poţi tu să-i faci plăcere unei femei e să-i înmânezi cartea ta de credit, prietene.

Şi, cumva, în vârtejul de insulte care au urmat, Will m-a făcut să uit să mă mai port ca un căcăcios jalnic în privinţa întregii poveşti şi am încetat să mă mai întreb dacă Sara se juca sau nu cu mintea mea.

* * *

După prânz, am plecat de la birou, oprind un taxi aproape imediat, pentru un drum scurt, ca să văd o nouă expoziţie în Chelsea. Îl ajutasem pe un vechi client să-şi găsească şi să-şi deschidă o galerie, unde expunea un set de fotografii rare, E. J. Belloq, pentru numai câteva săptămâni. Nu fusese nevoie decât de un e-mail de la el – *Au sosit* – şi restul zilei mele se încheiase. Eram înnebunit să văd piesele, niciodată expuse până atunci, reconstituite din negativele deteriorate ale colecţiei *Storyville* a lui Belloq. Deşi descoperisem opera lui cam târziu în cursul educaţiei mele, arta lui fusese aceea care-mi stârnise fascinaţia pentru fotografiile corpului, ale unghiurilor sale, cu simplitatea, cu vulnerabilitatea sa obişnuită.

Deşi, până la Sara, niciodată nu-mi făcusem o fotografie cu vreo amantă.

Şi aici era cuiul. Pozele Sarei împreună cu mine nu imitau nici pe departe arta lui Belloq, totuşi mie îmi aminteau de ea, de talia ei subţire, de abdomenul neted şi de curbura fină a şoldurilor ei.

Aruncând o privire spre telefon, mi-am dorit pentru a mia oară să fi avut măcar o fotografie a ochilor ei când făceam dragoste.

Futu-i.

Sex. Când făceam sex.

* * *

Afară era cald, dar nu insuportabil şi înăbuşitor, iar după ce privisem fotografiile, voisem să merg puţin pe jos, ca să-mi mai răcoresc entuziasmul. Chelsea, în centru, nu era groaznică, dar pe lângă Times Square mi-am dat seama că un individ cu un aparat de fotografiat mă urmărea.

Întotdeauna îmi spuneam că paparazzi aveau să descopere că nu eram nici pe jumătate atât de interesant cum mă credeau ei, însă asta nu se întâmplase, deocamdată. Se ţineau scai după mine la activităţile mele de weekend, la strângerile mele de fonduri, la fiecare eveniment de la muncă. Se împlineau aproape patru ani de când mi se întâmplase ceva cât de cât interesant – altceva decât o întâlnire cu vreo demimondenă în vogă a momentului –, dar în cel puţin jumătate dintre ocaziile în care îndrăzneam să merg singur prin Manhattan, cineva mă găsea.

Şi deodată buna mea dispoziţie s-a evaporat; eram gata să mă întorc acasă, să mă uit, odihnindu-mi mintea, la Python şi să beau câteva beri. Era abia nenorocita de marţi şi eu o voiam pe Sara.

– Şterge-o, i-am strigat peste umăr.

– Doar o poză, Max. O poză şi un comentariu despre zvonurile cu tine şi Keira.

Futu-i! Iar tâmpenia asta? O întâlnisem o dată, în urmă cu o lună, la un concert.

– Da. Fără nicio îndoială, i-o trag Keirei Knightley. Chiar credeţi că sunt persoana pe care ar trebui s-o abordaţi pentru confirmare?

Un taxi opri scârţâind aproape de trotuar, speriindu-mă de moarte când portiera din spate se deschise brusc. Apăru un braţ

delicat, gol, mâna fluturând disperată spre mine, înainte ca Sara să se aplece, rânjind.

– Urcă odată!

I-au trebuit câteva secunde creierului meu să refacă legăturile cu gura şi picioarele mele.

– Rahat. Da. Grozav.

Vârându-mă în taxi, mi-am pus servieta la picioare şi m-am întors să o privesc.

– Bună, Max. Păreai un pic... hărţuit.

– Ai observat foarte bine, am spus, cercetând-o.

Ea ridică din umeri, oferindu-mi un zâmbet straniu, evaziv.

– Paparazzi naibii, am bodogănit.

Sara îşi încrucişă picioarele şi ridică din nou din umeri.

– Bietul de tine. Vrei să te ţină cineva în braţe?

Avea un foc în ochii ei pe care nu-l mai văzusem din seara de la club, când mă dusese în capătul culoarului.

Ai încurcat-o, prietene.

Purta o rochie roşie, parte peste parte, cu un decolteu adânc, puţin desfăcut. La fel mă simţeam şi eu. Am privit în jos, la sânul ei stâng, unde se ieşea dantela sutienului negru.

– Mă bucur să te văd, i-am spus decolteului ei. Am avut o zi aiurea. Pot să-mi îngrop faţa în tine?

– Fără sex în maşina mea! a lătrat taximetristul. Unde mergem acum?

M-am uitat la Sara, aşteptând indicaţii, dar ea şi-a ridicat sprâncenele şi a zâmbit.

– Drept înainte, spre parc, am bâiguit eu. Nu ştiu încă sigur.

El a dat din umeri, virând să iasă din trafic şi mormăind ceva în barbă.

– Arăţi minunat, i-am spus Sarei, aplecându-mă s-o sărut.

– Întotdeauna îmi spui asta.

Am ridicat din umeri şi i-am lins gâtul. Futu-i. Avea gust de ceai dulce şi portocale.

– Vino la mine acasă.

Ea a clătinat din cap, râzând:

– Nu. Am bilet la un spectacol, la opt.

– Cu cine te duci?

– Singură, zise ea, îndreptându-şi poziţia şi uitându-se afară, pe geam.

I-am luat mâna şi mi-am împletit degetele cu ale ei.

– O să mai joace şi-n altă seară. Ceea ce înseamnă că ar trebui să vii acasă la mine şi să-mi călăreşti mădularul, în schimb.

Sara făcu ochii mari, aruncând o privire spre taximetrist. El se uită furios la noi, în oglinda retrovizoare, dar nu zise nimic.

– Nu, şopti ea, cercetându-mi ochii.

Încercă să-şi elibereze mâna dintr-a mea, dar nu i-am dat drumul.

– Pot să te rog ceva?

Cu părul dat după urechi şi părând atât de mică pe banchetă, lângă mine, am simţit un fior complet neştiut de panică: era oare cu totul greşit pentru ea? În momentele în care era descoperită, cu garda jos, arăta atât de naivă.

– Orice, i-am răspuns.

– M-am tot gândit. De ce eşti tu atât de faimos pe aici? Da, eşti superb şi de succes. Dar New Yorkul e o pepinieră pentru tineri superbi şi de succes. De ce te urmăresc fotografii într-o zi de marţi oarecare?

Ah. Am zâmbit, dându-mi seama că, deşi făcuse cercetări online despre mine, nu săpase prea adânc.

– Parcă-ţi făcuseşi tema.

– M-am plictisit după trei pagini de fotografii cu tine în smoching şi cu braţul petrecut după toate femeile alea.

Am râs.

– Te asigur că nu de asta mă urmăresc.

Făcând o pauză, m-am întrebat de ce vorbeam despre asta acum, după ce mă abţinusem să scot vreo vorbă atâta vreme.

– M-am mutat aici în urmă cu şase ani, am început eu.

Ea a dat din cap, în mod clar la curent cu partea asta.

– Şi cam la vreo lună după ce sosisem, am întâlnit o femeie pe nume Cecily Abel.

S-a încruntat:

– Cunosc numele ăsta... Ştiu cine e?

Am ridicat din umeri.

– S-ar putea s-o ştii, dar nu m-ar mira dacă nu. Era un nume foarte mare pe Broadway, dar, cum se întâmplă adesea în lumea teatrului din New York, faima ei nu s-a extins prea mult în mijlocul Americii.

– Ce vrei să spui cu *era* mare pe Broadway?

M-am uitat la degetele ei petrecute printre ale mele.

– Cred că Cecily – şi ieşirea ei dramatică de pe scena teatrului – este motivul pentru care sunt băgat eu în seamă. A părăsit New Yorkul brusc, după ce a trimis o scrisoare care a fost publicată în *The Post*. Descria amănunţit toate necazurile ei cu oraşul ăsta, inclusiv, citez: *Regizorii care nu-şi pot ţine mâinile acasă, politicieni depravaţi şi javre de investitori care nu recunosc un lucru bun când îl au.*

– Te-a iubit?

– Da. Şi, cum se întâmplă adesea în viaţă, sentimentul n-a fost reciproc.

Ochii Sarei se întunecară puţin şi gura-i roşie se lăsă în jos, într-o expresie supărată.

– Asta sună foarte frivol.

– Crede-mă, sunt orice numai frivol nu, în privinţa lui Cecily. E bine, acum. Are un mariaj fericit în California. Dar, pentru o vreme, a fost sub îngrijire medicală.

Înainte să poată spune ceva, am adăugat:

– Mi-a fost o bună prietenă şi decizia de a părăsi totul aici mi-a demonstrat că nu era foarte... stabilă. Pe cuvânt, au fost multe motive pentru care a plecat din oraş, iar eu fusesem doar cea mai recentă dezamăgire. Pur şi simplu n-o iubeam cum mă iubea ea pe mine.

Sara studie plafonul maşinii, aparent chibzuind la acestea.

– E mai bine că ai fost sincer cu ea.

– Bineînţeles, am asigurat-o eu. Starea ei mentală, în fond, n-avea legătură cu dacă o iubeam eu sau nu. Era tulburată oricum... dar ăsta nu e un subiect bun pentru ziare, nu-i aşa?

Sara se uită din nou la mine şi privirea i se îmblânzi, zâmbetul îi reapăru.

– Deci oamenii au devenit curioşi să afle cine era bărbatul ăsta, bărbatul care îi zdrobise inima starului local şi o făcuse să-şi piardă minţile.

– Şi astfel am fost transformat într-un mister. Presa adoră un playboy nebunatic, iar scrisoarea ei a fost chiar dramatică. Portretul făcut de ei e adevărat şi deopotrivă fals. Îmi plac femeile şi-mi place sexul. Dar viaţa mea nu e nici pe departe atât de interesantă precum speră tabloidele. Am învăţat să nu-mi pese prea mult, într-un fel sau altul, de ce spune lumea.

Taximetristul nostru trase de volan ca să nu lovească un puşti pe bicicletă şi se propti îndelung în claxon. Din cauza smuciturilor maşinii, sânii Sarei se împinseră în braţul meu şi eu i-am împins înapoi, rânjind, când sprâncenele ei s-au ridicat cu o prefăcută exasperare.

– Sunt multe fotografii cu tine online.

– Unele dintre acele femei mi-au fost amante, altele nu.

Mi-am trecut degetul mare peste preaplinul sânilor ei şi ea şi-a coborât ochii să privească.

– Nu am o aversiune anormală împotriva angajamentelor loiale; numai că n-am mai avut vreunul de foarte multă vreme.

Capul ei s-a ridicat brusc şi am putut vedea cu perfectă claritate cum i se dilată pupilele şi buzele îi schiţează un zâmbet.

– Da, am recunoscut, râzând, presupun că aranjamentul nostru e un soi de angajament. Numai că nu se pune, din moment ce refuzi să ieşi la o întâlnire în bună regulă cu mine.

Zâmbetul i se întunecă puţin.

– Nu cred că vreunul dintre noi e capabil de mai mult.

– Ei bine, am admis, cu siguranţă suntem buni la ceea ce facem. Şi, apropo, am vorbit despre tine cu Will, am informat-o eu, lăsând fierbinţeala vibrantă a indignării ei să se focalizeze pe obrazul meu, doar o clipă.

Îmi plăcea s-o enervez.

– Fără nume, Panseluţă. Linişteşte-te.

Am aşteptat să mă întrebe ce spusesem.

Şi am aşteptat.

În cele din urmă, m-am întors spre ea şi am descoperit că încă mă privea cu precauţie. Maşina oprise la un semafor şi totul părea să fi încremenit înăuntru.

– Şi? făcu ea, dăruindu-mi un surâs fără grabă, răutăcios, când taxiul acceleră şi reporni. I-ai spus lui Will că ai găsit o femeie căreia îi place să facă sex în public?

– Nu în maşina mea! strigă taximetristul atât de tare, că amândoi am tresărit şi apoi am izbucnit în râs.

El a apăsat hotărât pe frâne, zguduindu-ne.

– Nu în maşina mea!

– Nicio grijă, prietene, i-am spus eu. M-am întors spre ea şi am murmurat: Ea nu mă lasă să i-o trag în maşini. Sau în zilele de marţi.

– Nu te lasă, şopti ea, cu toate că mă lăsă s-o sărut din nou.

– Păcat, i-am spus, aproape de gură. Sunt bun în maşini. Şi mai cu seamă în zilele de marţi.

– Deci, despre conversaţia ta cu Will, zise ea, întinzându-se şi vârându-şi mâna pe sub sacoul costumului pe care îl ţineam în poală. Dacă nu i-ai spus numele meu, atunci ce i-ai spus?

Şi-a apăsat palma pe mădularul meu, strivindu-l.

Avea de gând să-mi facă o labă în taxi?

Genial.

– Şaizeci şi cinci, colţ cu Madison, i-am spus şoferului. Ia-o pe ruta cea mai lungă.

El mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, foarte probabil la perspectiva de a conduce prin Columbus Circle la oră de vârf, dar a încuviinţat dând din cap, apucând pe Cincizeci şi şapte spre Broadway.

– Fără sex în taxi, a zis el, de data asta mai liniştit.

M-am întors spre Sara.

– I-am povestit că am întâlnit o femeie cu care mi-o pusesem foarte bucuros. Se poate să-i fi spus, de asemenea, că femeia asta era altfel decât celelalte pe care le cunoscusem.

Sara trase de fermoarul meu, scotându-mi cu abilitate mădularul afară şi strângându-mă brutal. O căldură ciudată mi s-a răspândit pe şira spinării, când am observat în acelaşi timp în care mi s-a întărit că ea învăţase cum să mă excite foarte ireverenţios.

– Prin ce sunt diferită?

Aplecându-se spre mine, îmi supse lobul urechii şi apoi îmi şopti:

– Celelalte femei nu-ţi dau un orgasm în taxiuri?

M-am holbat la ea, întrebându-mă cine era de fapt femeia asta; femeia asta proaspătă, inocentă şi atât de apetisantă, care abia dacă avea nevoie de ceva de la mine în afară de un futai pe cinste. Juca teatru cu mine? Era pe bune?

Sau avea să rupă legăturile cu mine după câteva orgasme, să admită că nu-i mai convenea aranjamentul nostru şi să-mi spună că voia mai mult?

Cel mai probabil. Dar cum mă uitam la ea – la gura ei roşie şi bosumflată şi la giganticii ochi căprui, atât de jucăuşi şi de desfrânaţi – în niciun caz n-aveam să renunţ la ea înainte de a mă sili ea.

– De fapt, nu i-am spus prea multe. Conversaţiile serioase cu Will întotdeauna deviază în insulte despre mărimea penisului.

– Atunci, sunt sigură că te porţi plin de tact cu el. *Refuz să intru într-o luptă de idei cu un bărbat neînarmat*, zise ea, chicotind aproape de gâtul meu şi începând să mi-o mângâie.

– Adevărat, i-am şoptit, întorcându-mă s-o sărut. Deşi, ca să fiu sincer, habar n-am cât de mare e scula lui.

– Păi, dacă ţii să ştii, mă ofer cu plăcere să aflu şi să-ţi povestesc totul după aceea.

Am râs, mârâind peste gura ei:

– E reconfortant să stai de vorbă cu o femeie care nu simte nevoia să facă paradă cu inteligenţa ei tot timpul.

– Fără sex, mormăi taximetristul, uitându-se mânios la noi, în oglinda retrovizoare.

Am ridicat mâinile şi am rânjit la el.

– Nici n-o ating, prietene.

Păru să se hotărască să ne ignore, deschizând radioul şi lăsând geamul jos, ca să intre briza de după-amiază şi neîncetatele zgomote ale oraşului. Mâna Sarei începu să mângâie încet în sus, răsucindu-se la vârf şi apoi coborând la loc.

– Ţi-aş suge-o, dacă aş crede că n-ar observa, şopti ea. Vreau să spun că meriţi ce-i mai bun. Cel puţin, eşti frumos pe dinăuntru, Max. Exact unde contează.

Am izbucnit în râs, îngropându-mi faţa în gâtul ei ca să-mi înăbuş geamătul ce a urmat, când şi-a concentrat eforturile asupra vârfului.

– Futu-i, ce bine e. Puţin mai repede, iubire. Ai putea?

Şovăi la apelativul tandru, apoi îşi întoarse capul ca să-mi sugă maxilarul, strângând pumnul şi mişcându-l rapid pe mădularul meu. Aruncă o privire spre şofer, dar acesta era absorbit de programul radio şi zbiera la traficul din faţa noastră.

– Da? Aşa? întrebă ea.

Am dat din cap, zâmbind pe obrazul ei.

– N-aş fi ghicit că eşti atât de bună la asta.

Râsul ei vibră peste gâtul meu şi pe sub piele. N-o mai auzisem până atunci scoţând un sunet atât de caraghios, lipsit de delicateţe, încă unul dintre zidurile ei de apărare pe care le străpunsesem! Victoria se ridică ascuţită şi caldă în pieptul meu şi, pentru o bătaie de inimă, mi-a venit să urlu pe fereastră că ea mă lăsase să intru.

Îşi plimbă limba pe o parte a gâtului meu, îmi ronţăi uşurel buza de jos.

– Ai mădularul perfect, îmi spuse ea. Mă faci să te vreau într-o marţi.

– Futu-i, am gemut eu.

Şi când ejaculam, cu fălcile încleştate şi pumnii strânşi pe lângă mine, mi-am dat seama că Sara mă făcuse să uit să mă port ca un nemernic afurisit vizavi de toată povestea şi să încetez să mă mai întreb dacă ea se juca sau nu cu mintea mea.

Sara vârî mâna în poşetă, pescui un şerveţel şi îşi şterse mâna fără s-o scoată din geantă, dăruindu-mi un surâs stingherit şi ascunzând dovada de taximetristul nostru. După aceea, se aplecă şi mă sărută atât de dulce, încât îmi venea s-o trântesc pe bancheta maşinii şi s-o fac să-şi dea drumul pe limba mea, doar ca să-i aud micile strigăte gâtuite.

– Te simţi mai bine? întrebă ea liniştită, cercetându-mă din ochi.

Am aflat şi altceva despre Sara, din acea expresie: primul ei impuls – şi cel cu care se lupta permanent – era să-mi facă mie plăcere.

Dar tocmai atunci maşina s-a oprit, la o stradă distanţă de apartamentul meu, şi ea s-a aşezat mai bine pe locul ei, zâmbind binevoitor.

– Aici te dai jos?

Am şovăit, întrebându-mă dacă ar vrea să vină cu mine.

– Presupun, adică, dacă n-ai vrea să...

Vocea ei era şoptită, ceea ce mi-am dat seama că era o încercare de a aplana asprimea cuvintelor:

– Ne vedem vineri, Max.

Terminaserăm. Eram liber.

– Astăzi o să vorbim?

NOUĂ

– Astăzi o să vorbim?

M-am întors în locul unde stăteam, pe scară, şi m-am uitat la Chloe. Ţinea o pensulă la şold şi privirea ridicată spre mine.

– Despre...?

Ea-şi miji ochii.

– Despre despărţire. Despre mutarea ta subită. Despre Andy şi acest bărbat misterios cu care ţi-o tragi acum şi despre cât de diferită e viaţa ta în prezent, faţă de cum era cu numai două luni în urmă?

Mi-am lipit un zâmbet pe faţă.

– Oh, despre asta? Ce-ar fi de spus?

Ea râse, dar apoi îşi trecu încheietura delicată a mâinii peste frunte, lăsând o uşoară dâră de vopsea. Bennett era plecat din oraş cu afaceri, iar Chloe se hotărâse să zugrăvească întregul interior al uriaşului ei apartament, cât timp el nu putea să dirijeze operaţiunea. Arăta epuizată.

– De ce n-ai angajat pe cineva să facă toată treaba? am întrebat-o, uitându-mă în jur. Că doar ţi-o permiţi, slavă Domnului.

– Pentru că sunt o maniacă a controlului, zise ea. Şi nu mai încerca să schimbi subiectul. Uite, ştiu că relaţia aceea te trăgea încet la fund, dar mă simt ciudat că nu ştiu mai multe despre cum era el cu adevărat. Bennett îl ştia pe Andy de la evenimentele oraşului, dar eu nu l-am cunoscut niciodată prea bine şi...

– Pentru că, am întrerupt-o eu, ai fi văzut drept prin el. Exact cum l-a citit Bennett.

Durerea familiară ricoşă prin stomacul meu doar gândindu-mă la Andy.

Chloe dădu să spună ceva, dar am oprit-o, ridicând mâna:

– Ei, lasă! Ştiu că Bennett a fost îngrijorat în privinţa lui Andy din prima zi, chiar dacă n-a crezut că ar fi treaba lui să intervină. Şi cred că, până te-am cunoscut pe tine, chiar şi eu bănuiam că Andy mă înşela. Eu n-am vrut să fie în preajma ta, ca să nu poţi vedea şi tu în ce mă scufundam atât de zgomotos.

Ochii ei îşi coborâră colţurile şi mi-am dat seama de ceea ce avea să spună chiar înainte să deschidă gura.

– Scumpa mea, n-aveam nevoie să-l cunosc personal ca să ştiu că era un nemernic infidel. Nimeni n-avea nevoie. Singurul lucru care-l ajuta să arate decent erai tu.

Am înghiţit în sec de vreo câteva ori, forţându-mă să nu plâng.

– Crezi că asta spune ceva despre mine, că sunt bătută-n cap sau chioară, fiindcă mi-am pierdut atâţia ani cu el?

Mi-am amintit de cina aniversară a primului nostru an împreună, la Everest, şi cum el sosise cu o jumătate de oră întârziere şi trăsnind a parfum. Ce clişeu. Când îl întrebasem dacă fusese cu altcineva, el spusese: *Iubito, când nu sunt cu tine, întotdeauna sunt cu altcineva. Pur şi simplu aşa e viaţa mea. Dar sunt aici, acum.*

Presupusesem că asta însemna că întotdeauna lucra, atunci când nu era cu mine. Dar adevărul e că a fost, probabil, singura dată când fusese sincer cu mine despre alte femei.

– Nu, zise Chloe, clătinând din cap. Erai tânără, el trebuie să ţi se fi părut un vis când l-ai întâlnit. E al dracului de atrăgător, Sara, nu încape îndoială. Dar nu e sănătos să schimbi totul atât de repede şi să nu vorbeşti despre asta. Chiar eşti bine?

Am dat din cap.

– Într-adevăr, sunt.

– Andy te sună?

M-am uitat lung la pensula din mâna mea şi apoi am lăsat-o să cadă în cutia de vopsea.

– Nu.

– Te deranjează că n-o face?

– Poate, puţin. Aş fi vrut ca, după plecarea mea, el să-şi fi dat seama cât greşise. Ar fi plăcut să-l aud punându-şi cenuşă în cap. Dar adevărul e că probabil nu i-aş fi răspuns, chiar dac-ar fi sunat. Nu m-aş întoarce niciodată la el.

– Ce-a făcut când i-ai spus că pleci?

– A ţipat. A ameninţat.

Mi-am întors ochii spre fereastră şi mi-am amintit faţa schimonosită de furie a lui Andy. Mânia lui obişnuia să mă calmeze, dar, în acea ultimă ocazie, făcuse să plesnească ceva în mine.

– Mi-a aruncat hainele în stradă. M-a îmbrâncit pe uşă.

Chloe mă surprinse când îşi aruncă pensula pe acoperitoarea de plastic fără ca nici măcar să se uite unde aterizase. Veni la mine şi mă strânse tare în braţe.

– Ai putea să-l distrugi.

– Bănuiesc că o să facă asta singur, până la urmă. Eu am vrut doar să fiu liberă.

Am zâmbit, cu faţa în umărul ei.

– Şi l-am pus pe avocatul familiei să-l dea afară din casă. Cred că ziarelor le-a plăcut faza asta. Era nenorocita mea de casă, mai ştii?

* * *

Îmi făcuse bine să mă descarc. Chloe un era străină de ce însemna o inimă zdrobită şi, tot timpul cât am vorbit despre Andy, aveam în minte cum ea, în urmă cu un an şi ceva, când plecase brusc de la Ryan Media, se sechestrase în apartamentul ei şi nu putuse fi găsită de nimeni o săptămână întreagă. Iar când în sfârşit sunase, îmi povestise tot ce se întâmplase între ea şi Bennett – cum începuseră amorul lor secret şi cum ea hotărâse că avea nevoie să-l părăsească.

Pentru mine, acela fusese un moment de revelaţie, dar într-un sens cu totul greşit. Decizia ei de a-şi părăsi postul şi, probabil, de a şi sacrifica relaţia nu făcuse decât să-mi întărească hotărârea de a rezista până la capăt cu Andy. Voisem să depun mai multe eforturi, pentru amândoi. Numai că Bennett era exact tipul potrivit pentru Chloe să-şi rezolve problemele personale discutând cu el. Andy n-ar fi fost niciodată pentru mine, nu cu adevărat.

După ce mă gândeam la fostul meu iubit întotdeauna rămâneam ca mahmură, însă vorbind despre el îmi adunase ceva ca o bilă de plumb în rărunchi, ce părea că nu vrea să dispară oricâte camere aş fi încercat s-o ajut pe Chloe să zugrăvească sau oricâţi kilometri aş fi alergat de-a lungul râului în ziua aceea.

Pentru un scurt moment, m-am gândit să-l sun pe Max, dar răspunsul la o problemă cu un bărbat era să nu creezi niciodată alta. Probabil că voise să luăm cina, seara trecută, însă nu pentru că ar fi vrut legături mai strânse. Nu avea să fie genul ăla de bărbat.

Luni şi marţi au trecut în zbor. Miercuri am avut un val de întâlniri cu noii clienţi, în care fiecare minut mi s-a părut că trece într-un an. Joi a fost mai rău, dar la modul exact opus: Chloe şi Bennett au plecat într-un weekend prelungit, cu ocazia sărbătorii de 4 iulie, iar George s-a dus acasă la el, în Chicago. Birourile s-au cufundat în tăcere şi, cu toate că eram o companie în plin avânt, toată echipa mea, în mod straniu, prea eficientă. Nu aveam nimic de făcut şi, în jurul meu, răsunau culoarele de singurătate.

I-am trimis mesaj lui Chloe:

de ce stau aici

Fără să aştept propriu-zis un răspuns.

Şi eu te-am întrebat acelaşi lucru, ieri, înainte să plec.

Paşii mei au stârnit ecou pe hol, când mi-am luat încă o cafea. Băusem destulă cafea acum, cât să rămân trează o lună.

Păi, dă-i un mesaj frumosului tău străin. Apel pentru sex ad-hoc. Foloseşte-ţi energia pentru ceva util.

Nu merge aşa.

Telefonul a semnalat imediat mesaj nou.

Ce înseamnă asta? Dar cum merge??

Mi-am strecurat telefonul înapoi în poşetă şi am oftat, uitându-mă în gol pe fereastră. Nu-i dădusem lui Chloe detalii despre aranjamentul cu străinul meu, dar observam că răbdarea ei începea să se termine. Din fericire, nu era în oraş; puteam să-mi pun telefonul deoparte şi să-mi ţin secretul numai pentru mine, cel puţin alte câteva zile.

* * *

Vremea din New York în luna iunie a fost frumoasă, dar în clipa în care a sosit iulie, a devenit insuportabilă. Mi se părea că n-am să mai scap niciodată din labirintul zgârie-norilor şi mă simţeam,

puţin spus, pusă la copt într-un cuptor de cărămidă. Pentru prima oară de când mă mutasem, mi-era dor de casă. Mi-era dor de vântul dinspre lac, formând curenţi de aer atât de puternici încât te împingeau înapoi când mergeai împotriva lor. Mi-era dor de cerul verde al furtunilor de vară şi de cum aşteptam să treacă în casa părinţilor mei, pitită în pivniţă cu orele, jucând pinball cu tata.

Cel mai bun lucru al şederii în Manhattan, totuşi, era că puteam pur şi simplu să hoinăresc o vreme, fără ţintă, şi să dau din întâmplare peste ceva interesant. Oraşul ăsta avea de toate: yakisoba livrată la domiciliu şi la trei dimineaţa, bărbaţi care găseau depozite de mărfuri pline cu oglinzi pentru escapade sexuale şi pinball într-un bar la care ajungeai mergând puţin pe jos de la birourile corporaţiei mele. Când am zărit licărul luminiţelor maşinăriei prin vitrină, m-am topit, simţind că oraşul îmi dădea exact ceea ce aveam nevoie.

Poate chiar de mai multe ori de cât socotisem eu.

Am intrat în clădirea întunecoasă, inhalând mirosul familiar de popcorn şi bere înăcrită. În mijlocul unei însorite zile de joi, barul era destul de întunecos cât să-mi creeze iluzia că afară era miezul nopţii, că restul lumii se dusese la culcare sau se adăpostise aici, să bea şi să joace biliard. Maşina de joc din partea din faţă, pe care o văzusem eu, era nouă, cu manete lustruite şi muzică emo punk care nu mă interesa deloc. Însă, într-un colţ din spate, stătea un model mai vechi, cu muzica celor de la KISS în plină glorie a feţelor pictate şi cu Gene Simmons cu gura căscată şi limba scoasă.

Mi-am schimbat câţiva dolari la bar, am comandat o bere şi mi-am croit drum prin micul grup de clienţi până la jocul din spate.

Tata fusese un colecţionar. Când aveam cinci ani şi-mi dorisem un căţel, îmi adusese un dalmaţian, apoi încă unul şi, cumva, am sfârşit cu uriaşa noastră casă plină de câini surzi lătrând unii la alţii.

Apoi au urmat maşinile Corvair clasice, majoritatea cu tabla îndoită. Tata a închiriat un garaj pentru ele.

Apoi au fost trompetele vechi. Artă a unui sculptor local. Şi, în cele din urmă, maşinile de pinball.

Tata avea vreo şaptezeci de maşini în depozit şi alte şapte sau opt în camera de jocuri, la noi acasă. De fapt, în timpul unei raite prin camera de jocuri se împrieteniseră tata şi Andy. Deşi tata n-

avea cum să ştie că Andy nu mai jucase pinball în viaţa lui, Andy reacţionase ca şi când colecţia tatei ar fi fost cel mai grozav lucru pe care-l văzuse vreodată şi reuşise s-o spună de parcă ar fi jucat pinball de când putuse ajunge la manete. Tata se topise instantaneu, iar la momentul acela, mă bucurasem foarte tare. Aveam numai douăzeci şi unu de ani şi nu eram sigură ce aveau să zică părinţii mei despre un iubit cu aproape zece ani mai în vârstă decât mine. însă tata făcuse imediat tot ce putuse – cu timpul şi cu cecurile lui – ca să ne sprijine relaţia şi ambiţiile lui Andy. Dintotdeauna tata fusese uşor de cucerit şi, odată cucerit, preţuirea lui era aproape imposibil de pierdut.

Doar dacă, bineînţeles, nu dădea peste tine tocmai când tu luai o cină romantică împreună cu o femeie care nu era fiica lui. În pofida celor ce-mi povestise tata şi cât de mult mă rugase să îl văd pe Andy aşa cum era şi nu doar imaginea publică pe care se căznea el s-o înfăţişeze, eu alesesem să cred varianta lui Andy: că femeia era un membru foarte sârguincios al echipei, că suferea de depresie în urma unei despărţiri şi că avusese nevoie de cineva s-o asculte, atâta tot.

Ce şef grijuliu!

Două luni mai târziu, a apărut în ziarul local, prins în timp ce mă înşela cu încă cineva.

Am vârât o monedă de un sfert de dolar în aparat şi mi-am pus mâinile pe manetele de pe laturi, urmărind biluţele strălucitoare de metal aranjându-se la locurile lor. Probabil că muzica, fluierele şi clopotele fuseseră deconectate, pentru că jocul rămase ciudat de tăcut, când am lansat prima bilă în sus şi peste teren, lovind repede manetele şi împingându-mi bazinul în maşină. Era ruginită şi jucam ca dracu', dar nu-mi păsa.

Mai avusesem câteva momente din acestea, liniştite, îngheţate, în ultimele câteva săptămâni. Momente în care înregistram simultan cât de mult crescusem şi cât de puţin ştiam, de fapt, despre viaţă şi relaţii. Unele din aceste momente fuseseră când îi privisem pe Bennett şi pe Chloe, modul lor discret de a se sâcâi şi de a se adora unul pe altul, în egală măsură. Un astfel de moment era şi aici, când jucam de una singură, simţindu-mă satisfăcută cum nu mai fusesem de foarte multă vreme.

Un tip sau doi se apropiară şi-mi vorbiră; eram obişnuită cu modul în care bărbaţii par incapabili să reziste unei femei care joacă singură pinball. Dar după vreo patru jocuri, am simţit că mă urmăreşte cineva.

Era ca şi când pielea de pe ceafă mi-era apăsată uşor, cu forţa unei răsuflări. Golindu-mi berea, m-am întors şi l-am văzut pe Max, stând în partea cealaltă a sălii.

Era cu un alt bărbat, cineva pe care nu-l cunoşteam, dar care era îmbrăcat tot într-un costum business şi care ieşea în evidenţă, în barul acela, cam la fel cum trebuie să fi ieşit eu, în rochia mea cenuşie mulată şi sandale roşii cu toc înalt. Max mă privea pe deasupra berii lui şi, când l-am descoperit, a zâmbit şi şi-a ridicat uşor paharul, salutându-mă.

Mi-am terminat jocul, după alte vreo douăzeci de minute, şi m-am dus la ei, încercând să nu afişez un zâmbet prostesc. Aveam chef să-l văd şi nici măcar nu-mi dădusem seama.

– Bună, am zis, lăsând să-mi scape un surâs.

– Bună şi ţie.

M-am uitat spre prietenul de lângă el, un bărbat mai în vârstă, cu faţa prelungă şi ochi căprui blajini.

– Sara Dillon, el este James Marshall, un coleg şi bun prieten de-al meu.

Am întins mâna şi i-am strâns-o.

– Mă bucur să te cunosc, James.

– Şi eu.

Max luă o gură de bere şi apoi arătă spre mine, cu paharul.

– Sara e noua şefă a finanţelor de la RMG.

Ochii lui James se deschiseră larg şi dădu din cap, impresionat.

– Ah, înţeleg.

– Ce faceţi aici? am întrebat, uitându-mă în jur. Nu pare să fie un loc potrivit pentru afaceri la mijlocul zilei.

– Am şters-o de la muncă mai devreme, ca toată lumea din oraşul ăsta. Dar dumneata, domnişoară? Încerci să te ascunzi? întrebă Max, cu un licăr parşiv în ochi.

– Nu, am răspuns, zâmbind mai mult. Niciodată.

Ochii lui se rotunjiră puţin, apoi clipi spre bar, făcându-i semn barmanului.

– Eu vin aici pentru că e jegos, şi de obicei gol, şi au Guinness la halbă.

– Iar eu vin aici pentru că au biliard şi îmi place să pretind că-l pot bate măr pe Max, zise James, apoi îşi termină berea dintr-o înghiţitură lungă. Deci, hai să jucăm!

Am luat asta ca pe o aluzie pentru mine şi, potrivindu-mi mai bine cureaua poşetei pe umăr, i-am mai zâmbit puţin lui Max.

– Distracţie plăcută. Ne mai vedem.

– Dă-mi voie să te conduc la ieşire, zise el şi se întoarse spre James. Mai ia-mi o halbă şi ne întâlnim la masa din fund.

Cu mâna lui Max lipită pe spate, sub talie, am ieşit din bar, în soarele orbitor al după-amiezii.

– Au, futu-i! a gemut el din cauza căldurii, acoperindu-şi ochii. E mai bine înăuntru. Întoarce-te şi joacă şi tu cu noi.

Am clătinat din cap.

– Cred c-o să mă duc acasă şi-o să spăl nişte rufe.

– Sunt flatat.

Am râs, dar apoi m-am uitat în jur neliniştită, când a ridicat o mână şi mi-a atins uşor obrazul. A lăsat-o repede jos, murmurând:

– Bine, bine.

– James ştie despre mine? am întrebat, în şoaptă.

S-a uitat la mine cu o expresie uşor ofensată.

– Nu. Prietenii mei ştiu că există cineva, dar nu cine anume.

O stingherealã apăsătoare se instală pentru câteva clipe între noi şi n-am ştiut ce să fac mai departe. Tocmai de aceea aranjamentul nostru de numai-vinerea era ideal. Nu cerea gândire, negociere de prieteni, sentimente sau limite.

– Te-ai gândit vreodată cât e de ciudat că dăm unul peste celălalt tot timpul? întrebă el, cu ochii imposibil de citit.

– Nu, am recunoscut. Nu aşa merg lucrurile în lume? Într-un oraş de câteva milioane, întotdeauna vezi aceeaşi persoană.

– Dar cât de des se întâmplă să fie persoana pe care vrei cel mai mult s-o vezi?

Am clipit şi mi-am întors capul, simţind un amestec efervescent de nelinişte şi emoţie urcând din pântece.

El a trecut peste tăcerea mea stânjenită şi a insistat.

– Mai suntem în cărţi pentru mâine, da?

– De ce n-am fi?

Râse, coborându-şi privirea pe buzele mele.

– Pentru că e sărbătoare, Panseluţă. Nu eram sigur că am privilegii de sărbători.

– Nu e sărbătoare şi pentru tine.

– Ba da, zise el. E ziua în care am scăpat de voi, plângăcioşii de americani.

– Ha, ha.

– Spre norocul meu, nu mai există alte sărbători vinerea, anul ăsta, aşa că nu trebuie să-mi mai fac griji c-o să ratez noua mea zi preferată din săptămână.

– Ai verificat în calendar atât de mult în avans?

M-am trezit că mă mişc mai aproape de el, destul de aproape cât să-i simt căldura trupului chiar şi în arşiţa aceea de peste 32 de grade.

– Nu, sunt doar un pic savant.

– Savant idiot?

Râse, plesnind jucăuş din limbă.

– Ceva de genul ăsta.

– Deci unde mă întâlnesc cu tine mâine?

Îşi ridică mâna din nou şi-şi plimbă degetul arătător peste buza mea de jos.

– O să-ţi dau mesaj.

Şi s-a ţinut de cuvânt. Aproape imediat ce am cotit pe stradă şi am ajuns la metrou, telefonul mi-a bâzâit în buzunar, afişând cuvintele:

11th şi W 24th Str. E un zgârie-nori dincolo de parc. 7:00.

Niciun indiciu despre care clădire, care etaj, nici măcar ce să port.

* * *

Când am ajuns acolo, mi-a fost clar că era numai o singură clădire la care se putea referi. O construcţie modernă de piatră şi sticlă, dând spre Chelsea Waterside Park. Avea, de asemenea, şi o incredibilă vedere spre Hudson. Holul era gol, în afara unui paznic

în spatele unui birou, şi, după ce m-am foit vreun minut, m-a întrebat dacă eram prietena domnului Stella.

Am făcut o pauză, precaută, înainte să răspund:

– Da.

– Ah, bine. Ar fi trebuit să vă întreb mai devreme!

Se ridică în picioare, aproape la fel de lat cât era de înalt, şi-mi făcu semn cu mâna spre lifturi.

– Mi s-a spus să vă trimit sus.

M-am uitat şovăind o clipită, înainte să pornesc în acţiune şi să intru în lift alături de el. Paznicul trecu o cheie electronică printr-o fantă şi apoi apăsă pe butonul R.

Acoperiş[8].

Ne duceam pe acoperiş?

Cu o fluturare de mână prietenoasă, omul ieşi din cabină.

– Petrecere frumoasă de 4 iulie! mai zise, înainte să se închidă uşile.

Erau douăzeci şi şapte de etaje în clădire, însă liftul era evident nou şi foarte rapid, căci abia am avut timp să mă gândesc la ce m-ar fi putut aştepta sus, când a scos un ding înfundat şi uşile s-au deschis.

Eram într-un mic hol, cu faţa către un şir de câteva trepte care duceau către o uşă pe care scria: *ACCES ACOPERIŞ. RESTRICŢIONAT PUBLICULUI.*

Ce altceva puteam face decât să presupun că, astăzi, avertismentul nu era valabil pentru mine? La urma urmelor, aşa era Max. Aveam senzaţia că el respecta regulile doar atât cât să afle cum să le ocolească adecvat.

Uşa se deschise cu un scârţâit metalic ascuţit şi se trânti greoi în urma mea. M-am întors şi am încercat s-o deschid din nou, fără succes. Ziua era toridă, vântoasă, iar eu eram blocată pe acoperişul unei clădiri.

Fir-ar să fie. Max ar face bine să fie aici sau o să-mi pierd minţile.

– Aici! strigă Max de undeva din dreapta mea.

[8] *Roof,* în engleză.(N.t.)

Am răsuflat uşurată şi am ocolit o cutie mare de siguranţă. Max stătea în picioare, singur, cu o pătură, perne şi o uriaşă etalare de mâncare şi bere, la picioarele sale.

– La mulţi ani de Ziua Independenţei, Panseluţă! Gata să fii futută în aer liber?

Arăta incredibil, îmbrăcat neprotocolar, cu jeanşi şi un tricou albastru, bronzat, cu braţe musculoase şi înaintând spre mine cu statura lui de unu nouăzeci şi cinci. Prezenţa lui fizică, afară, în soare, şi cu vântul fluturându-i tricoul pe piept... Sfinte Sisoie! Să spunem doar că nu m-a lăsat rece.

– Te-am întrebat dacă eşti gata să fii futută în aer liber, repetă el liniştit, aplecându-se să mă sărute.

Avea gust de bere, de măr şi de ceva inerent al-lui-Max. Căldură, sex, confort... el era hrana mea emoţională, deliciul la care te dedai din când în când, fără remuşcări, ştiind că te remontează, chiar dacă probabil nu e chiar atât de sănătos pentru tine.

– Da, am spus. Adică nu-ţi faci griji pentru elicoptere sau camere de filmat sau...

M-am uitat peste el, arătând spre oamenii de pe un acoperiş din depărtare:

– ... oamenii de colo, cu binocluri.

– Nu.

Mi-am mijit ochii, plimbându-mi mâna în sus de la pieptul până la gâtul lui.

– De ce nu-ţi faci griji niciodată c-ai putea fi văzut?

– Pentru că n-aş mai fi eu, dacă m-aş îngrijora. Asta m-ar ţine în casă, m-ar face paranoic sau m-ar împiedica să te fut pe acoperiş. Gândeşte-te, numai, ce tragedie ar fi.

– Una mare.

Îmi trecu prin minte că el era la fel de nepăsător şi dacă era văzut, şi dacă nu. N-o căuta, n-o evita. Doar trăia în jurul realităţii faptului. Era o modalitate atât de diferită de a interacţiona cu presa şi cu publicul, încât m-a descumpănit puţin. Părea atât de simplu.

El surâse şi mă sărută pe vârful nasului.

– Hai să mâncăm.

Adusese baghete, brânză, cârnăciori şi fructe. Prăjiturele cu gem şi nişte macaroane micuţe, perfecte. Pe o tăviţă erau boluri de

măsline, castraveciori şi migdale. Într-o frapieră metalică stăteau la rece mai multe sticle de bere neagră.

– Un adevărat festin, am zis.

El râse.

– Aşa zic şi eu.

Îşi aduse o mână în sus, peste talia mea, peste abdomen şi pe sâni.

– Am de gând să-mi fac plinul.

Mă trase jos, pe pătură, deschise o bere şi turnă în două pahare.

– Locuieşti în clădirea asta? am întrebat, luând o muşcătură de măr.

Ideea că eram foarte aproape de apartamentul lui mă făcea să mă simt uşor tulburată.

– Locuiesc în clădirea unde m-ai lăsat cu taxiul, după masaj, deunăzi. Am un apartament aici, dar în el locuieşte mama.

Îşi ridică mâna, tocmai când deschisesem gura să protestez.

– E plecată în vizită la sora mea, în Leeds, pentru vreo două săptămâni. N-o să apară pe acoperiş.

– Dar va apărea cineva aici, sus?

Ridică din umeri, aruncându-şi o măslină în gură.

– Nu cred. Deşi nu sunt sigur.

Mestecând, mă privi un minut, cu ochi zâmbitori.

– Ce părere ai de situaţia asta?

Teama îmi încălzea pântecele şi am aruncat o privire îndărăt, spre uşă, întrebându-mă cum ar fi să fiu întinsă pe pătură, sub Max, să-l simt presând cu forţă în mine şi, deodată, să aud uşa cum se deschide şi se trânteşte.

– E okay, am spus, zâmbind.

– Aici ai cea mai bună vedere pentru jocurile de artificii, îmi explică el. Se organizează patru spectacole simultan, pe care le poţi vedea peste fluviu. M-am gândit că ţi-ar plăcea să le vezi.

L-am tras mai aproape de mine şi l-am sărutat pe obraz.

– De fapt, sunt mai excitată de ideea de a te vedea complet dezbrăcat.

Cu un mic mârâit, Max împinse câteva perne la o parte şi mă întinse pe pătura groasă. Zâmbi, închise ochii şi mă sărută.

La naiba, de ce trebuia să fie atât de plăcut? Ca să mă port nonşalant, ar fi fost mai uşor – deşi cu siguranţă mult mai puţin satisfăcător –, dacă Max ar fi fost un amant mediocru sau dacă m-ar fi tratat în primul rând ca pe o metodă convenabilă de a se descărca sexual în fiecare săptămână. Dar el era tandru, atent şi atât de sigur de sine în această privinţă, încât i-a luat foarte puţin până să mă facă să mă arcuiesc sub el, dorindu-l pătimaş, implorându-l pe tăcute.

El adora să cerşesc. M-ar fi tachinat îndelung ca să obţină mai mult de la mine. I-aş fi cerşit să mă tachineze un timp şi mai lung.

În momente ca acesta, când mă săruta şi-şi plimba mâinile pe pielea mea, ciupindu-mă în locurile sensibile, unde foamea de sex era mai acută, mă străduiam să nu compar acest iubit cu singurul celălalt pe care-l avusesem vreodată. Andy era grăbit şi brutal. După vreun an de sex jucăuş, contactul nostru n-a mai fost niciodată cu adevărat despre explorare sau împărtăşire a ceva. O făcuserăm în patul nostru, uneori pe canapea. O dată sau de două ori, în bucătărie.

Dar aici, Max trecu o căpşună peste bărbia mea, sugându-i sucul rămas în urmă. Murmură că vrea să mă guste, să-mi lingă sucurile, să mă fută până ce aş fi ţipat atât de tare cât să fi răsunat în ecou până în stradă.

Mi-a făcut poze, când mi-am scos bluza şi apoi când i-am scos-o pe a lui, când m-am lăsat în jos, lingându-i abdomenul, i-am descheiat jeanşii şi i-am luat membrul tare şi lung în gură. Speram că mă va lăsa să continui, de data asta.

Îmi şopti:

– Ţine ochii deschişi. Uită-te la mine.

Şi atunci îmi făcu o fotografie. Eram destul de pierdută în senzaţii încât, pe moment, să nu-mi pese.

În cele din urmă, telefonul lui căzu pe pătură şi mâinile i se înfipseră în părul meu, ghidându-mă, ţinându-mă într-un ritm lent. Gura mea se mişca atât de încet peste el încât nu-mi puteam imagina că ar ejacula astfel, cu lungi retrageri şi apoi, încet, luându-l la loc. Însă nu mă lăsa să măresc viteza, iar ochii lui deveniseră mai întunecaţi şi mai lacomi, până când, în final, s-a umflat în mine.

– E bine? întrebă cu voce gâtuită. Îmi dau drumul.

Am mormăit, privindu-i faţa înroşindu-se şi gura deschizându-se puţin, în timp ce se uita fix la gura mea pe el. Sunetele pe care le scotea erau adânci şi răguşite, amestecate fără noimă cu frânturi din cele mai porcoase cuvinte pe care le auzisem vreodată. Am înghiţit repede, concentrându-mă pe expresia uluită de pe faţa lui.

– Futu-i, gemu el, zâmbind.

A întins mâinile, ridicându-mă la pieptul lui.

Cerul de deasupra noastră începuse să se întunece. Se coloră în trandafiriu, apoi în violet, sub ochii noştri care priveau în sus, la stratul dantelat de nori. Pielea lui era caldă şi netedă şi mi-am îngropat faţa în el, inhalând.

– Îmi place deodorantul tău.

Râse:

– Ei, mulţumesc.

I-am sărutat umărul şi am şovăit, temându-mă să nu stric momentul. Dar trebuia.

– Mi-ai fotografiat faţa.

Mai mult i-am simţit decât i-am auzit râsul.

– Ştiu. Am s-o şterg acum. Vreau doar să mă uit la ea de vreo două ori.

Lăsă un braţ greu pe pătură şi căută, pe pipăite, telefonul de lângă el. Era sub şoldul meu şi l-am scos, întinzându-i-l.

Împreună, am privit fotografiile. Mâinile mele pe bluza mea, pe pieptul lui. Sânii mei, gâtul. Ne-am oprit la instantaneul cu mâinile mele descheindu-i jeanşii, scoţându-l afară. Când am ajuns la aceea cu degetul meu mare mângâindu-i capul mădularului, Max s-a rostogolit peste mine, din nou excitat.

– Nu, stai, am început eu, cuvintele pierzându-se în gura lui, în timp ce mă săruta. Şterge-le pe acelea cu faţa, Max.

Cu un geamăt, se rostogoli la loc pe spate şi mi le arătă întâi. Nu puteam nega că erau unele dintre cele mai senzuale imagini pe care le văzusem: dinţii mei dezveliţi pe şoldul lui, limba mea atingându-i vârful mădularului şi, în sfârşit, gura mea în jurul lui, uitându-mă drept în obiectiv. Ochii îmi deveniseră atât de întunecaţi, încât era limpede că aveam să-l sug cât de mult aş fi putut. Cu o fotografie ca asta, aş fi rămas în poziţia aceea pentru totdeauna.

El a apăsat butonul de ştergere, a confirmat şi, astfel, poza dispăru.

– Asta a fost cea mai sexy chestie pe care am văzut-o vreodată, zise el, rostogolindu-se din nou peste mine şi sărutându-mă pe gât. Chiar urăsc regula fără-fețe.

Eu n-am spus nimic. În schimb, i-am tras în jos de pantaloni până i-am scos de pe picioare, apoi el mi-a dat jos chiloţii şi mi-a aşezat picioarele pe după şoldurile sale.

– Pune-ţi un prezervativ, am mormăit lângă gâtul lui.

– De fapt, începu el, retrăgându-se cât să mă privească drept în ochi, speram să putem trece peste regula prezervativului.

– Max...

– Am ăsta.

Scoase o hârtie de sub pătură. Ah, etern romanticul rezultat de laborator.

– N-am mai făcut-o neprotejat de când eram în liceu, explică el. Nu mi-o trag cu nimeni altcineva şi vreau s-o fac fără prezervativ cu tine.

– De unde ştii că iau anticoncepţionale?

– Pentru că ţi-am văzut pilulele în poşetă, la bibliotecă.

Îşi schimbă poziţia, aşezându-se cât să se apese în mine, legănându-şi bazinul.

– E în regulă?

Am dat din cap, dar am întrebat:

– Nu-ţi faci griji pentru istoria mea?

El zâmbi, mă sărută de-a lungul umărului şi-şi plimbă mâna în sus şi-n jos peste sânii mei.

– Povesteste-mi.

Am înghiţit în sec, întorcând capul şi privind într-o parte. El mi-a pus un deget sub bărbie, întorcându-mi faţa înapoi spre el.

– Am mai avut un iubit, am recunoscut eu.

Ochii lui Max nu mai zâmbiră.

– Ai mai fost cu o singură altă persoană?

– Dar el se futea cu toate celelalte femei din Chicago, în timp ce eram împreună.

Lăsă să-i scape o înjurătură.

– Sara...

– Deci, dacă socoteşti că am fost cu toată lumea cu care a fost şi el, atunci am fost cu mult mai mult decât o persoană.

Am încercat să zâmbesc, ca să atenuez sarcasmul cuvintelor.

– Ți-ai mai făcut vreun test de atunci?

– Da.

Mi-am ridicat bazinul spre al lui, dorindu-mi asta mai mult decât îmi dădeam seama. Andy începuse să folosească prezervative pe la jumătatea relaţiei noastre; numai asta şi ar fi trebuit să-mi dea cumva de bănuit. La vremea respectivă, mi se păruse că ne distanţa deprimant de mult, deşi el îmi spusese că era pentru a fi sigur că nu făceam copii înainte de a fi cu adevărat pregătiţi. Acum îmi dădeam seama că îmi acordase măcar această curtoazie.

Dar Max refăcea traseul în direcţie opusă. Distanţă, la început, apoi aruncat cu capul înainte în această ciudată monogamie a noastră.

Rahat, Sara. Aşa procedează cei mai mulţi oameni.

Am tras de şoldurile lui, ridicându-mă să-i sug gâtul.

– Bine, atunci.

Max se dădu înapoi, duse mâna între noi şi îşi strecură mădularul înăuntrul meu, cu un geamăt surd. Încet, încet, mă umplu. Şi apoi îmi acoperi trupul cu al lui, mă sărută de la baza gâtului în sus, până-şi lipi buzele de ale mele.

– Nemaipomenit, şopti el. Cristoase, nimic nu se compară cu asta.

O ciudată disperare puse stăpânire pe mine. Niciodată nu-i mai simţisem greutatea asupra mea atât de deplin, nu-i mai simţisem fiecare milimetru al pielii lui dezgolite şi era un cu totul alt tip de posesie. Umerii lui erau atât de laţi, fiecare muşchi înmănuncheat şi bine definit sub mâinile mele. Înăuntru şi peste mine, Max părea o planetă aparte.

Continuă să mă sărute în timp ce se mişca, începând foarte lent, lăsându-mă să simt fiecare centimetru.

– Cineva s-ar putea uita încoace. Să te vadă sub mine, cu coapsele desfăcute şi picioarele tale goale peste ale mele.

Se ridică în coate şi se uită la sânii mei.

– Cred că le-ar plăcea să-i vadă pe ăştia.

Mi-am închis ochii şi mi-am arcuit spatele, ca să-i ofer o privelişte mai bună. Doamne, aveam aşa o siguranţă ciudată cu Max. Niciodată nu făcea să pară aiurea sau o perversiune faptul că îmi plăcea ideea că ne vede lumea. Parcă şi lui îi plăcea la fel de mult, parcă şi el ar fi vrut să fim prinşi.

– Crezi c-ai vrea să te privească, uneori, cineva cum te fuţi? întrebă el, grăbind un pic ritmul.

Sinceritatea mea se repezi înainte, dintr-o suflare:

– Îmi place ideea să te vadă lumea pe tine, astfel, cu mine.

– Da?

– N-am ştiut că-mi doream asta, înainte să te întâlnesc pe tine.

Căzu peste mine, greu şi cald.

– Ţi-aş da orice ai vrea. Îmi place cum te transformi când te penetrez şi te privesc. Când fac fotografii, îţi pierzi misteriosul scut protector şi te deschizi, de parcă în sfârşit respiri.

M-am întins sub el, trăgându-l cât mai aproape am putut, şi m-am uitat în sus, la cerul întunecat, exact în clipa în care primele artificii s-au ridicat peste fluviu. Sunetul a venit după lumină şi o mare bubuitură a zgâlţâit acoperişul sub spatele meu.

Alte şi alte artificii au explodat într-o ploaie torenţială – stele şi flăcări şi lumini atât de strălucitoare şi atât de dese, încât părea că tot cerul a luat foc. Clădirea de sub mine tresărea, zguduindu-mi oasele şi sfredelindu-mi pieptul.

– Să fiu al naibii, zise el, râzând, şi se mişcă mai cu putere, zvâcnind brutal, apropiindu-se de extaz.

Deja îi cunoşteam semnele atât de bine. Abia se mai putea ţine. Aflându-ne atât de aproape de fluviu, zgomotul era aproape asurzitor, iar aerul devenise încărcat de sulf, fum şi lumină. Îşi propti o mână lângă capul meu, se ridică în genunchi, şi se izbi în mine, făcând o fotografie în locul unde ne contopeam, cu luminile reflectând roşu, albastru şi verde pe pielea mea.

Am tras adânc aer în piept şi m-am lăsat să mă desfac în bucăţi, scoţând un ţipăt ascuţit, dar strigătul meu s-a pierdut în tunetele generale din jur.

* * *

Max trase o pătură din grămadă şi o întinse peste noi, amândoi, probabil pentru că era frig, dar mai probabil pentru că nu mai jucam pentru publicul nostru imaginar. Pur şi simplu beam bere, ne ţineam de mâini şi ne uitam la focul de artificii.

– Ai spus că nu te-ai mai angajat de mult cu fidelitate într-o relaţie, dar nu-i ciudat să fii monogam cu o parteneră de sex? am întrebat, întorcându-mă să-i văd faţa.

El râse şi duse berea la buze.

– Nu. Nu sunt atât de labagiu, încât să nu pot fi cu o persoană, dacă asta şi-ar dori şi ea.

– *Şi-ar dori şi ea?* Adică n-ai avea nimic de zis dacă aş fi şi cu alţi bărbaţi?

El clătină din cap şi-şi întoarse privirea spre fluviu, unde fumul de-acum începuse să se risipească.

– Nu cred.

Îşi ridică din nou berea, golind-o.

– N-am folosit un prezervativ în seara asta, dacă-ţi aminteşti. N-am fi putut face asta, dacă ai fi fost şi cu alţi bărbaţi.

Întinse mâna să mai ia o bere şi pătura îi alunecă de pe umeri, dezvelindu-i spatele gol, cu muşchii bine reliefaţi. M-am aplecat şi i-am sărutat, de la mijlocul coloanei până la gât.

– Când a fost ultima oară când ai avut o iubită? Cecily a fost o iubită?

– Nu chiar.

Veni iarăşi lângă mine şi se ghemui sub pătură.

– Am fost cu vreo două femei, în mod exclusiv, de când m-am mutat aici. Dar a trecut o veşnicie de când am iubit pe cineva, dacă la asta te referi.

Am dat din cap.

– Bănuiesc că la asta mă refer.

– Am avut o iubită adevărată la universitate, pentru o scurtă perioadă. Ea m-a părăsit pentru un coleg. S-a căsătorit cu el, de fapt. Am fost sătul de toate femeile o vreme, după asta. Acum îmi dau seama că relaţiile presupun mult efort, şi energie, şi timp.

Luă o gură de bere şi înghiţi.

– Iar eu n-am avut prea mult din niciunde, încercând să-mi pun compania pe picioare şi să o fac să meargă. Nu sunt împotriva ideii

de a avea pe cineva, dar e greu să găseşti o persoană cu adevărat potrivită în oraşul ăsta, oricât de ciudat sună, pentru o localitate cu opt milioane de oameni.

N-am simţit absolut nimic când a spus asta, niciun fior de speranţă că voi fi eu aceea, nicio teamă că Max spera să-şi găsească pe altcineva. Pentru cineva ca mine, întotdeauna înclinată să simt mai mult, indiferenţa de acum a fost un şoc. În pieptul meu înflorise cea mai neobişnuită senzaţie de gol.

– Probabil ar trebui să plec, am zis, întinzându-mi oasele şi lăsând pătura să cadă de pe mine.

Max îşi plimbă privirile peste corpul meu gol, înainte de a-mi căuta ochii.

– De ce eşti mereu atât de grăbită să pleci?

– Nu stăm şi peste noapte, i-am reamintit eu.

– Nici măcar în vacanţe? Mi-ar prinde bine o partidă de dimineaţă. Am putea folosi camera de oaspeţi a mamei.

– Atunci, cheamă-l pe Will. E simpatic.

– L-aş chema, dar întotdeauna insistă să mă ţină el în braţe. E impropriu.

Făcu o pauză.

– Stai! Crezi că Will e simpatic?

Am râs, luând o ultimă gură de bere şi întinzând mâna după hainele mele.

– Da, dar tu eşti mai mult genul meu.

– Elegant? Dotat la departamentul penis? Divin?

M-am uitat la el şi am râs.

– Mă pregăteam să spun că ai cea mai spurcată gură.

Ochii i se întunecară şi se aplecă să mă sărute.

– Rămâi peste noapte. Te rog, Panseluţă. Vreau să ţi-o trag dimineaţă, când eşti ciufulită de somn şi moleşită.

– Nu pot, Max.

Se uită lung la mine câteva clipe, apoi îşi mută privirea, ridicând sticla la gură şi mormăind:

– Ăla chiar te-a făcut praf.

Am simţit cum îmi dispare zâmbetul.

– E mai bine dacă nu încerci să afli semnificaţii la o femeie care vrea ca sexul să fie doar sex. Da, Andy m-a făcut praf, dar nu de asta nu vreau eu să rămân peste noapte.

M-am uitat un moment la el, înainte să-mi aduc aminte să-mi reiau zâmbetul.

– Abia aştept să văd cu ce propunere vii, săptămâna viitoare.

* * *

Până am ajuns acasă, extazul de a fi fost cu Max se dezumflase, sfârşind într-o ciudată durere sub coaste. Mi-am aruncat cheile şi geanta pe masa din hol şi m-am sprijinit cu spatele de perete, privind în întunericul ca de smoală din livingul meu. Apartamentul meu era mic, dar în cele câteva luni de când mă aflam în New York, ajunsesem să-l simt mult mai ca pe căminul meu, decât căsoiul cât un palat pe care-l împărţisem cu Andy aproape cinci ani.

Însă, în seara asta, cu ecoul muzicii şi al artificiilor lovindu-se fie de clădiri, cu sunetul râsetelor şi al festivităţilor ridicându-se de pe trotuarele de afară, în micul meu apartament m-am simţit singură pentru prima oară de când sosisem.

Fără să aprind vreo lumină, m-am dezbrăcat în drum spre baie şi am intrat în duşul strâmt. Am stat sub jetul fierbinte şi am închis ochii, sperând că sunetul apei va acoperi gălăgia din capul meu.

N-a ţinut figura. Muşchii îmi erau încordaţi şi dureroşi, iar durerea subtilă dintre picioare îmi facea aproape cu neputinţă ca gândurile să nu mi se întoarcă permanent la Max.

Nu fusesem niciodată tipul de fată cu obsesii pentru vreun bărbat, dar în mod cert asta mi se întâmpla acum. Max nu era numai splendid, era şi drăguţ. Şi ştiam că sexul ne făcuse cu adevărat compatibili. Încă mai întâmpinam greutăţi să-mi înţeleg nou descoperita mea obsesie de a fi privită de el – poate chiar şi de alţii –, însă nevoia asta mi se ridica pe sub piele ca aburul: fierbinte şi excitantă, imposibil de ignorat.

Iar Max părea s-o fi acceptat, chiar s-o fi adoptat, cu aceeaşi uşurinţă cu care făcea orice altceva.

În vreme ce relaţia mea cu Andy fusese numai de ochii lumii, Max părea să-mi fi stârnit dorinţa, cu care nu eram obişnuită, de a fi

privită în acelaşi timp ce-mi respecta nevoia de intimitate. Căci deşi Max era fluşturatic şi părea nepotrivit pentru mine din toate punctele de vedere, îmi îngăduia să experimentez ceva ce nu mi s-ar fi părut niciodată destul de sigur ca să încerc cu Andy. Era chiar atât de simplu? Îl ţineam pe Max la distanţă pentru că era exact opusul a tot ce avusesem cu Andy? Relaţia mea cu Andy avusese falsă adâncime şi fusese lipsită de orice scânteie. Relaţia mea cu Max era intenţionat simplă, dar, numai privindu-l de la distanţă, simţeam că mi s-a aprins o torţă în piept.

Am închis apa, dintr-odată prea încălzită. Pentru o fracţiune de secundă, am regretat că nu mai eram cu Max. Irosisem şansa de a-i atinge pielea, de a mă delecta cu sunetele lui şi de a-i simţi greutatea peste mine întreaga noapte.

Dar când m-am întors în dormitor şi mi-am studiat imaginea în oglinda şifonierului, mi-am apărut deodată necunoscută. Stăteam mai dreaptă, priveam mai puţin zăpăcită şi observam mai atent. Până şi eu puteam vedea că era o maturitate în ochii mei care nu existase acolo înainte.

ZECE

– Tot nu înţeleg de ce vii cu mine astăzi.

Mi-am reţinut un zâmbet când am zărit expresia plictisită a lui Will în uşile-oglindă ale liftului, ignorând privirile curioase pe care le atrăseserăm de la ceilalţi pasageri din jurul nostru. El apăsă butonul pentru etajul al paisprezecelea.

Atenţia mea zăbovi pe plăcuţa din dreptul butonului: RYAN MEDIA GROUP.

– Ştii cât de mult îmi place să te văd în acţiune. Pescuind într-un butoi sau cum spuneţi voi, americanii.

– În primul rând, zise el, mai încet acum, foloseşti expresia greşit, nimeni nu mai spune aşa. Şi, în al doilea rând, minţi cu neruşinare. Ai o sută de alte întâlniri, săptămâna asta; ştiu că eşti asaltat. De ce mama naibii vii la asta? Nu am nevoie de tine aici pentru nimic.

– Ai dreptate, teoretic nu e nevoie să fiu aici, dar te-am văzut eu la genul ăsta de întâlniri, înainte, prietene. Cineva începe să vorbească despre nu ştiu ce neurotransmiţători sau chimicale de suport şi tu eşti ca şi când ai fi fumat un joint. De aceea sunt eu aici, ca să fiu sigur că nu ne înnebuneşti pe toţi cu detalii tehnice şi accepţi cine ştie ce buget ridicol.

– Eu nu înnebunesc pe nimeni cu detalii tehnice.

– Nu, bineînţeles că nu, i-am spus. De altfel, nu erai tu cel care sublinia importanţa contactelor? Eu o să petrec o vreme sporovăind cu Bennett, cât o să stăm aici, şi-o să împuşc doi iepuri odată, da?

Nici măcar eu nu-mi puteam înghiţi scuza asta; nu eram obişnuit să mă simt atât de incapabil de a face ceva în privinţa femeilor. Cu siguranţă nu eram obişnuit să mă furişez prin preajmă ca un adolescent nenorocit, doar ca să prind câteva minute singur cu vreuna. Povestea asta cu Sara fusese concepută să decurgă simplu, dar în clipa asta părea oricum, numai simplă nu. În urmă cu vreo câteva ore, crezusem că pusesem totul la punct: mă înscrisesem la întâlnirea de la RMG, aveam să-l folosesc pe Bennett ca pretext, dacă Will ar fi pus întrebări şi, dacă norocul ar fi fost de partea mea, aveam să dau de Sara luni, în loc să aştept până vineri. Faptul că-mi petrecusem timpul cu ea în afara programului nostru mă dăduse

peste cap. Nu stricase nici că avusesem parte de o labă într-un taxi. Dar acum mă simţeam în încurcătură, întrebându-mă dacă nu mi-o căutam cu lumânarea, încălcând limitele astfel.

Uşile se deschiseră şi Will se întoarse spre mine:

– Fie, câtă vreme înţelegi că acesta este numărul meu de spectacol. Tu doar stai deoparte şi pozezi în deştept.

– Domnule Sumner, domnule Stella, ne întâmpină recepţionera. Mă bucur să vă revăd.

Ne conduse pe hol, spre sala mare de conferinţe cu peretele de ferestre, unde New Yorkul se vedea ca o carte poştală lipită pe partea cealaltă.

– Domnul Ryan coboară imediat.

– Nu-i păcat să-ţi pierzi după-amiaza liberă aici, când ai putea să-ţi vizitezi micuţa pisicuţă misterioasă? zise Will, când am rămas din nou singuri.

M-am îndreptat spre o fereastră şi am privit la traficul de pe strada de jos.

– Ce te face să crezi că ea e liberă după-amiaza?

Will începuse să se uite printre hârtiile lui şi eu m-am aşezat la masa cea lungă, lăsându-mi mintea să hoinărească, amintindu-mi de ultima oară când fusesem în această clădire. Alergasem după ea, în ziua aceea, deşi, trebuie să recunosc, nu se schimbase mare lucru. Desigur, petrecusem un timp cu ea, făcuserăm sex şi o gustasem, îi atinsesem practic fiecare părticică din corp, dar nu ajunsesem nicicum mai aproape să înţeleg, în prezent, ce se petrecea în căpşorul acela frumos al ei, decât fusesem atunci.

Dinspre hol se auziră voci şi mi-am ridicat ochii exact în clipa în care a intrat Bennett.

– Will, zise el, întinzându-i mâna. Îţi mulţumesc că ai venit.

Se întoarse spre mine, cu un zâmbet curios.

– Max, nu mă aşteptam să te văd astăzi. Participi şi tu la discuţia noastră despre B&T Biotech?

Era imposibil să nu observ expresia de satisfacţie înfumurată de de faţa lui Will. Şi el, şi Bennett ştiau că eu mă strecurasem ca gâscă prin apă la biochimie, flirtând cu profesorul, Dr. William Haverston. Le plăcea să-şi amintească despre *iubitul cât pe-aci să-l am.*

– E doar plin de surprize, zise Will.

– Este, fără îndoială, încuviinţă Bennett.

Nu mă gândisem la cum se vor vedea lucrurile din perspectiva lui Bennett. Trecuseră câteva săptămâni de la strângerea de fonduri, dar nu m-am putut opri să nu mă întreb dacă ştia că venisem aici mai mult pentru Sara, decât pentru discuţia despre ultimele descoperiri în proteoliză.

– Sunteţi doi neisprăviţi, am mormăit.

A urmat o activitate intensă, când au venit şi ceilalţi; din păcate pentru strădaniile mele de a menţine o atitudine detaşată, Sara a fost ultima care a intrat pe uşă. Arăta bestial şi, când Bennett a prezentat-o, mi-am lăsat privirea să se plimbe pe tot corpul ei. Fustă bleumarin, pulover de un roz dulce peste curbele blânde ale sânilor ei şi un gât pe care aş fi vrut să-l sug ore în şir.

– Ea este Sara Dillon, şefa departamentului nostru de finanţe, îi zise Bennett lui Will.

Will făcu un pas înainte.

– Da, am schimbat câteva e-mailuri. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, în persoană, Sara. Am ratat ocazia să facem cunoştinţă la strângerea de fonduri de luna trecută, cred.

Vorbiră un moment înainte ca ea să arunce o privire în direcţia mea, făcând ochii mari doar o fracţiune de secundă. Se apropie, cu mâna întinsă, fără să se arate pe de-a întregul fericită să mă vadă.

– Cred că noi ne-am cunoscut la strângerea de fonduri, zise ea, cu un zâmbet forţat. Max Stella, nu-i aşa?

I-am luat mâna, lăsându-mi degetul mare să-i atingă uşor încheietura.

– Sunt măgulit că-ţi aminteşti, Sara.

Ea-şi retrase mâna, zâmbind sec la mine şi se îndreptă spre locul ei.

M-am întors spre Chloe, făcând un pic de conversaţie şi acceptând o vagă invitaţie la cină, cândva, în săptămânile viitoare. Era foarte clar de ce Bennett era atât de îndrăgostit de ea; era frumoasă şi evident inteligentă. Nu mi-a scăpat modul în care ochii ei au fulgerat spre Bennett şi apoi din nou spre mine, de parcă ei doi ar fi purtat o conversaţie mută. La un moment dat, el şi-a dat ochii peste cap, pe faţă înflorindu-i un zâmbet cum nu mai văzusem până atunci. Bietul ticălos era sub papuc.

Când întrunirea a început, am ocupat singurul scaun rămas liber, imediat lângă Sara. Judecând după expresia ei, n-am fost convins că era un lucru bun.

Zece minute abia s-au târât şi, Dumnezeule mare, era cu adevărat cea mai plictisitoare întrunire la care participasem vreodată, ştiinţă şi strategii despre ştiinţă. La un moment dat, aş fi putut jura că-l văd pe Will dându-şi ochii peste cap, în extaz.

Sara spumega în tăcere lângă mine. Ce se întâmplase de era atât de încordată? Puteam simţi fiecare porţiune din spaţiul ce separa corpul ei de al meu. A trebuit să fac eforturi de voinţă să-mi ţin mâinile în poală. Eram acut de conştient de fiecare mişcare pe care o făcea, de fiecare dată când se foia în scaun sau întindea mâna spre sticla de apă. Îi puteam simţi mirosul. Nu mă gândisem cât de greu avea să fie să fim atât de aproape şi să nu pot să-mi plimb mâinile pe pielea ei, ori să fac ceva atât de simplu ca să-i dau o şuviţă de păr pe după ureche.

De ce dracului voiam deodată să-i dau părul pe după ureche? Planul ăsta devenise oficial de rahat.

Imediat după prezentarea portofoliului lui Will, Sara se scuză şi plecă, înainte să mai apuc să vorbesc cu ea. Când, în cele din urmă, m-am eliberat dintr-o conversaţie despre cea mai bună metodă de a-i trage atenţia asupra tehnologiei proteolitice a firmei în planul strategiei de marketing, practic am sprintat spre biroul ei.

– Salut, a zis asistentul lui, măsurându-mă din cap până-n picioare, din spatele monitorului său.

– Am venit s-o văd pe domnişoara Dillon, am spus, continuându-mi drumul spre biroul ei.

– Îţi urez succes, pentru că nu e în birou, îmi spuse el din spate.

M-am întors la el şi am văzut că se afundase din nou în foile lui de calcul.

– Ai vreo idee unde-ar putea fi?

Fără să-şi ridice ochii, răspunse:

– Probabil pe-afară, la o plimbare. A trecut în goană pe-aici, de parcă i-ar fi pus cineva sare pe coadă.

Clipi, ridicându-şi ochii spre mine:

– De obicei, când vrea să înjunghie pe cineva, se duce în parc.

Oh, pe toţi dracii!

Am alergat la lifturi, ignorând privirile celor pe care i-am întâlnit pe drum, şi am privit ţintă beculeţele etajelor în coborâre. Ce mama dracului mersese prost? Abia de-i spusesem două cuvinte acolo. Arşiţa după-amiezii m-a izbit drept în moalele capului când am ieşit afară, deşi eram în umbrele sufocante ale clădirilor. M-am uitat în stânga şi-n dreapta pe stradă, răsucindu-mă pe călcâi în direcţia parcului. Aleile erau înţesate cu oameni care-şi plimbau câinii şi turişti, dar speram că tocurile ei aveau să o încetinească destul cât s-o prind din urmă.

Era cea mai ciudată senzaţie să trec din oraş în parc, unde mirosurile de asfalt şi gaze de eşapament erau înlocuite cu acelea de copaci şi frunze, pământ reavăn şi apă.

Am văzut o străfulgerare de roz la capătul aleii şi am mărit viteza, strigând după ea:

– Sara!

Ea se opri pe o alee pavată şi se întoarse ca arsă spre mine.

– Fir-ar să fie, Max. Ce-a fost în mintea ta?

M-am oprit, siderat.

– Ce?

– Acolo! zise ea, cu răsuflarea întretăiată. N-am ştiut că voi sponsorizaţi B&T! Nu sunt obligaţi să divulge asta, la acest stadiu. Şi, iată, conflict de interese!

Mi-am frecat falca, dorindu-mi ca aranjamentul ăsta simplu dintre noi să înceteze să mai pară dracului atât de complicat.

– Nu m-am gândit c-ar fi vreo problemă.

– Dă-mi voie să-ţi expun situaţia, zise ea. Şefa finanţelor firmei de marketing a B&T se culcă cu şeful firmei de investiţii care plăteşte numita firmă de marketing. Crezi că ar putea fi un conflict? Crezi că poate ţi-ar plăcea ca noua ta parteneră de sex să facă nişte afaceri? Sau poate ţi-ar plăcea să fii sigur că noua ta investiţie obţine cel mai bun preţ posibil în strategia premium marketing?

Făcea mişto de mine cu mustruluiala asta? Am simţit cum mi se aprind obrajii de indignare.

– Dumnezeule, Sara! Nu-ţi aduc afaceri pentru că îţi port de grijă, nici nu ţi-o trag ca să fiu sigur că-ţi faci bine jobul!

Ea oftă, ridicând mâinile.

– Eu nu cred asta. Dar aşa ar putea părea. De cât timp te ocupi de treburile astea? Nu ştii că aşa se interpretează lucrurile astea? Ăsta e un post nou pentru mine. Asta e afacerea ta şi lumea e ahtiată să afle fiecare detaliu despre tine. Uită-te doar cum te urmăreşte presa, chiar şi la cinci ani după ce Cecily a părăsit oraşul.

Era hipersensibilă în privinţa publicităţii şi interpretărilor, dar mi se părea stupefiant. Toate astea erau un munte de prostii şi eram sigur c-o ştia şi ea. Şi-a întors capul, cu braţele încrucişate pe piept şi umerii căzuţi. Adevărul era că mie nu-mi păsa cine mă vedea cu Sara. Trecuseră cinci ani după drama lui Cecily şi îmi dădusem seama că n-aveai cum controla ce mai zicea încă lumea. Sara n-avea cum să înţeleagă asta.

Am făcut câţiva paşi până la o salcie din apropiere şi, vârându-mă pe sub perdeaua de frunziş, m-am aşezat cu spatele de trunchi.

– Nu cred că e o problemă atât de mare cum o înfăţişezi tu.

Ea veni mai aproape, dar rămase în picioare.

– Vreau să subliniez că e nevoie de un oarecare nivel de discreţie. Cu sau fără un potenţial conflict, nu vreau ca Bennett să creadă că am tendinţa să mă culc cu clienţii.

– Foarte corect, dar eu nu cred că Bennett e cu adevărat în măsură să critice.

I-am privit picioarele mişcându-se mai aproape, îndoindu-şi genunchii, şi apoi ea se aşeză lângă mine, pe iarba încălzită.

– Nu era niciun motiv ca tu să fii prezent acolo. Nu mă aşteptam să te văd şi m-ai şocat.

– Fir-ar să fie, Sara! Doar n-aveam de gând să te pipăi pe sub masă. Am vrut doar să vin si eu ca să am ocazia să te văd şi să te salut. Ai putea fi mai adaptabilă, ştii.

Ea râse puţin, apoi se opri. După ce mai trecură câteva secunde, mi-am dat seama că începuse să râdă din nou: pe tăcute, la început, apoi ţinându-se de burtă, îndoită de la mijloc, practic sufocându-se de râs.

– Crezi? izbuti ea.

Habar n-aveam ce spusesem de îi stârnisem reacţia asta, aşa că am stat cuminte, imaginându-mi că mai puţin însemna probabil mai mult când erai lângă o femeie care putea sau nu putea să-şi piardă, cu adevărat, stăpânirea.

Se calmă, ştergându-şi ochii şi suspinând.

– Da, aş putea fi mai adaptabilă. Să fac sex cu un bărbat într-un club, într-o sală de bal, un depozit, o bibliotecă...

– Vai, Sara. N-am vrut să spun...

Ea-şi ridică o mână.

– Nu, e doar o lecţie bună pentru mine. Să mă adaptez e un proces constant. De îndată ce mă opresc să analizez cât de bine mă descurc cu un lucru, văd cât de rigidă sunt în privinţa altuia.

Am smuls un fir lung de iarbă, cântărindu-i spusele.

– Ar fi trebuit să-ţi dau mesaj.

– Probabil.

– Dar, ştii, eu aş fi fost încântat să te văd apărând pe neaşteptate la o întrunire de la Stella & Sumner.

– Tu mai vrei şi să ieşi în oraş la cină cu mine, şi să dormi cu mine în camera de oaspeţi a mamei tale şi, probabil, chiar să faci prăjituri împreună cu mine sau ceva de genul ăsta.

– Pentru că nu-mi pasă dacă suntem văzuţi împreună, am spus, devenind frustrat. Ţie de ce-ţi pasă?

– Pentru că lumea o să devină interesată, zise ea, întorcându-se să se uite la mine. Lumea o să vorbească, o să facă o poveste din asta. O să-şi dea cu presupusul, o să caute să afle cine suntem şi ce facem noi. Relaţiile în ochii publicului nu evoluează bine şi te voi urmări la nesfârşit, dacă recunoşti că-ţi pasă.

– Aşa e, am dat din cap o dată.

Am ascultat vântul bătând pe lângă noi, estompat de cortina de frunze. Îmi plăcea în această mică peşteră de linişte, ascunsă de traficul pietonilor, de păsări şi de orice altceva ar mai fi putut să tragă cu urechea la conversaţia noastră şi la topirea mea mută. Prea multe lucruri clocoteau în mine: conştientizarea că o voiam pe Sara, că întotdeauna o voisem pe Sara – din prima zi în care o văzusem. De asemenea, tocmai acceptasem adevărul că mă aşteptasem ca Sara să spere, în cele din urmă, la mai mult şi că eu aveam să fiu cel ce stabilea limitele, nu ea.

– Max, sunt un dezastru, zise ea, şoptit.

– O să-mi spui măcar de ce?

– Nu azi, zise ea, ridicându-şi privirea la crengile de deasupra.

– Sunt fericit cu ceea ce facem noi, dar nu mi-e totdeauna uşor să fiu ţinut aşa, la distanţă de un braţ.

Ea râse puţin, fără veselie.

– Ştiu.

Apoi se aplecă şi-şi lipi gura de a mea.

Mă aşteptasem la un pupic, un sărut public discret, ca să împace lucrurile după ce eu recunoscusem că ar fi trebuit s-o previn, iar ea recunoscuse că reacţionase exagerat. Dar s-a transformat în ceva mult mai serios: mâinile ei pe amândoi obrajii mei, gura deschisă şi flămândă de mai mult şi, în final, ea urcându-se peste mine, încălecându-mi coapsele.

– De ce eşti atât de drăguţ? şopti ea, apoi mă sărută, împiedicând orice răspuns posibil.

Dar întrebarea rămase. Mi se părea prea importantă ca s-o desconsider şi s-o plachez cu o mână în chiloţii ei sau cu un frecuş de pelvisuri sub un copac.

– Sunt drăguţ pentru că îmi placi pe bune.

– Minţi vreodată? întrebă ea, cercetându-mi ochii.

– Bineînţeles că mint. Dar de ce-aş vrea să nu fiu onest cu tine?

Faţa ei deveni serioasă şi dădu din cap, gânditoare. După o pauză lungă, şopti:

– Ar trebui să mă întorc.

Dispoziţia mi s-a schimbat imediat de la caldă şi intimă la resemnata treburi-ca-de-obicei. Fata asta era un bumerang.

– Okay.

Se ridică în picioare, scuturându-şi iarba de pe genunchi şi de pe fustă.

– Probabil n-ar trebui să ne întoarcem împreună.

Am putut doar să dau din cap, de teamă să nu las să-mi scape o litanie de frustrare pentru regulile ei în privinţa publicităţii, mai ales după ce tocmai se urcase la mine în poală, sub un copac.

După o privire lungă, se aplecă şi mă sărută o dată pe obraz, precaută.

– Şi mie îmi place de tine.

Am urmărit-o îndepărtându-se, cu capul drept şi umerii traşi în spate. Arăta, pentru toată lumea, de parcă nu se întorcea de la nimic altceva decât de la o scurtă plimbare prin parc.

M-am uitat în jur, de parcă aş mai fi putut să-mi adun la loc inima pe care aproape c-o risipisem peste tot prin iarbă.

UNSPREZECE

Dacă aş spune că interacţiunea mea cu Max în parc fusese ciudată, ar însemna s-o subestimez. Ştiam că reacţionasem exagerat, dar, pe cinstite, la fel făcuse şi el. Se îngrijorase pentru reacţia mea în sala de conferinţe? Mă urmărise pe stradă? Ce naiba făceam?

Luni seară, când am ajuns acasă, am petrecut două ceasuri gătind *ebelskivers* pentru cină. Bile umflate de aluat, prăjite şi pudrate cu zahăr, de regulă servite la micul dejun, dar ce naiba. Aveam nevoie de ceva complicat. Era reţeta bunicii din Danemarca şi, pentru faptul că trebuia să mă concentrez când le făceam, erau ideale căci îmi dădeau timp să mă gândesc.

În ultima vreme, refuzasem să stau prea mult să mă gândesc.

Dar să gătesc ceva atât de strâns asociat cu familia mea mă făcea să-mi fie dor de casă, de părinţii mei, de siguranţa unei vieţi predictibile, oricât de deprimantă sau neadevărată.

Am pus mâna pe telefon, fără să iau seama la cât de murdare îmi erau mâinile. Mama a răspuns la al şaptelea apel. Atât de tipic.

– Bună, dovlecel!

Am auzit ceva spărgându-se în fundal şi ea înjură:

– Idioţenia naibii!

– Eşti bine? am întrebat-o, zâmbind.

Era uluitor cum patru cuvinte mă puseseră la pământ.

– Bine, doar mi-am scăpat pe jos iPad-ul. Tu eşti bine, scumpo?

Şi când a întrebat asta mi-am amintit că o sunasem chiar în dimineaţa aceea, pe drum spre metrou.

– Voiam numai să-ţi aud vocea.

Ea făcu o pauză.

– Ţi-e dor de casă?

– Puţin.

– Povestește-mi, zise ea şi imediat mi-am amintit de sutele de dăţi în care spusese exact la fel, îndemnându-mă să-mi descarc inima.

– Am cunoscut un bărbat.

– Astăzi?

Am tresărit. Vorbisem cu părinţii mei de câteva ori pe săptămână de când mă mutasem şi nu pomenisem niciodată despre Max. Ce-aş fi putut să spun? Nu voiau să ştie despre viaţa mea sexuală mai mult decât voiam eu să le spun.

– Nu. Acum câteva săptămâni.

Practic am putut auzi cum se gândeşte să-mi dea cel mai bun răspuns. Care să mă sprijine, dar să fie şi protector. Cum reacţionează cineva când fiica începe să-şi dea întâlniri cu un bărbat, prima oară după o despărţire oribilă, cu scandal public?

– Cine e?

– Un tip de la finanţe, de aici. Din partea locului. Adică, nu...

Am început să clatin din cap şi mi-am dorit s-o fi luat de la început.

– E englez.

– Ooh, un străin, ce nemaipomenit! zise ea râzând, luându-şi accentul sudist, tărăgănat.

Apoi făcu o pauză.

– Îmi spui asta pentru că e serioasă treaba?

– Îţi spun pentru că habar n-am.

Adoram râsul mamei. Îmi lipsea frecvenţa lui.

– Asta-i cea mai bună fază.

– Zău?

– Cu siguranţă. Să nu îndrăzneşti s-o strici. Nu îngădui ca nenorocitul ăla de fost iubit al tău să te împiedice să te distrezi.

Am oftat.

– Dar pare un pământ atât de necunoscut. Cu Andy întotdeauna ştiam la ce să mă aştept.

De îndată ce am spus asta, am regretat, iar tăcerea cu care mi-a răspuns părea tunătoare.

– Chiar ştiai?

Mă cunoştea atât de bine. Practic îi puteam vedea braţele încrucişate şi faţa ameninţătoare.

– Nu, nu ştiam.

– Ţi se pare că pe tipul de acum îl cunoşti?

– Asta-i partea ciudată. Că mi se pare că da.

* * *

Lăsând la o parte de cât de mult m-am gândit sau cât de puţin am reuşit să dorm în noaptea aceea, ar fi corect să spun că habar n-aveam ce era în capul lui Max după ceea ce se întâmplase luni. Dinamica era răsturnată: el ar fi trebuit să ştie cum se face în povestea asta ocazională. Eu ar fi trebuit să ştiu cum se face într-o relaţie loială.

Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să vrea altceva decât sex. Dar, într-un fel, nu fusese niciodată aşa. Sâcâitoarea dorinţă de a ne cunoaşte unul pe celălalt începuse să-şi facă loc încă din ziua întâi şi ştiam că, oricât aş fi vrut să fiu persoana care putea compartimenta strict relaţia în Doar Sex, niciodată n-aş fi putut fi aceea, cu adevărat.

Mi-am amintit panica de pe faţa lui când venise după mine în parc şi am simţit un fior de remuşcare.

Sara, eşti o ratată fără de speranţă la capitolul Sex Ocazional pentru începători.

Miercuri, mi-a trimis pe telefon o fotografie de la întâlnirea noastră din bibliotecă. O poză cu poalele rochiei mele, ridicate peste şale. O poză simplă, dar pe care o stilizase în alb-negru, iar originalul era destul de neclar ca să deduc că o făcuse spre sfârşit, când mă dizolvasem într-un recitativ nearticulat, după care urmase orgasmul lui, cu un geamăt înăbuşit în ceafa mea.

Joi, mi-a trimis o fotografie pe care mi-aminteam că o văzusem când ne uitaserăm pe telefonul lui, pe 4 iulie. Era un instantaneu cu mâinile mele descheindu-i jeanşii. Trăsesem denimul la o parte de pe pielea lui, doar atât cât să se vadă forma vagă a mădularului său împungând în boxerii cenuşii.

Ambele poze fuseseră trimise pe la ora prânzului şi le primisem când lucram la finalizarea a două contracte majore. Am încercat să mă conving că mă simt euforică din cauză că reuşisem să termin câteva contracte, şi nu că urma să-l văd pe el.

Eram o megamincinoasă.

– Întrebare, zise George, intrând în biroul meu fără să bată. Suntem absolut siguri că Max Stella e hetero? Mă tot gândesc la asta de când a fost aici, luni.

Am clipit surprinsă, încercând să-mi dau seama dacă tocmai îi rostisem numele cu voce tare sau dacă George o luase pe urmele lui

Chloe, care, de la întâlnirea cu Stella & Sumner, făcea constant referire, ca din întâmplare, la firma lor şi apoi se uita repede la mine să-mi vadă reacţia.

– Destul de sigur.

– Poate e bi?

Mi-am ridicat privirea la el, trântind pixul roşu pe contractul gros din faţa mea.

– Sincer? Mă îndoiesc.

George îşi ridică două sprâncene curioase.

– Ştii tu asta personal?

I-am aruncat cea mai intimidantă privire a mea, care, s-o spunem pe-a dreaptă, era... nu foarte intimidantă. George n-avea de gând să se lase dus, astăzi.

– Ai obţinut semnăturile de la Miller şi Cortez pentru campania Agent Provocateur?

Asistentul îşi miji ochii la mine.

– Bine. N-o să mai întreb. Dar reţineţi că sunt suspicios, doamnă. Foarte suspicios. Arătai de parcă îţi luaseră foc chiloţii când l-ai văzut, luni. Şi, da, am obţinut semnăturile alea.

– E-n regulă.

Telefonul meu a bâzâit pe birou şi l-am întors rapid cu faţa în jos, spunându-mi a mia oară că trebuia să-i schimb setările de previzualizare, în caz că Max îmi mai trimitea o altă fotografie.

Mutra lui George era copioasă: efortul de a se abţine părea să-i provoace dureri fizice.

– Eşti adorabil, dar pleacă, am zis eu.

– Cine îţi trimite mesaje?

– Până nu te însori cu mine şi-mi plăteşti toate facturile, asta n-o să fie o întrebare potrivită. Chiar şi atunci, e foarte puţin probabil să primeşti un răspuns.

– Bine.

Cu un lung deget mijlociu ridicat, ieşi în trombă din biroul meu, înapoi la masa lui de lucru.

Am aruncat o privire spre ecranul telefonului, ţinându-mi răsuflarea. Era un text de la Max, iar pulsul meu a luat-o la galop.

Se zugrăveşte şi se schimbă covoarele la birou, peste weekend. Trebuie să-mi strâng lucrurile vineri, după orele de program, aşa că mă tem că voi fi prins.

Repede, am tastat:

Deci n-o să te văd până săptămâna viitoare?

De îndată ce am apăsat pe butonul de trimitere, mi-am dat seama cât de disperată păream.

Hello, Sara. Pari disperată pentru că eşti.

În vreo două minute îmi răspunse:

Presupun că mai ţii minte unde e biroul meu? Ne vedem la şase, Panseluţă.

* * *

Ca multe dintre etajele din clădirea noastră, birourile Stella & Sumner erau aproape pustii la ora şase, vineri seara. Mama lui Max nu se afla la biroul de la recepţie şi am văzut numai vreo două persoane rămase în cubicule, când am străbătut culoarul spre biroul lui.

Am bătut încetişor la uşă şi am auzit vocea lui groasă spunându-mi să intru.

Mi s-au aprins călcâiele rău pentru bărbatul ăsta, mi-am dat eu seama când l-am văzut, în spatele biroului său, cu mânecile suflecate şi purtând ochelari cu rame groase. Avea o expresie atât de inocentrată, încât aproape că mi s-a tăiat răsuflarea.

A reieşit că faţa lui Max concentrat-la-muncă o oglindea îndeaproape pe aceea de concentrat-s-o-aducă-pe-Sara-la-orgasm.

– Încuie uşa, dacă vrei, murmură el, fără să-şi ridice ochii de pe monitor.

M-am întors, am apăsat încuietoarea şi apoi m-am uitat din nou prin biroul lui. Cât timp o să stăm aici? Şi când o să-şi ridice ochii să-mi spună că arăt minunat? Obiceiurile noastre erau deja bine întipărite.

Biroul lui nu arăta deloc ca şi când ar fi fost pe cale de a fi zugrăvit. El abia începuse să-şi strângă lucrurile: cărţile şi teancurile de hârtii erau aliniate la perete şi cel puţin douăzeci de cutii goale stăteau unele peste altele într-un colţ, aşteptând să fie umplute.

– Sunt sigur c-o să fie plictisitor pentru tine să fii aici, cu mine, şi sunt un măgar egoist pentru că-ţi cer să faci asta, dar începe şi scoate-ţi hainele.

Am simţit cum casc gura şi fac ochii cât cepele.

– Ce?

– Hainele. Jos, zise el şi-şi coborî ochelarii pe nas, când în sfârşit se uită spre mine. Te aşteptai să rămâi îmbrăcată?

Clătinând din cap, îşi împinse ochelarii la loc şi-şi întoarse atenţia la computer.

– Urăsc să împachetez. Să te văd pe tine goală va fi singurul lucru bun în seara asta.

– Mmm, am mormăit, încercând să formulez un răspuns.

Adevărul era că vechea Sara n-ar fi acceptat niciodată ideea de a sta cu nonşalanţă goală în faţa cuiva. Şi tocmai de aceea voiam s-o fac. M-am îndreptat spre canapea şi mi-am scos bluza de caşmir, cu mâneci scurte, peste cap. Mi-am scos balerinii albaştri cu steagul britanic brodat pe vârfuri şi apoi m-am strecurat afară din jeanşii negri, bombănind:

– Nici măcar nu mi-ai observat pantofii.

– S-o crezi tu. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Regină, zise el sec, făcându-mi cu ochiul. Observ fiecare amănunt la tine, Sara.

– Zău?

– Pune-mă la încercare.

– Unde e semnul meu din naştere?

– În partea ta dreaptă, imediat sub ultima coastă.

– Ai un pistrui preferat?

Întrebare încuietoare, am gândit eu. Nu am prea mulţi pistrui.

– Cel de pe încheietura mâinii.

M-am uitat la pistruiul în cauză, impresionată.

– Ce spun cu puţin înainte de orgasm?

– În timpul orgasmului, scoţi doar sunete neinteligibile. Dar când eşti aproape, doar şopteşti *te rog* la nesfârşit, de parcă ţi l-aş fi refuzat eu vreodată.

– Ce gust are păsărică mea? am întrebat, iar ochii lui au fulgerat de la ecran spre ai mei.

Mi-am reţinut un rânjet, mi-am lăsat chiloţii jos şi am ieşit clin ei.

– Unele păsărici au doar gust de păsărici. A ta are gust de păsărică bună.

Se ridică în picioare, venind spre mine.

– Întinde-te pe canapea cu capul aici.

Mi-a aşezat capul pe braţul canapelei de piele. Era surprinzător de confortabilă, pentru o canapea de piele atât de groasă.

– Şi genunchii sus, picioarele desfăcute.

M-am mirat, dar am făcut ce mi-a cerut, zâmbind când mi-a dat la o parte părul de pe frunte şi mi-a ajustat postura, de parcă eram o piesă de artă pe care o atârna de perete.

– *Desenează-mă ca pe una dintre franţuzoaicele tale, Jack*[9], am spus, uitându-mă în sus la el.

El se aplecă şi mă ciupi de fund.

– Obrăznicătură.

Ca să-l testez, mi-am strâns puţin picioarele, când a început să se îndepărteze.

– Mai larg, mi-a spus el, peste umăr.

Am râs şi mi-am reluat poziţia în care mă aşezase el.

Max se întoarse cu o carte şi mi-o întinse.

– Asta ca să-ţi ţină de urât, cât timp lucrez eu.

– N-o să te dezbraci şi tu?

– Ai înnebunit? întrebă el, rânjind. Trebuie să strâng lucrurile.

M-am uitat la cartea pe care mi-o dăduse. Pe copertă, erau un bărbat cu pieptul gol care avea o pisică şi o femeie pe jumătate dezbrăcată la picioare. *Cat's claws*[10].

[9] Replică din filmul *Titanic* (1997), folosită adesea când sunt fotografiaţi oameni sau animale stând tolăniţi, într-o postură ispititoare. (N.t.)

[10] Al doilea roman (2010) fantasy pentru adulţi al actriţei Amber Benson, continuarea lui *Death's daughter*.

– Pare... interesantă, am zis eu, întorcând-o ca să citesc rezumatul de pe spate.

Eroul are două partenere. Una este fiinţă omenească, numită Pisică, iar aceasta are o Pisică-vârcolac.

Mi-am ridicat ochii la el.

– Ca animal de companie. Un animal de companie cu care amândoi fac sex.

– Sună mai degrabă cerebral.

– Ai luat romanul ăsta de pe taraba de un dolar, nu-i aşa?

– Aşa e. Arată totuşi izbitor de brut, aşa că am ştiut c-o să-ţi placă.

Se întoarse şi începu să mute lucrurile de pe biroul lui.

– Acum, linişte, Panseluţă. Am multă treabă.

Iniţial, mi s-a părut aproape imposibil să mă concentrez la romanul din mâinile mele, dar pe măsură ce minutele treceau şi Max aparent devenise absorbit în procesul strângerii lucrurilor de pe biroul lui, am început să uit că stăteam pe canapeaua lui.

Singură.

Complet dezbrăcată.

Cartea pe care mi-o dăduse era incredibil de obscenă, ca să nu mai spun de prolixă; stilul era îngrozitor, dar bănuiam că nu asta conta de fapt. Erau mulţi bărbaţi, multe femei; prea multe adaosuri ca să le ţii şirul, dar, din nou – nu conta. Principalul era că avea scene de sex şi că erau descrise îndelung. Toată lumea avea câte o parte a corpului care fie era întărită, fie picura. Sau ambele. Personajele ţipau şi – uneori literalmente – sfâşiau cu ghearele chestii.

Iar, în colţ, eroul stătea pur şi simplu privind.

– Ai roşit.

Puse un teanc de registre jos şi se rezemă de biroul lui, uitându-se la mine.

– Citeşti de un sfert de oră şi ceva din ce-ai citit adineauri te-a făcut să devii roşie ca focul.

Mi-am ridicat ochii spre el şi am tresărit.

– E cuvântul... feminin. M-a surprins, atâta tot.

– Pizdă?

Am dat din cap, surprinzător de excitată de francheţea cuvântului în accentul lui. Îi înmuia cumva *z*-ul. Şi îl facea cu mult mai sexy.

– Eu mor după cuvântul ăsta. Atât de urât. Pizdă. Sună atât de depravat, nu-i aşa?

Îşi frecă barba, privindu-mă.

– Citeşte-mi fragmentul.

– Nu...

– Sara.

Dacă era posibil, mi-am simţit faţa şi mai încinsă.

– *El a înşfăcat-o de coapse, le-a desfăcut cu forţa şi s-a uitat la... pizda ei udă, inundată.*

– Uau! făcu el, râzând. E foarte exact.

Se întoarse la biroul lui şi începu să sorteze un teanc de documente.

– Poţi să-mi povesteşti totul despre pasajele tale favorite în timpul cinei.

Am dat să protestez, dar el îşi ridică un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

– Citeşte.

M-am holbat la pagină, pe care cuvintele se amestecau. Ce fel de femeie face atâta caz pentru o cină?

Acea femeie, Sara, mi-am răspuns eu, *care îşi dă seama că o cină duce la dormit împreună peste noapte, care duce la petrecut toate nopţile împreună. Şi asta duce la chei şi la mutat împreună. Şi apoi vin scuzele şi sexul în tăcere, apoi adio sex şi adio conversaţie, cu speranţa că mai există vreun eveniment public, la care să fim şi noi invitaţi ca un cuplu, astfel încât să mai petrec un timp cu el.*

Pe de altă parte, regretasem că nu rămăsesem să dorm cu Max, pe 4 iulie. Şi începuse să mi se facă dor de el în timpul săptămânii.

La dracu'.

Am tuşit, strângând din ochi.

– În regulă? murmură Max din partea cealaltă a camerei.

– Bine.

După ce au trecut alte douăzeci de minute şi citisem încă vreo şaptesprezece scene de sex, Max veni la mine, îşi plimbă o mână peste mine de la claviculă până la genunchi şi şopti:

– Închide ochii. Nu-i deschide până nu-ţi spun eu.

– Eşti groaznic de dominator astăzi, am spus eu, lăsând cartea să cadă pe podea şi făcând cum îmi ceruse.

Aproape imediat, auzul meu păru să devină atât de ascuţit, încât încăperea aproape vibra. Am auzit sunetul curelei, al fermoarului şi apoi un oftat stins.

Oare...?

Am putut auzi sunetul frecării uşoare, al mâinii lui mişcându-se, cum ritmul a început lent şi apoi a devenit mai rapid, mai ferm. Modul în care respiraţia i s-a modificat în gâfâieli scurte, încordate.

– Lasă-mă să privesc, am şoptit.

– Nu.

Vocea îi era gâtuită.

– Eu te privesc pe tine.

Nu mai ascultasem pe nimeni masturbându-se până atunci şi a fost un chin să-mi ţin ochii închişi. Sunetele erau ispititoare, gemetele lui înfundate şi instrucţiunile să-mi desfac picioarele mai larg, să-mi mângâi sânii.

– Cartea te-a făcut udă, remarcă el, apoi i-am auzit mâna mişcându-se mai repede pe mădularul lui. Cât de udă?

Am dus mâna jos, cu ochii încă închişi, şi m-am pipăit, ca sa aflu. Nici măcar n-a trebuit să spun ceva; el doar a gemut şi apoi a înjurat, cu vocea joasă familiară, când a ejaculat.

Voiam să-i privesc faţa, dar mi-am ţinut ochii închişi, cu inima bătându-mi tare în piept.

Camera se cufundă deodată în tăcere, în afară de ritmul respiraţiei lui grele, ca şi a mea. Am devenit conştientă de gura de aer condiţionat de deasupra, care sufla aer rece peste pielea mea prea încinsă.

În sfârşit, şi-a încheiat fermoarul pantalonilor şi cureaua.

– Mă întorc. Mă duc să mă curăţ.

Paşii lui se îndepărtară şi, după sunetul uşii deschizându-se, râse domol.

– Acum poţi să deschizi ochii, zise exact când ieşi.

Mi s-a părut că încăperea se întunecase în ultimele zece minute. Mâna îmi era încă între picioare, iar sunetele orgasmului său îmi zăboveau în urechi. M-am atins, de încercare, şi mi-am dat seama

cât de rapid aş fi putut atinge orgasmul. Poate în mai puţin de un minut. Cu siguranţă înainte să se întoarcă el.

Fără alte ezitări, m-am încordat în propria-mi palmă, amintindu-mi sunetul mâinii lui, viteza mişcărilor, micile lui icnete şi instrucţiuni, cu câtă uşurinţă îmi spusese exact ce avea nevoie.

Între noi se stabilea aşa de uşor înţelegerea, un echilibru perfect.

Era atât de uşor.

Cu gândul acesta, orgasmul meu a urcat pe coapse în sus şi a ţâşnit în afară, provocându-mi explozii de lumină în spatele ochilor şi lăsându-mă fără răsuflare.

Uşa se deschise şi mâna mi-a zburat la gât, unde pulsul îmi bătea nebuneşte. Mi-am înăbuşit o exclamaţie şi am încercat zadarnic să-mi potolesc respiraţia. Nu ştiu de ce, după ceea ce făcuse el mai devreme, mă simţeam de parcă mă prinsese făcând ceva interzis, dar aşa mă simţeam.

Max zâmbi, veni spre mine şi se aşeză pe canapea, lângă mijlocul meu. M-am dat mai încolo să-i fac loc, iar el s-a sprijinit cu mâna de speteaza canapelei, aplecându-se şi luându-mi degetele în gură.

– Te-ai frecat plăcut, Panseluţă?

– Bănuiesc că, dac-ai fi rămas prin preajmă să vezi, n-ar mai fi fost nevoie să întrebi, am răspuns, luptându-mă cu fierbinţeala care urcase spre gâtul meu.

– Nu-i nimic, murmură el cu gura lipită de gâtul meu, sugând tandru. O să văd filmul mai târziu.

Se ridică, se duse până la un dulap deschis şi apăsă butonul unei camere de filmat pe care nici n-o observasem, aşezată pe raftul de sus.

– Ai... ce?

Se întoarse, cu un zâmbet viclean pe buze.

– Ai filmat asta? am întrebat.

Nu mai fusesem niciodată într-o stare atât de conflictuală. Să fiu descoperită – îngrozitor. Să fiu privită – palpitant.

– Da.

– Max, faţa mea...

Sprâncenele lui se unire.

– Am fixat camera mai jos şi am îndreptat-o exact acolo unde aveam nevoie de tine. Nu ţi-aş filma faţa.

Veni la mine şi îngenunche lângă canapea.

– Ceea ce e păcat, într-adevăr, pentru că ador să privesc când capitulezi.

Îşi plimbă un deget pe obrazul meu, studiindu-mi chipul înainte de a se scutura şi aparent a reveni în prezent.

– Acum, pentru cină mă gândisem la un restaurant thailandez, dar tu eşti alergică la arahide, iar localul meu favorit are alune în tot meniul. Ce zici de etiopian? Te deranjează să mănânci cu mâinile?

Rânji, adăugând:

– Jur că nimeni de acolo nu va şti cine naiba sunt eu.

Stăteam cu gura căscată la el, uitând cu desăvârşire că voisem să protestez la ieşirea împreună la cină.

– De unde ştii că sunt alergică la arahide?

– Porţi o brăţară antialergică.

– Ai citit-o?

Păru sincer derutat.

– Tu o porţi pentru ca oamenii să n-o citească?

Clătinând din cap, m-am ridicat în capul oaselor, trecându-mi mâinile prin păr. Bărbatul pe care îl iubisem abia de mă observase, bărbatul cu care voiam doar sex observa totul despre mine.

Spre surprinderea mea, am şoptit:

– Etiopian sună perfect.

* * *

Max mă conduse la ieşirea din spate a clădirii şi către o maşină neagră, ce ne aştepta pe alee.

– Chiar aşa? am întrebat, când îmi deschise portiera. Paparazzi te urmăresc şi acasă?

Râse şi mă împinse uşurel pe bancheta din spate.

– Nu, Panseluţă. Nu sunt nici pe departe atât de faimos – mă agaţă numai la evenimente sau pe străzi, uneori. Discreţia e pentru paranoia ta, nu a mea. Regina din Saba. Hell's kitchen[11], îi spuse el

[11] Sau Hell's half acre - district rău-famat din Manhattan. (N.t.)

şoferului, apoi se întoarse spre mine. Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie cât mi-am strâns lucrurile. Mi-ai transformat o sarcină altminteri plicticoasă într-una chiar plăcută.

– N-ai avut prea mult spor. Probabil n-a fost cea mai eficientă seară a ta, nu-i aşa?

M-am aplecat, afişând cea mai bună mutră sceptică a mea, cu o sprânceană ridicată.

El zâmbi şi se uită fix la gura mea.

– M-ai prins. Am ţinut să vii în seara asta, ca să-mi pot aminti mai târziu cum arătai goală pe canapeaua mea. Am angajat pe cineva să-mi strângă lucrurile din birou, mâine-dimineaţă, înainte să sosească zugravii.

Închise distanţa dintre noi şi mă sărută o dată, tandru.

– Uneori, la muncă, îmi doresc să te fi văzut mai mult. Mi-a plăcut să te văd acolo.

M-am foit în loc, simţindu-mă ca şi când lumea s-ar fi întors cu susu-n jos.

– Chiar nu credeam că există bărbaţi ca tine, am spus, fără să mă gândesc. Sincer. Atât de uşor să fii împreună cu ei.

M-am uitat la el.

– Ţi-am mai spus. Îmi placi.

Întinse mâna spre mine, mă trase mai aproape, şi lipi buzele peste ale mele toată durata călătoriei. Poate c-a durat un minut, o oră, o săptămână. Habar n-aveam. Dar când am ajuns în Hell's kitchen, nu mai voiam să cobor şi, cu siguranţă, nu-mi păsa că pe jumătate speram ca Max să mă roage să stau peste noapte cu el.

* * *

Chelneriţa aşează un platou mare înaintea noastră, încărcat cu mâncăruri de legume aranjate în evantai.

– Foloseşte-te de pâinea *injera* ca să duci mâncarea la gură, zise Max, smulgând o bucăţică pentru demonstraţie.

L-am privit lingându-şi degetele, mestecând, apoi zâmbind spre mine.

– Ce? întrebă.

– Ăăă... m-am bâlbâit, arătând cu degetul. Gura ta.

– Îţi place gura mea?

Îşi trecu iarăşi limba pe la colţurile gurii, apoi ridică paharul şi luă o înghiţitură zdravănă de vin.

Mă facea să mă simt mai mult decât îmbătată. Eram dezorientată, nechibzuită. Mi-am strâns pumnii, pe sub masă, visând să-l rog să plecăm de aici, să mă ia acasă la el, să mă atingă.

În afară de săruturile din maşină, abia de mă atinsese, toată seara. O făcea intenţionat? Chiar încerca să mă înnebunească? Fiindcă, atunci, pe cuvânt, misiunea fusese îndeplinită.

Am clipit, uitându-mă în jos, la platou, apoi am făcut cum făcuse şi el: am rupt o bucată de pâine, am apucat cu ea nişte linte şi am muşcat. Mâncarea era piperată, caldă şi delicioasă. Am scos un *hmm* apreciativ, închizând ochii.

– Ce bună e.

L-am simţit privindu-mă şi, când mi-am ridicat ochii, zâmbi.

– Ce? am întrebat.

– Ştii ce fac eu la firmă, că mama lucrează pentru companie, că am cel puţin o soră. Ştii despre Cecily. Tot ce ştiu eu despre tine – în afară de faptul că eşti o parteneră de sex fantastică – e că te-ai mutat aici din Chicago acum o lună şi ceva, că ai părăsit un adevărat nemernic acolo şi că lucrezi cu Ben şi logodnica lui.

Neliniştea mi-a strâns stomacul în gheare şi am înghiţit cu noduri dumicatul.

– Ce să spun, păreai să ştii ceva mai mult, mai devreme.

– Oh, am o bibliotecă întreagă de observaţii. Eu vorbesc despre a te cunoaşte pe tine.

– Ştii unde locuiesc, unde lucrez şi că sunt alergică la arahide.

– Au trecut câteva săptămâni, Sara. E ciudat că încă mă mai ţii la distanţă.

Îşi desprinse privirea de la mine:

– Nu sunt sigur că pot continua să fim veşnic străini.

– Dar ne pricepem atât de bine la a fi străini, am glumit eu, însă, când i-a căzut faţa, am îndulcit-o: Ce vrei să ştii?

El se uită din nou la mine, apoi închise ochii, gândindu-se, cu genele dese şi negre mângâindu-i obrajii. Era ameţitor de frumos; pulsul îmi zvâcnea în tot capul, de parcă aveam un ciocan pneumatic în ţeastă.

Deschizând ochii, mă întrebă:

– Ai avut vreodată un câine?

Un hohot de râs mi-a scăpat de pe buze.

– Da. Tata întotdeauna avea dalmaţieni, dar mama are mai nou o obsesie pentru labradeli.

– Pardon?

– Corcituri între labradori şi pudeli.

Clătină din cap, rânjind.

– Voi, americanii, întotdeauna amestecaţi rasele noastre canonice.

Mi-am ridicat vinul la buze şi am luat o sorbitură tocmai când el mă întreba:

– De ce ţi-e atât de teamă să fii cu cineva?

M-am bâlbâit, emiţând câteva sunete nedesluşite, iar el râse, fluturând din mână.

– Doar verificam să văd cât de departe pot merge. Mai ai fraţi?

Am clătinat din cap, uşurată.

– Singurul copil. Părinţi ţicniţi, aşa că slavă Domnului că mă au numai pe mine. Încă unul i-ar fi ucis.

– De ce?

– Părinţii mei sunt... excentrici, i-am explicat, zâmbind când m-am gândit la ei.

Excentric era puţin spus. Mi-am imaginat-o pe mama, cu perucile ei de pene şi bijuteriile. Pe tata, cu ochelarii lui cu lentile groase, cu cămăşile cu mâneci scurte şi papioane. Erau din altă epocă – aproape de pe altă planetă –, dar tocmai excentricităţile lor îi făceau mai uşor de iubit.

– Tata întotdeauna a muncit mult, dar când nu e la muncă, devine obsedat de câte o chestie. Mamei îi place să fie ocupată, dar tata n-a vrut niciodată s-o lase să lucreze în afara casei. Ea a crescut în Texas şi l-a întâlnit pe tata la colegiu. Avea specializarea în matematică, dar, după ce s-au căsătorit, s-a apucat de vândut cosmetice de acasă, apoi a vândut nişte trăsnăi de haine de bumbac care nu se şifonau niciodată. Iar, mai recent, chestii pentru ten şi piele.

– Şi tatăl tău cu ce se ocupă, mai exact?

Am şovăit, dezbătând: *Cum poate să mă întrebe asta? Chiar nu ştie nimic despre mine?*

– Păi, numele meu de familie e Dillon, da?

El dădu din cap, cu interes.

Max e britanic. Probabil n-a auzit niciodată de Dillons.

Să-i spun asta era ca şi când aş fi vrut să ridic de pe mine un lanţ greu de fier. Era plăcut să mă gândesc că aş fi scăpat de povară, dar era mai uşor să-l las aşa, decât să încerc să-l ridic. De când mă ştiam, oamenii se uitau la mine altfel după ce aflau cine era familia mea; mă întrebam dacă Max ar fi reacţionat altfel.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat la el.

– Familia mea deţine un lanţ de magazine. Sunt regionale, adică, prin Midwest, ştii? Dar sunt mari acolo.

El făcu o pauză, mijind ochii.

– Stai. Dillons? Dillons ăia cu *Ar trebui să-ţi placă să trăieşti*?

Am dat din cap.

– Oh. Uau! Familia ta deţine Dillons. Bine, atunci.

Max îşi trecu o mână peste faţă şi râse pentru el, clătinând din cap.

– Rahat, Sara. Nu... habar n-am avut. Mă simt un labagiu.

– Îmi place că n-ai ştiut cine eram.

Am simţit un gol în stomac, dându-mi seama că acum, când ştia că sunt cineva, probabil avea să caute şi alte amănunte despre mine. Şi avea să afle despre Andy şi să-şi dea seama cât de proastă fusesem să nu ştiu ceea ce un oraş întreg ştiuse de la bun început.

Max avea să afle că fusesem preşul de şters picioarele pentru altul, înainte să fiu enigmatica lui.

Mi-am întors privirea, simţindu-mi dispoziţia dezumflată ca un balon. Nu voiam să vorbesc despre vieţile sau trecutul ori de familiile noastre. Căutam înnebunită alt subiect.

Însă, înainte să inventez eu ceva, vorbi el:

– Ştii ce mă fascinează la tine? întrebă, turnându-mi alt pahar de vin cu miere.

– Ce?

– Prima oară când ne-am întâlnit şi apoi prima noastră seară la depozitul din Brooklyn: lucrurile pe care m-ai lăsat să le fac. Şi apoi, în seara asta, roşeşti la cuvântul *pizdă*.

– Ştiu! am râs, luând o gură de vin.

– Îmi place asta la tine. Îmi place conflictul tău lăuntric, delicateţea ta. Îmi place că ai o familie incredibil de bogată, dar te-am văzut purtând aceeaşi rochie de câteva ori.

Îşi linse buzele şi-mi aruncă un zâmbet de prădător.

– Şi cel mai mult îmi place că eşti în mod clar bună, şi totuşi mă laşi să-ţi fac lucruri atât de rele.

– Nu cred că sunt rele.

– Ah, păi tocmai asta e ideea. Cei mai mulţi oameni te-ar crede ţicnită, fiindcă te-ai întâlnit cu mine la depozitul acela. Eşti o bogată moştenitoare americancă şi laşi un curvar englez să facă fotografii cu tine goală. M-ai lăsat să te filmez masturbându-te în biroul meu, în seara asta, numai pentru fiorul de plăcere de a şti că eu o să mă uit la film. Dar tu mi-ai cerut asta.

Se lăsă pe spate în scaun, privindu-mă. Părea serios, aproape perplex.

– Sunt un tip care umblă după sex, n-am să tăgăduiesc asta. Dar nu credeam că există femei ca tine. Atât de naive în toate aceste privinţe evidente, totuşi atât de ahtiate după sex, încât un mic futai prietenesc, cuminte, pe o saltea, nu le-ar fi niciodată de ajuns.

Mi-am ridicat paharul şi am luat o înghiţitură, în timp ce el îmi privea gura. Lingându-mi buzele, i-am zâmbit.

– Cred că o să descoperi că majoritatea femeilor nu sunt întotdeauna satisfăcute de un mic futai prietenesc, cuminte, pe o saltea.

Max râse, murmurând:

– Touché.

– Şi tocmai de aceea te vânează aparatele de fotografiat şi femeile, am spus, uitându-mă la el peste buza paharului. E mai mult decât povestea cu Cecily. Dacă n-ar fi fost decât asta, şi-ar fi pierdut interesul în câteva săptămâni. Dar tu eşti bărbatul din ziar cu câte o altă femeie, de fiecare dată. Singurul pe care aparent nimeni nu-l poate prinde. Bărbatul care, evident, e expert în privinţa păsăricilor.

Ochii lui Max se măriră puţin, cu pupilele dilatate ca nişte picături de tuş pe un cer în amurg.

– Nu mai sunt cu o altă femeie în fiecare noapte, în ultima vreme.

Ignorându-l, mi-am dus gândul până la capăt:

– Femeile nu vor întotdeauna să fie tratate ca şi cum am fi delicate sau rare sau, eu ştiu cum, mai preţioase. Vrem să fim dorite. Vrem ca sexul să fie la fel de brutal cum vreţi şi voi. Tu eşti tipul care ştie asta foarte bine.

El se aplecă pe coate, studiindu-mă.

– Dar de ce simt că tu eşti cea care îmi dăruieşti ceva special? Ceva ce n-ai mai dat nimănui altcuiva înainte?

– Pentru că o fac.

El deschise gura să mai spună ceva, dar tocmai atunci sună telefonul meu, vibrând pe masă, unde-l pusesem. Cum şi eu, şi Max ne-am uitat la el, am înţeles că am văzut numele apelantului exact în acelaşi timp.

ANDY MOBIL.

DOISPREZECE

Am urcat-o pe Sara într-un taxi şi am privit cum farurile din spate dispar în întuneric.

Futu-i!

Ignorase telefonul la cină, aruncând o singură privire la ecran, înainte de a-l pune pe silenţios ca să nu mai vibreze pe masă, dar nu înainte să apuc să văd cine era şi, cu siguranţă, nu înainte s-o văd încercând să-şi ascundă reacţia.

ANDY MOBIL.

N-am mai văzut pe nimeni închizându-se mai complet; era ca şi când ar fi apăsat cineva pe un întrerupător şi lumina se stinsese încet de pe faţa ei. Începuse să ciugulească din mâncare şi se oprise din vorbit, retrăgându-se în ea însăşi şi răspunzând monosilabic tot restul cinei. Încercasem să readuc buna dispoziţie, îi strecurasem câteva glume şi flirtasem neruşinat cu ea, dar... nimic. După vreo zece minute, ea ne-a curmat amândurora suferinţa, prefăcându-se lovită de o durere de cap şi stăruind să ia un taxi până acasă. Singură.

Futu-i!

Am continuat să mă uit lung pe strada pustie, până când maşina mea a tras la trotuar, aşteptând la ralanti lângă mine. I-am făcut semn şoferului să nu se deranjeze, deschizându-mi portiera singur şi urcând.

– Unde mergem, domnule Stella?

– Hai să mergem acasă, Scott, am spus eu, lăsându-mă moale pe banchetă.

Am plecat şi am privit oraşul gonind în jur ca o ceaţă, dispoziţia mea întunecându-se cu fiecare cvartal pe lângă care treceam.

Lucrurile merseseră atât de bine. În sfârşit, ea începuse să se deschidă, să mă lase să pătrund în pivniţele minţii ei. Încă mai eram ameţit de declaraţia că părinţii ei deţineau unul dintre cele mai mari lanţuri de magazine de lux din ţară, când, deodată, *Andy mobil. Să-l fut pe Andy mobil!*

Mânia mi se aprinse în piept şi pentru o clipă m-am întrebat cât de des îşi vorbeau. Şase ani e un interval lung, însemna că aveau o poveste care ar fi greu de vârât pur şi simplu sub preş; nu ştiu de ce

îmi închipuisem eu că el ar fi ieşit complet din viaţa ei. Era de înţeles de ce ea nu voia o altă relaţie, dar distanţa pe care o impunea întotdeauna păruse a avea motive mai adânci de atât.

Poate că el o voia înapoi.

M-am încruntat când am lăsat gândul să mi se rostogolească prin minte, urând senzaţia creată.

Bineînţeles că o voia înapoi; cum ar fi putut să n-o vrea? Pentru a suta oară m-am trezit întrebându-mă ce se întâmplase exact între ei şi de ce ea refuza cu atâta îndârjire să-mi povestească.

Traversam centrul şi eram aproape de clădirea unde locuiam când mobilul meu a vibrat în buzunar.

Acasă, cu bine. Mulţumesc pentru cină. xx

Ei bine, cu siguranţă seara asta mersese anapoda.

I-am citit din nou textul şi m-am gândit dacă s-o sun, ştiind că ar fi o cauză pierdută. Era atât de al naibii de îndărătnică. Am tastat pe puţin zece răspunsuri diferite, ştergându-l pe fiecare înainte de a-l trimite.

Problema era că eu voiam să discutăm despre asta şi ea nu. Problema era, de asemenea, că marşasem cumva greşit cu înfumurarea şi cu tupeul meu.

– Te superi dacă mai mergi puţin prin jur, Scott? am întrebat şi el am clătinat din cap, cotind spre nord pe lângă parc.

Am derulat lista de contacte şi am apăsat pe numele lui Will. A sunat de două ori până să-mi răspundă.

– Salut. Care-i treaba?

– Ai un pic de timp? am întrebat, uitându-mă afară, la străzile trecând pe lângă noi.

– Sigur, stai puţin.

Se auzi o fojgăială şi sunetul unei uşi închizându-se, înainte să revină.

– E totul okay?

Mi-am lăsat capul pe spetează, neştiind de unde să încep. Ştiam doar că trebuie să-mi descarc o parte din confuzie vorbind cu cineva şi, din nefericire pentru el, în clipa asta, acel cineva din viaţa mea era Will.

– Habar n-am.

– Ei, asta-i tare enigmatic. N-am primit vreun e-mail care să mă anunţe că ar fi vreun incendiu, aşa că presupun că nu e despre muncă.

– Aş vrea eu.

– Okay... Auzi, nu spuneai că ai planuri pentru în seara asta?

– Într-un fel de aceea te şi sun.

Mi-am trecut mâna peste falcă.

– Doamne, nu pot să cred că fac asta, am zis. Cred că am nevoie doar de cineva să... mă asculte. Adică, dacă o spun cu voce tare, poate capătă mai mult sens.

– Aha, înseamnă că e una tare, zise el, chicotind în telefon. Stai să mă aşez mai bine.

– Ştii de femeia cu care mă văd.

– Te fuţi. Femeia cu care te fuţi.

Mi-am închis ochii.

– Will.

– Da, Max. Uimitoarea ta parteneră de coit. Situaţia secretă numai-sex, cu femeia care nu vrea să fie fotografiată şi care, în mod foarte sigur, n-o să-şi ardă aripile de fluture.

Am oftat.

– Deci, da, despre asta, am bolborosit. Vreau să spun... rămâne între noi, da?

– Bineînţeles, zise el, puţin ofensat. Oi fi eu un ticălos, dar sunt un ticălos de încredere. Şi n-ar trebui să fii acum la mine, ca să putem, eu ştiu, să ne facem unghiile unul altuia în timp ce stăm de vorbă despre sentimentele noastre?

– E Sara Dillon.

Tăcere. Ei, asta l-a amuţit.

– Will?

– Să fiu al naibii.

– Mda, am zis, frecându-mi tâmplele.

– Sara Dillon. Sara Dillon de la Ryan Media Group?

– Chiar ea. A început înainte să ştiu că lucra cu Ben.

– Uau. Adică, e splendidă, nu mă înţelege greşit, dar, pare foarte... rezervată? Cine s-ar fi gândit ce zace în ea. Drăguţ.

Şi pentru că mi-era atât de bine doar fiindcă vorbeam, m-am dezlănţuit.

– A început cu sex şi-atât. Mi-am dat seama că mă folosea ca distracţie temporară, să exploreze chestii.

– Chestii?

Mi-am scărpinat falca şi am tresărit, când am recunoscut:

– Îi place să facă sex în public.

– Hă? făcu el, râzând. Asta nu pare Sara Dillon pe care am cunoscut-o eu.

– Şi mă lasă să-i fac fotografii.

– Stai – ce?

– Fotografii, uneori şi mai mult. Cu noi.

– Cu voi când...

– Ne futem.

Tăcerea se întinse câteva momente şi juram că-l pot auzi cum clipeşte la foc automat. Îşi drese glasul.

– Okay, sexul în public e grozav, dar toţi tipii pe care îi cunosc au făcut poze când i-o trăgeau unei gagici.

– Ce vrei să demonstrezi, labagiule?

– Că eşti la coada trendului, păsărică.

– Will, sunt al dracului de serios aici.

– Okay. Bun, care-i problema?

– Problema e că, în seara asta, a fost prima oară când am izbutit s-o conving să vină cu mine la un restaurant. Am descoperit că părinţii ei deţin nenorocitele de Dillons, Will. Lanţurile de magazine universale, ştii? Astea-s lucruri pe care nu le ştiam ieri.

A rămas tăcut câteva clipe, apoi a început să râdă încetişor.

– Da.

– Deci, uite-aşa, în sfârşit vorbeam şi noi o dată pe bune, când sună pizdă ăla de fost al ei.

– Da.

– Şi e foarte clar că a umilit-o rău, dar ea numai ce se închide în ea şi face pe naiba în patru să plece cât mai repede, după asta. Face sex cu mine până abia mai poate merge, dar nu vrea să-mi spună de ce i-a trebuit mai mult de o lună ca să accepte să ia o masă cu mine.

– O-ooh.

– Deci, părinţii ei deţin un lanţ de magazine şi a crescut în Chicago. Asta-i tot? Nu ştiu de fapt nimic despre ea.

– Da.

– Will, mă asculţi?

– Bineînţeles că te ascult. Nu ştii nimic.

– Exact.

– Şi… ai căutat pe Google ceva despre ea? întrebă el.

– Bineînţeles că nu.

– De ce?

Am gemut.

– Parcă am mai discutat o dată, după dezastrul cu Cecily. Nu iese nimic bun din căutările personale pe Google.

– Dar, profesional, dacă lucrezi cu cineva nou, te uiţi să afli despre ei, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Ei bine, eu am căutat pe Google despre Sara de îndată ce am aflat că va fi una dintre persoanele mele de contact la RMG. Cu siguranţă a fost informativ.

Am simţit că mă sufoc şi am tras zadarnic de guler.

– Povesteşte-mi ce-ai văzut.

Râse.

– Nicio şansă. Găseşte alte coaie şi gâdilă-le, până ţi se deschide ţie laptopul. Şi, cu această menţiune, mica noastră discuţie a fost o plăcere, dar trebuie să plec. Am companie.

* * *

I-am spus lui Scott să întoarcă spre imobilul unde locuiam. Odată ajuns la etaj, mi-a luat doar cinci minute până m-am instalat la computer şi am tastat numele *Sara Dillon* în motorul de căutare.

Sfinte Sisoie!

Nu exista câte-o menţiune rătăcită pe ici, pe colo; erau pagini peste pagini de rezultate, probabil mai multe decât aş fi putut găsi despre mine însumi. Am tras adânc aer în piept şi am cercetat întâi imaginile, defilând printre fotografiile cu ea care probabil acopereau o perioadă de cel puţin zece ani din viaţa ei. Era atât de tânăra în unele dintre ele, cu părul ei de culoarea siropului caramel

drept, aranjat în stil pixie, în unele, sau creţ şi ciufulit, în altele. În toate însă, zâmbetul ei era fără rezerve şi naiv.

Şi acestea nu erau doar fotografii dintr-un album de familie sau nişte selfie; erau fotografii de înaltă rezoluţie, făcute de paparazzi cu obiective zoom scumpe, cumpărate şi vândute ziarelor şi revistelor, publicate cu titluri groase şi semne de exclamare, chiar şi arhive video şi clipuri de ştiri. Erau petreceri şi nunţi, evenimente de caritate şi vacanţe şi aproape întotdeauna ea apărea cu acelaşi bărbat alături.

El era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea, cu părul negru şi trăsături ascuţite, romane. Zâmbetul lui strălucitor, arătându-şi dinţii, părea pe cât de sincer îmi imaginasem eu că ar fi fost, ceea ce înseamnă niciun pic.

Deci acesta era Andy. Cunoscut lumii ca Andrew Morton. Congresman democrat, reprezentând al şaptelea district din Illinois.

Dintr-odată, o mulţime de lucruri se lămureau. Cu un oftat resemnat, am dat click pe ceea ce părea o fotografie destul de recentă; părul ei era cam la fel ca acum şi se vedea un pom de Crăciun în fundal. Explicaţia de sub fotografie spunea:

Sara Dillon şi Andrrew Morton la sărbătoarea anuală Chicago Sun-Times Holiday, unde congresmanul Morton şi-a anunţat intenţia de a candida pentru un loc în Senatul Statelor Unite, toamna următoare.

Am dat click pe trimitere şi am citit întregul articol, care-mi confirma că fusese scris nu mai de mult de iarna trecută, ceea ce însemna că deputatul era deja în turneul de campanie. M-am întors la pagina cu imaginea principală şi am defilat înapoi în sus, unde, printre fotografii asemănătoare, exista una cu Sara fugind printr-o grămadă de paparazzi, acoperindu-şi faţa cu haina. La început, le ignorasem pe acestea, pentru că nu i se vedea faţa. Am dat click pe trimiterea la articolul asociat cu fotografia, care data de numai câteva săptămâni înainte s-o întâlnesc eu, şi mi-a apărut un articol din Chicago Tribune:

Congresmanul democrat Andrew Morton a fost zărit noaptea trecută într-un tête-à-tête intim cu o altă femeie decât logodnica

lui, Sara Dillon. Bruneta, identificată ca Melissa Marino, este consilier adjunct în birourile lui din Chicago.

În mijlocul articolului era fotografia în chestiune, a unui bărbat – evident Andy – sărutând cu pasiune o femeie – evident nu Sara.

Dillon şi Morton sunt împreună din 2007 şi perechea, favoriţii scenei sociale din Chicago în permanenţă de atunci, s-a logodit în decembrie trecut, la scurtă vreme după ce Morton şi-a anunţat intenţia de a candida pentru Senatul S.U.A. Sara Dillon, director de finanţe la firma comercială Nieman & Shimazava, este singurul copil al lui Roger şi al Samanthei Dillon, fondatorii bine cunoscutului lanţ de magazine universale răspândit în şaptesprezece state şi principalii susţinători financiari ai campaniei lui Morton.
Purtătorul de cuvânt al familiei Dillon n-a putut fi contactat pentru a comenta, dar un purtător de cuvânt al campaniei de realegere a lui Morton a răspuns întrebărilor ziarului Tribune numai cu „Viaţa personală a domnului Morton n-a fost niciodată subiect de consum public".
Din nefericire, legislatorul despre care se zvoneşte că ar fi un Don Juan notoriu, se pare că şi-a schimbat în cele din urmă strategia şi şi-a adus activităţile extracurriculare în prim-plan.

Un Don Juan notoriu. Nenorocitul.

M-am lăsat pe spate în scaun, uitându-mă la Sara şi la Andy împreună, cu un vârtej fierbinte de mânie scoţând scântei în pieptul meu. Ea era genul de femeie pe care bărbaţii sperau să ajungă s-o soarbă cu zilele, s-o cunoască mai bine ca oricare altul, s-o protejeze cumva, să încaseze un pumn pentru ea sau să sară înaintea unui autobuz ca s-o dea la o parte din calea lui. M-am uitat la fiecare fotografie pe care am putut s-o găsesc. Zâmbea atât de deschis în fiecare poză făcută înainte de cele datate în aprilie trecut. Fusese naturală în faţa obiectivelor, strălucirea zâmbetului ei schimbându-se foarte puţin de-a lungul anilor.

Şi porcul ăla o înşelase – de mai multe ori, dacă era să-i dai crezare articolului.

El era un tip destul de arătos, presupun, deşi evident mai în vârstă decât ea. Am deschis un alt articol, unul care îi specifica vârsta: treizeci şi şapte, cu zece ani mai mare decât ea.

Potrivit unui articol publicat cu doar două luni în urmă, era cel mai prost păzit secret din lume că Andy o înşelase pe Sara de mai multe ori în ultimul an şi o opinie din ce în ce mai fermă că el o folosea pentru numele şi banii familiei, exploatând iubirea presei pentru povestea de dragoste a personalităţilor ei locale, ori de câte ori reputaţia lui avea nevoie de un pic de sprijin de relaţii publice.

M-am mai uitat rapid la alte câteva fotografii înainte de a mă ridica de la birou, dezgustat. Măgarul ăla se folosise de ea. O ceruse de soţie şi apoi se apucase să fută tot ce purta fustă. Doamne, nu-i de mirare că avea sechele. Şi nu-i de mirare, de asemenea, că avea atâta neîncredere în paparazzi.

În apartamentul meu se făcuse întuneric când am închis calculatorul şi am plecat din camera de lucru. M-am îndreptat spre barul cu chiuvetă, aprinzând câteva lumini în drumul meu, şi mi-am turnat nişte whisky. Băutura m-a ars pe gâtlej în jos, imediat răspândindu-şi căldura prin venele mele.

Nu m-a ajutat, dar l-am terminat, totuşi.

Mi-am turnat încă o porţie şi m-am întrebat ce făcea ea. Era acasă? Oare îl sunase înapoi pe ticălosul infidel? După ce mă uitasem la sutele alea de fotografii, puteam să-mi imaginez foarte bine povestea lor. Şi dacă o sunase ca să-şi ceară iertare? Dacă ea era într-un avion, în drum spre Chicago, chiar în clipa asta? Oare s-ar osteni să-mi spună şi mie? M-am uitat la ceas şi mi-am imaginat cum pornesc pe urmele ei, o găsesc, o arunc pe umăr şi o aduc înapoi aici. Şi o fut pe saltea până o să fiu singurul bărbat de care-şi mai aminteşte.

În mod clar, aveam nevoie de ceva să mă distragă şi băutul nu era răspunsul aşteptat.

Mi-a luat mai puţin de cinci minute să mă schimb de costum, în pantaloni scurţi şi pantofi de sport. Am luat liftul până la sala de gimnastică de la etajul al douăzecilea şi mi-am ales banda de alergare. Ca de obicei la ora aceasta, sala era în mod fericit pustie.

Am alergat până când plămânii mi-au luat foc şi picioarele mi-au amorţit. Am alergat practic până când toate gândurile pe care le

aveam mi s-au şters din minte, mai puţin unul: m-ar îndurera dacă ea s-ar întoarce înapoi la el.

M-am dus la vestiar, mi-am scos hainele asudate, apoi m-am prăbuşit pe bancă, lăsându-mi capul în mâini. Liniştea a fost întreruptă de telefonul mobil care suna în vestiarul meu. Mi-am ridicat imediat capul; eram surprins că mă suna cineva la ora asta. Am traversat până la dulap şi am îngheţat când am văzut poza Sarei – o fotografie în care îi prinsesem mâna dusă la gât şi părul caramel atingându-i pielea ca smântână – luminând ecranul.

– Sara?

– Bună.

– Eşti bine? am întrebat.

Un claxon răsună undeva în fundal, iar ea îşi drese glasul.

– Da, sunt bine. Auzi, ai treabă? Aş putea să...

– Nu, nu. Tocmai am terminat de alergat. Unde eşti?

– În clipa asta, râse ea încetişor, sunt în faţa clădirii tale.

Am rămas mască.

– Unde?

– Da. Pot să urc?

– Bineînţeles. Dă-mi câteva minute şi te aştept la...

– Nu. N-aş putea să te văd acolo, sus? Mi-e... mi-e teamă c-o să-mi pierd curajul, dacă aştept.

Ei, asta era enigmatic. Mi s-a făcut un gol în stomac.

– Da, bineînţeles, Panseluţă. Stai să sun la biroul de la recepţie.

Câteva minute mai târziu, Sara intra pe uşa vestiarului, găsindu-mă îmbrăcat doar cu un prosop în jurul taliei.

Arăta obosită, cu pleoape înroşite şi buza de jos muşcată şi umflată. Era o versiune mai delicată, mai tânără a Sarei aceleia pe care abia azi o văzusem în fotografii. Zâmbi pierit, făcându-mi scurt cu mâna, când uşa se închise în urma ei.

– Hei, am spus, traversând camera.

Mi-am îndoit genunchii, ca să ajung cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

– Eşti okay? Ce s-a întâmplat?

Ea a oftat, a clătinat din cap şi un soi de resort a revenit brusc la locul lui, în expresia ei.

– Am vrut să te văd.

Ştiam că îmi ocoleşte întrebarea, dar am simţit cum zâmbetul îmi înfloreşte pe buze înainte să-l pot opri. Nu-mi puteam ţine mâinile acasă şi le-am lipit de obrajii ei, mângâindu-i cu degetele mari.

– Ei bine, asta fără îndoială justifică un drum până la vestiarul bărbaţilor.

– Suntem singuri, nu-i aşa?

– Complet.

– N-am reuşit să terminăm mai devreme, zise ea, împinându-mă înapoi spre duşuri.

Inima a început să-mi bată mai repede doar simţind-o din nou în braţele mele, vuietul tensiunii statice crescându-mi în urechi. Ea s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute, coborându-şi mâinile spre prosopul de pe şoldurile mele.

– Hmm, am mormăit pe buzele ei.

Am simţit-o întinzând mâna în spatele meu şi am auzit apa pornind, simţind şuvoiul cald curgându-mi pe spate.

– Vrei să facem asta aici?

Ea mi-a răspuns fără cuvinte, scoţându-şi bluza peste cap şi ieşind din jeanşi.

Bănuiesc că ăsta e un da, atunci.

– Apartamentul meu e la parter... am spus, încercând s-o liniştesc.

Deja îmi puteam imagina cum ar fi s-o fut chiar aici, să-i aud strigătele amplificate în ecou de faianţă, dar, de data asta, nu-mi doream nimic mai mult decât s-o am goală în patul meu, cu cearşafurile şi păturile aruncate pe podea. Poate, cu mâinile legate deasupra capului şi fixate de barele tăbliei patului.

Ea nu mi-a dat atenţie, strângându-şi degetele în jurul mădularului meu şi aplecându-se să mă muşte de umăr. Am încercat să-mi limpezesc mintea, amintindu-mi expresia ei când intrase pe uşă. Îi stătea în obicei să evite răspunsurile la întrebările mele, dar în seara asta nu arăta excitată şi înfocată; arăta sălbatică din alte motive. Ochii îi erau prea goi, faţa trasă. Venise aici doar ca să uite.

Mi-am simţit gâtul uscat brusc şi mi-am umezit buzele, simţind gustul de cireşe al glossului ei.

Am fost un pic surprins de catalogul Sara pe care reuşisem să-l adun fără să-mi dau seama. Ştiam cum arăta faţa ei când avea orgasm, cum i se întăreau sfârcurile şi cum pleoapele i se zbăteau, închizându-se abia în ultima secundă, de parcă ar fi vrut să privească fiecare clipă, până când era deodată prea mult.

Ştiam cum se simţea mâna ei încolăcită pe după mijlocul meu, cu unghiile înfipte în spatele meu, zgâriind în sus şi-n jos.

Ştiam sunetele pe care le scotea şi modul în care i se tăia respiraţia când îmi mişcăm degetele exact aşa cum îi plăcea ei.

Şi mai erau şi nişte lucruri noi pentru mine, lucruri pe care mă trezisem că le observ şi aş fi vrut să le văd încă o dată şi încă o dată. Micul surâs pe care-l schiţa când ştia că tocmai spusese ceva amuzant şi aştepta să mă prind. Era foarte subtil, doar o uşoară ridicare a buzelor şi a colţurilor ochilor ei. O provocare.

Modul în care îşi muşca uşor buza de jos, când citea.

Şi felul în care mă sărutase în ziua aceea, pe acoperiş, încet şi leneş, de parcă nu exista niciun alt loc, nicăieri, unde să vrea să fie.

Însă pe această Sara n-o cunoşteam. Întotdeauna bănuisem că înfocarea aceea care-mi plăcea mie atât de mult la ea era o formă de autoprotecţie. Însă nu anticipasem cum aveam să mă simt când am s-o văd străină, ca acum; a fost ca un pumn în plex, care mi-a luat pur şi simplu tot aerul din plămâni.

I-am prins mâinile într-ale mele şi am făcut un pas înapoi.

– Ce se întâmplă? am întrebat, studiindu-i expresia. Vorbeşte cu mine.

Ea se lipi din nou de mine.

– Nu vreau să vorbesc.

– Sara, nu mă deranjează să fiu distracţia ta, dar cel puţin fii sinceră cu mine. E ceva în neregulă.

– Mi-e bine.

Dar nu-i era bine. N-ar fi venit aici, dacă i-ar fi fost.

– Prostii. Ţi-ai încălcat propriile reguli numai fiind aici. Şi e mai bine – e real –, dar este, totodată, şi diferit şi vreau să ştiu de ce.

Ea se dădu înapoi, ridicându-şi privirile spre ochii mei.

– A sunat Andy.

– Ştiu, am spus şi mi s-au încleştat fălcile.

Ea a zâmbit, spăsită.

– A spus că mă vrea înapoi. A spus toate lucrurile pe care odinioară voiam să mi le spună, că acum e un alt om, că-şi dă seama că a stricat totul şi că nu m-ar mai putea răni niciodată.

Am privit-o, aşteptând. Ea şi-a lipit faţa de gâtul meu ud, căpătând curaj.

– E doar îngrijorat pentru campania lui. Toată relaţia noastră a fost o minciună.

– Îmi pare atât de rău, Sara.

– Am făcut cercetări despre Cecily.

Am clipit, confuz.

– Şi?

– Ceva în legătură cu numele ei mi-a rămas în minte şi, după ce mi-ai povestit despre ea, am vrut să ştiu cum arăta.

Se dădu înapoi, uitându-se la mine.

– Mi se părea cunoscută, dar nu mi-am dat seama de ce, până în seara asta. Am întâlnit o mulţime de persoane când eram cu Andy şi, de regulă, le uitam chipurile la două secunde după ce le strângeam mâinile... dar pe ea mi-am amintit-o.

Am dat din cap, emoţionat, dar am lăsat-o să vorbească mai departe.

– Aşa că m-am dus acasă şi am căutat din nou informaţii despre ea, înainte de a-l suna pe el.

Făcu o pauză, continuând cu vocea uşor tremurată:

– El a turuit fără oprire, vreo jumătate de oră, despre cât de rău îi părea, cum nu se întâmplase decât o dată şi că nu reuşise niciodată de atunci să şi-o ierte. Aşa că l-am întrebat despre Cecily. Şi ştii te mi-a spus?

– Cecily... ce?

– A spus: *La dracu, Sara. Chiar trebuie să vorbim de asta acum? E o poveste veche*. A futut-o, Max. Andy era politicianul despre care pomenea ea în scrisoare. Andrew Morton, congresmanul afemeiat din Illinois croindu-şi drum prin Districtul Şapte, futând în dreapta şi-n stânga. S-au culcat în noaptea în care am întâlnit-o, la un eveniment de campanie pentru Schumer.

Am gemut. Fusesem şi eu la acea strângere de fonduri, dar un ca partener al ei. Cecily fusese supărată pe mine toată seara şi plecase furioasă, însă n-am ştiut niciodată de ce.

Sara tresări în braţele mele.

– Îmi amintesc că l-am prins ieşind dintr-o toaletă şi am început să vorbesc, în timp ce el încerca să mă ducă de acolo, dar eu i-am spus să aştepte, fiindcă aveam nevoie să folosesc toaleta. Şi atunci ea a ieşit din toaleta bărbaţilor şi s-a uitat la el, apoi la mine, şi a fost foarte stânjenitor, dar n-am avut nicio idee de ce a plecat valvârtej. Însă tocmai fusese înăuntru cu el.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul ei, în timp ce apa curgea cu putere în jurul nostru, izolându-ne într-o bulă fonică. Asta era cea mai mică dintre lumi; mai mică şi decât crezusem că e când o văzusem pe ea jucând pinball sau când îmi făcuse semn să mă urc într-un taxi, în mijlocul zilei. Asta era o lume în care, cu ani în urmă, Cecily făcuse sex cu iubitul Sarei pentru că era supărată pe mine. Nu regretam c-o aveam pe Sara în braţele mele; nu regretam că eşuasem în relaţia cu Cecily. Dar, fără voia mea, mă simţeam cumva vinovat.

– Îmi pare rău, am şoptit din nou.

– Nu, nu înţelegi.

Se uită la mine, cu picăturile de apă curgându-i pe faţă, dar fără să le ia în seamă.

– Noi nu eram împreună decât de vreo câteva luni, la momentul acela. Tot timpul, până la sfârşit, am presupus că el nu mă înşela, pe atunci. Crezusem că începuse doar de puţină vreme. Însă nu mi-a fost niciodată credincios – niciodată.

Am strâns-o mai tare, şoptindu-i în păr:

– Ştii că asta n-are nimic de-a face cu tine, da? Îmi spune doar ce individ dezgustător e el. Nu toţi bărbaţii sunt atât de groteşti.

Ea se îndreptă, îşi ridică ochii spre mine şi am putut vedea că-şi reţinea un zâmbet. Ochii îi erau umezi de lacrimi, dar recunoştinţa din ei era adevărată. Ceva mi se strânse în piept din pricina modului în care se uita la mine, pentru că sexul porno şi chestia cu fără-obligaţii dintre noi era grozavă – nemaipomenită chiar –, dar asta de acum era ceva cu totul nou.

– Am fost cu el multă vreme. O parte din mine se întreba dacă nu cumva el chiar călcase strâmb numai o dată şi eu fusesem nedreaptă. Însă mă bucur că am avut dreptate să plec. Sunt doar... gata pentru mai bine, de data asta, zise ea.

Mi-am înăbuşit noua emoţie şi am încercat să mă adun, amintindu-mi că se presupunea că sentimentele şi afecţiunea nu fac parte din înţelegere, încercând să mă concentrez în schimb asupra locului unde ne aflam şi la faptul că trupul ei foarte gol era încă lipit de al meu.

– O grămadă de bărbaţi ar fi gata şi de crimă pentru o femeie ca tine, am spus, încercând să-mi ţin vocea egală, complet nepregătit pentru cum m-am simţit, ca eviscerat şi umplut la loc cu apă rece ca gheaţa, doar imaginându-mi că ar putea fi cu un alt bărbat.

Trezindu-mă la realitate, am întins mâna în spatele ei şi am închis robinetul, apucând un prosop atârnat în apropiere.

– Hai să te şterg, îngheţi aici.

– Dar... nu vrei să...

– Ai avut o zi oribilă, am spus eu, ştergându-i părul. Dă-mi voie să fiu un gentleman, în seara asta, şi o să te violez data viitoare.

Voiam s-o rog să rămână, dar nu ştiam cum aş fi făcut faţă dacă ar fi spus nu în seara asta.

– Eşti okay?

Ea dădu din cap, apăsându-şi faţa la pieptul meu.

– Cred că am nevoie doar de nişte somn.

– O să-l pun pe Scott să te ducă acasă cu maşina.

Ne-am îmbrăcat în tăcere, privindu-ne făţiş unul pe celălalt. Era oarecum o seducţie inversă s-o văd cum îşi îmbracă jeanşii, îşi prinde sutienul, îşi acoperă sânii cu puloverul. Dar nu cred că o dorisem mai mult decât în momentul acela, când o vedeam cum se adună.

Mă îndrăgostisem de ea. Şi eram magistral terminat.

* * *

Sâmbătă dimineaţa, am dat să-i telefonez Sarei de cel puţin douăzeci de ori, înainte să închid, cu puţin înainte să înceapă să sune. Mintea îmi spunea să-i las un pic de distanţă. Dar, ce dracu', voiam s-o văd. Mă purtam ca un caraghios de adolescent.

Sun-o, măscăriciule! Invit-o să ieşiţi în oraş, azi! Nu accepta niciun refuz!

De data asta chiar am renunţat, pentru că un bărbat care spune tâmpenii de clişee dintr-astea nu merită să sune nicio femeie.

Mi-am găsit pretexte toată dimineaţa, spunându-mi că probabil ea era ocupată. La dracu', nici măcar nu ştiam dacă Sara avea alţi prieteni în afară de Chloe şi Bennett. Nu puteam s-o întreb direct, nu-i aşa? Futu-i, nu! Mi-ar fi râs în nas. Dar ce făcea, mai exact, când nu era la muncă? Eu jucam rugby, beam bere, alergam, mergeam la expoziţii de artă. Tot ce ştiam despre ea era legat fie de cum făcea sex, fie de viaţa pe care o lăsase în urmă. Ştiam atât de puţine despre viaţa pe care începuse să şi-o clădească aici. Poate că i-ar plăcea să facem împreună ceva după ziua de rahat pe care o avusese ieri.

E timpul să fii bărbat, Stella.

În cele din urmă, mi-am pus ceva măduvă în coloană şi am lăsat telefonul să sune.

– Alo? răspunse ea, părând nedumerită.

Bineînţeles că e nedumerită, imbecilule. N-ai sunat-o niciodată.

Am tras adânc aer în piept şi am bătut câmpii la modul cel mai scandalos din întreaga mea viaţă:

– Okay, uite, mai înainte să spui orice, ştiu că nu facem chestia iubit-iubită şi, după penisul ambulant al congresmanului Morton, îţi înţeleg complet aversiunea pentru relaţii, dar seara trecută ai venit aici şi n-am prea fost în apele noastre, şi dacă voiai să faci ceva astăzi – nu vreau să spun că ai avea nevoie să faci ceva (şi chiar dacă ai avea, nu vreau să sugerez că n-ai avea alte opţiuni), dar, dacă ţi-ar plăcea, ai putea veni la meciul meu de rugby.

Am făcut o pauză, ascultând un semn de viaţă, oricare, din capătul celălalt.

– Nimic nu limpezeşte capul mai bine, decât să priveşti o grămadă de britanici înnoroiţi, transpiraţi, încercând să-şi rupă unii altora femururile.

Ea râse:

– Ce?

– Rugby. Vino să-mi vezi meciul de azi. Sau, dacă preferi, vino cu noi la băută, la Maddie, în Harlem, după aceea.

Pentru un timp care a părut o săptămână, ea rămase tăcută.

– Sara?

– Mă gândesc.

M-am dus în capătul celălalt al camerei şi m-am jucat nervos cu transperantele de la fereastra care dădea spre parc.

– Gândeşte mai tare.

– Văd un film cu o prietenă, în după-amiaza asta, începu ea şi am simţit o mică tensiune deznodându-se în măruntaiele mele când a menţionat o prietenă. Dar bănuiesc că aş putea ajunge la băută, mai târziu. La ce oră crezi că veţi termina?

Ca un păcălici mai mare decât înainte, mi-am agitat pumnul a victorie şi imediat mi-a venit să-mi trag una.

– Meciul va dura probabil până la trei. Ai putea veni la Maddie pe la patru.

– O să vin, zise ea. Dar Max?

– Hmm?

– Crezi că echipa ta va câştiga? Nu vreau să beau cu o ceată de britanici înnoroiţi şi deprimaţi.

Râzând, am asigurat-o că o să-i zdrobim pe adversari.

* * *

I-am bătut măr. Rareori mi-a fost milă pentru echipa adversă – majoritatea echipelor cu care jucam erau americane şi, cu toate că nu era vina lor că nu aveau rugbyul în sânge, de obicei era grozav să-i călcăm în picioare. Dar asta poate c-a fost o excepţie. Ne-am oprit să mai încercăm să marcăm pe la jumătatea partidei. Trebuie să-i atribui generozitatea mea în parte faptului că ştiam că Sara se va întâlni cu noi, după meci. Dar numai în parte. Pe la sfârşitul meciului, mi se părea că băteam nişte băieţi de zece ani în noroi şi am simţit un fior de remuşcare.

Am intrat cu gălăgie în bar, purtându-l pe Robbie pe umeri şi zbierând cuvintele unei versiuni *Alouette* mai porcoase. Barmaniţa şi proprietara, Madeleine, ne-a făcut cu mâna când ne-a văzut, a aliniat pe tejghea douăsprezece halbe şi a început să le umple.

– Hei! a strigat Robbie la soţia sa. Whisky, fato!

Maddie îi făcu semnul victoriei, dar luă o mână de pahare de whisky, totuşi, bombănind ceva despre fundul beat, plin de noroi al lui Robbie care urma să doarmă singur.

Am cercetat localul din ochi, căutând-o pe Sara şi n-am văzut-o. Înghiţindu-mi dezamăgirea, m-am întors spre bar şi am luat o gură zdravănă din berea mea. Jocul începuse mai târziu; era aproape ora cinci şi ea nu venise. Oare chiar eram surprins? Şi atunci un gând îngrozitor îmi trecu prin minte: oare a fost aici, a aşteptat şi a plecat?

– Futu-i, am murmurat.

Maddie făcu să alunece spre mine un pahar de whisky, pe care l-am golit cu o strâmbătură, înjurând din nou.

– Care-i problema? întrebă o voce răguşită familiară din spatele meu. Mie mi se pare că voi, ticăloşi mizerabili, aţi câştigat.

M-am răsucit pe scaunul meu de bar şi am rânjit larg la vederea ei. Sara arăta ca o glazură de tort, într-o rochie galben-pal şi cu o mică agrafă verde în păr.

– Arăţi minunat.

Închise ochii o secundă, iar eu am adăugat, în şoaptă:

– Scuze că am întârziat.

Ea s-a clătinat un pic, spunând:

– Las c-am avut timp să beau câteva pahare.

N-o mai văzusem abţiguită din noaptea de la club, dar am recunoscut o lumină familiară în ochii ei: zburdălnicie. Gândul că acea Sara reapăruse era fantastic.

– Eşti luată?

Sprâncenele i se încruntară pentru o clipă, apoi se lumină la faţă şi zâmbi:

– Englezism pentru beată? Da, sunt pilită.

Apoi se ridică pe vârfurile picioarelor... şi mă sărută.

Să fiu al naibii.

Lângă mine, Richie interveni:

– Ce p... Max, e o fată pe faţa ta!

Sara se trase înapoi şi făcu ochii mari, când îşi dădu seama.

– Oh, rahat!

– Calmează-te, i-am spus ei, încetişor. Nimănui de aici nu-i pasă nici cât negru sub unghie cine suntem. Abia de-şi amintesc cum mă cheamă, de la o săptămâna la alta.

– Vădit neadevărat, zise Richie. Numele tău e Fetişcană.

Mi-am înclinat capul spre el, zâmbindu-i Sarei:

– Cum spuneam.

Ea întinse mâna şi îi dărui lui Richie zâmbetul ei cu ochii mari:

– Eu sunt Sara.

El îi luă mâna şi i-o strânse. Am putut vedea momentul când s-a uitat cu adevărat la ea şi a observat cât de incredibil de frumoasă era. Imediat şi-a scos pieptul în faţă.

– Eu-s Richie, a bâiguit el.

– Mă bucur de cunoştinţă, Richie.

El se uită la mine, mijind ochii:

– Cum dracu' ai pus mâna pe bucăţica asta?

– Habar n-am.

Am tras-o mai aproape, ignorându-i slabele-i proteste că aveam să-i mânjesc rochia. Dar apoi s-a desprins din braţele mele şi s-a întors spre Derek, de partea cealaltă.

– Eu sunt Sara.

Derek şi-a pus berea jos şi s-a şters la gură cu mâna murdară.

– Să ţi-o trag că eşti.

– Sara e cu mine, am murmurat.

Şi uite-aşa, Pilita Sara şi-a făcut turul la bar, prezentându-se fiecăruia dintre camarazii mei. În ea, am văzut-o pe soţia politicianului care fusese cât pe-aci să fie, dar chiar mai mult decât atât, am văzul că Sara era într-adevăr o fată foarte plăcută.

Când se întoarse la mine, mă sărută pe obraz şi-mi şopti:

– Sunt drăguţi prietenii tăi. Mulţumesc că m-ai invitat.

– Da, cu plăcere.

Mi-am pierdut abilitatea de a formula gânduri coerente. Aproape nimic din viaţa mea nu mă făcuse să mă simt cum mă facea să mă simt ea – atât de-al dracului de bun. Nu eram plin de dispreţ pentru persoana mea, dar fusesem un pic târfă, lucrând în investiţii în care, s-o recunoaştem, în esenţă nişte oameni pierd bani, tot atâta cât câştigă alţii, şi îmi cultivasem câteva legături foarte importante de când eram în State. Cel mai apropiat prieten al meu era Will şi, în majoritatea timpului, ne aruncam unul altuia apelative injurioase, toate variante ale cuvântului *păsărică*.

Spune-i, pămpălăule. Du-o în capătul celălalt al sălii, trage-i o mozoleală bună şi spune-i c-o iubeşti.

– Scoate rahaturile astea de bluesuri vechi din boxe, Maddie, zbieră Derek peste bar.

Şi tocmai când mă pregăteam să-i ating cotul Sarei, s-o rog să vină să stea de vorbă cu mine, ea înălţă capul.

– Ăsta nu e blues, zise.

Derek se întoarse în loc, cu sprâncenele ridicate.

– Nu e. E Eddie Cochran. E rockăreală, zise ea, dar sub privirea li insistent cercetătoare, păru să se facă mai mică. Nu e deloc acelaşi lucru.

– Ştii să dansezi pe porcăria asta? o întrebă el, măsurând-o din nou cu privirea.

Spre surprinderea mea, Sara râse.

– Mă inviţi?

– La dracu', nu, eu...

Dar înainte să-şi poată sfârşi vorba, ea-l săltă brusc în picioare şi, cu toate cele 52 de kile ale ei, târî muntele acela de om pe ringul de dans.

– Mama e din Texas, zise ea, cu ochi scânteietori. Încearcă să ţii ritmul.

– Glumeşti, zise el, uitându-se spre noi.

Tot barul plini de britanici se oprise din trăncănit şi îi privea cu interes.

– Dă-i drumul! am strigat.

– Nu fii fată mare, Der! strigă Maddie şi toată lumea începu să bată din palme.

Ea dădu muzica mai tare.

– Arată-ne ce poţi!

Zâmbetul Sarei înflori şi îi aşeză o mână pe umărul ei, clătinând din cap când el protestă.

– E poziţia tradiţională. O mână o pui pe mijlocul meu şi cealaltă pe umărul meu.

Şi în timp ce noi priveam, Sara îi arăta Marelui Derek cum să danseze pe ring: doi paşi rapizi, doi paşi lenţi. L-a învăţat cum s-o învârtă rapid, în sens contrar acelor ceasornicului, prin toată sala. După o singură melodie, se mişcau destul de bine, iar pe la mijlocul celei de-a doua, amândoi s-au dezlănţuit, dansând împreună de parcă s-ar fi cunoscut de ani buni.

Poate că asta era acel ceva special la Sara. Oricine o întâlnea voia s-o cunoască. Nu era atrăgător de suavă doar pentru mine, cu inocenţa ei răzbătând la suprafaţă chiar şi în fanteziile ei perverse. Era irezistibilă pentru toată lumea.

Şi în momentul acela, nu voiam nimic mai tare decât să trag un pumn în mecla fercheşă a nemernicului de Andy. El îşi irosise timpul cu ea, o irosise pe ea.

M-am ridicat, m-am dus pe ringul de dans şi am intervenit:

– Rândul meu.

Ochii aceia căprui-închis ai ei se întunecară şi, în loc să-mi aşeze şi mie mâinile cum i le aşezase lui Derek, ea-şi încolăci braţele în jurul gâtului meu, se întinse să mă sărute pe obraz şi şopti:

– Sunt foarte sigură că e mereu rândul tău.

– Credeam c-ar fi trebuit să fie un pic mai multă distanţă între noi, când dansăm pe asta, am zis, zâmbind şi aplecându-mă s-o sărut.

– Nu cu tine.

– Bine.

Ea afişă un zâmbet cherchelit, jucăuş.

– Dar mor de foame. Vreau un burger cât capul meu.

Am izbucnit în râs şi m-am aplecat s-o sărut pe frunte.

– E un local în apropiere de tine care îndeplineşte condiţia. O să-ţi trimit mesaj pe telefon cu adresa. Pot să mă duc acasă, să fac un duş şi ne întâlnim peste o oră?

– Cina două nopţi la rând? întrebă ea, arătând mai degrabă voit entuziasmată.

Unde era femeia aceea prudentă, evazivă, pe care o ştiam, de acum nici două zile? Se evaporase. Bănuiam că Evaziva Sara fusese întotdeauna mai curând o fantezie.

A ei, nu a mea.

Am dat din cap, simţind că-mi piere zâmbetul. Terminasem cu prefăcătoria că mai rămăsese vreo limită între noi. Unicul cuvânt aşteptat îi ieşi gâtuit:

– Da.

Îşi muşcă buza să-ţi reţină zâmbetul, dar era imposibil să nu-l observi.

TREISPREZECE

Eram în New York de două luni şi nu prea ştiam cu adevărat ce fac când nu eram la muncă. Alergam. Aveam câteva prietene cu care mă întâlneam pentru spectacole, cafea sau ceva de băut. Vorbeam cu părinţii mei de vreo două ori pe săptămână. Nu eram singură; cu siguranţă duceam o viaţă mai plină aici, decât dusesem la sfârşitul perioadei mele în Chicago. Dar cea mai mare parte a vieţii mele din afara muncii devenise Max.

Cum mama naibii se întâmplase?

Sex Ocazional: îl practici greşit.

Pe de altă parte, în ceea ce-l priveşte, Max nu păruse niciodată surprins de ceea ce se întâmplase între noi. Nici când îl constrânsesem să facem sex în club sau când venisem la biroul lui să-i ofer sex şi nimic mai mult şi nici măcar când îl căutasem doar ca să izbucnesc în plâns, în duşul lui, rugându-l să mi-o tragă şi gata, ca să facă toate celelalte să dispară.

Până şi prietenii lui erau formidabili. Derek era probabil cel mai masiv om pe care îl întâlnisem vreodată şi, cu toate că nu era tocmai sprinten, să dansez cu el fusese cea mai plăcută distracţie de nici nu mai ţineam minte când... în afară de toate dăţile când eram cu Max.

Când i-am făcut la revedere lui Derek, el mi-a făcut cu ochiul, aducându-mi aminte, cu un semn din cap spre locul unde stătea Max, la bar, de ceea ce-mi spusese pe ringul de dans:

– Ăla e un nemernic.

Sub singura lumină de pe ring, Derek arăta chiar mai murdar de noroi decât atunci când făcusem cunoştintă cu el. Am aruncat o privire la rochia mea şi am observat câteva urme de mâini în dreptul umărului.

– Nu-i aşa de rău.

Râzând, Derek mă mângâiase pe cap.

– E cel mai rău, amabil cu toată lumea şi niciodată trăgând clapa. Întotdeauna prezent pentru prietenii lui, niciodată nu se descotoroseşte de ei ca o jigodie.

Îmi făcuse cu ochiul:

– Ce coşmar!

Mulţumindu-i lui Maddie, la plecare, am mai auzit, în urmă, echipa lălăind cântece de beţie în bar, în timp ce Max a oprit un taxi şi mi-a ţinut portiera deschisă ca să urc.

– Ne vedem curând, a zis el, înainte să închidă portiera şi să-mi facă puţin cu mâna prin geam, când maşina a plecat de la trotuar.

M-am uitat înapoi, pe geamul din spate. Max a stat nemiştcat, uitându-se după taxiul meu până când a dispărut în Lenox.

* * *

Ne-am hotărât la ceva simplu pentru cină: burgeri la un local mic, liniştit, din East Village.

Liniştea pica bine. Liniştea avea să mă ajute să scot la lumină prăpădul din creier. Planul meu, să mă distrez, să-mi dau frâu liber şi să ţin lucrurile fiecare în compartimentul său, se dusese naibii.

M-am întors acasă şi mi-am dat jos, la duş, noroiul căpătat dansând cu Derek şi cu Max, apoi m-am îmbrăcat cu o rochie albastră simplă, de jerseu albastru, fără spate. Cântecele de la bar încă îmi mai răsunau în urechi şi mi-am imaginat cum ar fi să-i văd din nou pe prietenii lui: să mă ghemuiesc cu Max pe canapeaua unui prieten şi să văd un film împreună cu ei sau să-mi strâng mâinile în jurul unei căni de cafea, la marginea terenului unde joacă un meci de rugby. Fiecare fantezie părea ca şi făcută, dar m-am oprit să mai brodez pe marginea vreuneia dintre ele, căci tentaculele minţii mele au început să analizeze, îngrijorate, şi să găsească argumente împotrivă.

Am ieşit pe hol şi mi-am încuiat uşa apartamentului, reamintimdu-mi: *Pe rând, câte unul o dată. Nu te obligă nimeni să faci vreunul dintre lucrurile astea.*

Chiar şi în seara aceasta de sâmbătă, când oamenii ieşiseră să se bucure de apusul leneş al soarelui, era mai puţin aglomerat în Village, decât fusese vreodată în centru. Când începusem să simt locul ăsta ca acasă? Max alesese un restaurant la câţiva paşi distanţă de clădirea în care stăteam; nu mai trebuia să citesc numele fiecărei străzi ca să-mi găsesc drumul.

Şiraguri de beculeţe mici, galbene, îmbrăcau intrarea localului într-o lumină caldă şi un clopoţel a răsunat când am deschis uşa.

Max era deja înăuntru, fercheş şi aşezat la o masă în partea din spate, citind *Times*. Am profitat de acest moment furat ca să mă delectez privindu-l: tricou roşu-închis, jeanşi tociţi, cu o despicătură pe coapsă. Păr şaten-deschis, aproape auriu în lumina aceea. Bascheţi fistichii, cu aspect englezesc, la capătul lungilor sale picioare, întinse pe sub masă. Ochelari de soare pe masă, lângă cotul lui.

Doar partenerul tău de sex, divin ca de obicei, stând într-un local unde se servesc burgeri şi aşteptându-te pe tine.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, apoi m-am îndreptat spre el.

Limitele se şterseseră. După ziua de azi, nu mai puteam pretinde că nu voiam nimic de la el, în afară de orgasme. Nu mă mai puteam preface că inima nu-mi tresălta delicios când îl vedeam sau nu mi se strângea neplăcut când plecam. Nu mă mai puteam preface că nu aveam sentimente pentru el.

M-am întrebat dacă era prea târziu să fug.

Abia când l-am auzit râzând mi-am dat seama că mă uitam lung, cu gura întredeschisă, iar el mă privea de... habar n-aveam cât timp Un zâmbet îi arcui jumătate de gură.

– Arăţi foarte interesată de berea asta.

Împinse o halbă pe masă şi o ridică pe a lui.

– Mi-am luat libertatea de a-ţi comanda un burger cât capul tău şi nişte chips.

Rânji şi apoi lămuri:

– Respectiv, cartofi prăjiţi.

– Perfect. Mulţumesc.

Mi-am pus poşeta pe scaunul liber şi m-am aşezat pe cel din faţa lui. Ochii îi zâmbeau, apoi îşi coborî privirea spre buzele mele.

– Aşadar, am zis, sorbind din bere şi cercetându-l peste marginea halbei.

– Aşadar.

Părea sincer amuzat de evoluţia evenimentelor. Nu eram chiar o maniacă a controlului, dar fusesem obişnuită să duc o viaţă foarte predictibilă, iar în ultimele două luni, nu fusesem în stare să anticipez nimic din ceea ce-mi ieşise în cale.

– Mulţumesc că m-ai invitat la bar, astăzi.

El dădu din cap, scărpinându-se în ceafă.

– Mulţumesc că ai venit.

– Prietenii tăi sunt drăguţi.

– Sunt o gaşcă de nemernici.

Am râs, simţind cum mi se relaxează umerii, încet-încet.

– Asta-i nostim. Tot aşa spun şi ei despre tine.

Îşi sprijini coatele pe masă şi se aplecă spre mine.

– Am o întrebare.

– Da?

– Suntem la o întâlnire romantică?

Aproape că m-am înecat cu gura de bere pe care tocmai o luasem.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu face o criză. Eu doar întrebam dacă ţi-ar plăcea să restabilim regulile de bază. N-ar trebui să revizuim primul set?

Am dat din cap, ducându-mi un şerveţel la buze şi bâiguind:

– Fireşte.

El îşi puse halba jos şi începu să-mi enumere regulile, pe degete:

– O noapte pe săptămână, fără alţi amanţi şi amante; sex, preferabil în public – categoric nu în patul meu; fotografii la cerere, dar fără feţe; fără afişări în public.

Îşi ridică halba, bău o înghiţitură zdravănă, apoi se aplecă în faţă, şoptind:

– Şi nimic între noi în afară de sex. Scărpinăm o mâncărime şi toate celelalte. Am uitat ceva?

– Sună corect.

Inima îmi bătea cu putere sub coaste şi mi-am dat seama cât de mult ne abătuserăm de la plan în numai o zi.

Un puşti de colegiu ne-a adus două coşuleţe cu burgeri mai mari decât orice mai văzusem cu denumirea asta înainte si nişte mormane imense de cartofi prăjiţi.

– Sfinte Sisoe, am zis, holbându-mă la porţia mea. Asta e...

– Exact ceea ce-ţi doreai? mă întrebă el, nelăsându-mă să sfârşesc, şi întinse mâna după o sticluţă cu oţet.

– Da, însă cu mult mai mult decât pot mânca.

– Hai să facem lucrurile mai interesante, vrei? Cine mănâncă mai mult din burgerul lui poate stabili noi reguli de bază.

Cu un zâmbet, înşurubă la loc dopul sticlei de oţet şi o puse jos. Amândoi ştiam că el avea aproape de două ori greutatea mea. În niciun caz nu puteam mânca mai mult decât el.

Dar îi era foame? Poate că băuse destulă bere cât să-şi umple stomacul şi ştia că eu aş fi mâncat mai mult decât el? Sau ţinea să facă el regulile?

– Cristoase, femeie! Încetează cu gânditul, zise el, ridicându-şi burgerul şi luând o muşcătură gigantică.

– Bine. S-a făcut, am spus eu, dintr-odată murind de poftă să aflu care aveau să fie regulile lui Max.

* * *

M-am uitat ca trăsnită la Max, când şi-a şters mâinile pe un şervet, apoi l-a făcut ghem şi l-a aruncat în coşuleţul lui gol.

– A fost bun, murmură el, ridicându-şi în sfârşit ochii la mine.

Izbucni în râs, când văzu jalnicul progres pe care-l făcusem eu. Izbutisem să rad numai vreun sfert din burgerul meu şi ai fi zis că nu mă atinsesem de cartofi.

Punând burgerul înapoi în coş, am gemut.

– Nu mai pot să înghit nimic.

– Am câştigat.

– Era vreo îndoială la mijloc?

– Atunci de ce-ai acceptat pariul? întrebă el, împingându-şi scaunul de la masă. Ai fi putut să spui nu.

Am dat din umeri, apoi m-am ridicat, întorcându-mă spre ieşire mai înainte să insiste să-i răspund. Aş fi putut să m-arăt curioasă despre ce voia el să fie între noi, dar nu eram sigură că sunt pregătită să recunosc.

Abţiguiala mea cu bere de mai devreme se risipise şi, cu greutatea burgerului în burtă, m-aş fi putut ghemui pe trotuar, căzând într-un somn adânc. Însă era doar opt şi jumătate şi nu voiam ca seara să se încheie. Ideea de a aştepta până vineri ca să-l văd părea imposibilă... doar dacă el nu urma să schimbe regula asta.

East Village era plin de tineri la vreo douăzeci de ani, ieşiţi în oraş pentru o sâmbătă seara de băută şi de muzică. Max îmi luă mâna, îşi împleti degetele printre ale mele şi strânse tare. Din

obişnuinţă, am dat să protestez că nu aveam să mergem pe stradă aşa, dar m-a luat pun surprindere când m-a tras într-un bar slab luminat de alături.

– Ştiu că nu mai poţi să înghiţi nimic, dar stai aici, bea un cocteil şi o să-ţi revii. N-am terminat, nici pe departe, cu tine.

Doamne, îmi plăcea cum suna asta.

Înghesuiţi unul într-altul într-un separeu, am stat într-un colţ întunecos, eu sorbind din votca mea tonică, Max bând câteva beri şi povestindu-mi totul despre copilăria lui în Leeds, cu părinţi catolici irlandezi, şi născut fix în mijlocul unei liote de şapte surori şi trei fraţi. Dormeau câte trei copii într-o cameră şi totul era atât de diferit faţă de copilăria mea, încât îl ascultam uitând şi să respir, în timp ce el mă delecta povestind despre cum se hotărâseră ei să facă o orchestră familială de alămuri sau cum, la optsprezece ani, sora lui mai mare, Lizzy, fusese prinsă în Volvo-ul familiei făcând sex cu preotul locului, sex consimţit. Fratele cel mai mare al lui Max, Daniel, plecase după terminarea liceului într-o misiune catolică în Myanmar şi se întorsese acasă budist Theravada. Sora lui cea mai mică, Rebecca, se măritase imediat ce terminase colegiul şi, la douăzeci şi şapte de ani, avea deja şase copii. Ceilalţi aveau poveşti la fel de fascinante: fratele născut la numai zece luni după Max, Niall, era directorul adjunct al Metroului londonez; una dintre surorile mijlocii era profesor de chimie la Cambridge şi avea cinci copii, toţi băieţi.

Max recunoştea că uneori se simţea mediocru în comparaţie cu fraţii şi surorile lui.

– Am studiat arta la universitate şi apoi mi-am luat specializarea în finanţe şi administrarea afacerilor ca să pot vinde arta. În ochii tatălui meu, am fost un ratat lamentabil, atât prin alegerea carierei, cât şi prin eşecul de a produce copii catolici înainte de a împlini treizeci de ani.

Dar când a spus asta, a râs, de parcă să fii un ratat absolut n-ar fi contat de fapt atât de mult pentru părinţii lui. Tatăl lui, fumător de când se ştia, murise de cancer la plămâni în săptămâna de după absolvirea lui Max, iar *mami* hotărâse că avea nevoie de o schimbare, aşa că se mutase cu el în State.

– Niciunul dintre noi nu cunoştea pe nimeni de aici. Aveam vreo două cunoştinte indirecte de la universitate şi vreo câteva de la cursurile mele de specializare în afaceri – prieteni ai prietenilor de pe Wall Street –, dar nu ştiam decât că voiam să mă implic în afacerile cu artă din New York şi voiam să fiu partener cu cineva care se pricepea la ştiinţe şi tehnologie. Aşa l-am cunoscut pe Will.

Se lăsă pe spate, pe banchetă, şi-şi termină berea. Pe bune, el chiar bea, nu se încurca. Pierdusem numărul berilor pe care le consumase şi nu păreau să fi avut vreun efect asupra lui.

– Ei bine, l-am întâlnit la un pub, recunosc, dar ne-am înţeles de minune şi, aproape de a doua zi, am început să ne îngrijim de micul nostru proiect îndrăgit. După vreo doi ani, l-am adus pe James să conducă departamentul tehnologie, pentru că Will nu mai putea să jongleze şi cu biotehnologia, şi cu IT-ul în acelaşi timp.

– Cum se face că nu ai ditamai burdihanul de la bere? l-am întrebat, râzând.

Era nedrept. Corpul lui era ceea ce Julia ar fi numit *uscat* şi avea muşchi pe tors de care nici nu ştiusem că există.

El se uită nedumerit o clipă, înainte de a privi spre halba lui goala

– Mă iei peste picior? [12]

– De bună seamă, am zis, simţind efectele celei de-a doua votci tonice.

Obrajii îmi dogoreau şi zâmbetul meu părea să se întindă la nesfârşit.

– De bună seamă te iau peste picior.

– Mda, zise el, clătinând din cap, expresia asta nu sună atât de bine cu accentul american.

– Îţi place accentul american sau nu? Pentru că toată treaba britanică emanând din tine mă stârneşte să-i fac gurii tale nişte lucruri foarte rele.

El îşi linse repede buzele şi chiar păru să roşească.

[12] *Taking the piss*, în engleză britanică, uşor de confundat cu *taking a piss*, a face pipi. (N.t.)

– Accentele americane nu sunt din cale-afară de sexy – nu. Al tău, de Chicago, e simpatic, totuşi. Mai ales când eşti băută. E atât de plat şi aşa...

Scoase un scheunat atât de înfiorător, că în niciun caz nu puteam crede că semăna cu vreun sunet scos vreodată de mine. M-am crispat şi el a râs.

– Cu siguranţă nu vorbesc aşa.

– Okay, poate că am exagerat niţeluş, zise el. Dar ceea ce găsesc într-adevăr sexy sunt mintea ta, uriaşii tăi ochi căprui, buzele tale pline, gemetele tale timide de Sara-are-orgasm şi, mai ales, magnificele tale ţâţe şi coapse.

Mi-am dres glasul, simţind roşeaţa că mi se întinde pe toată pielea, de la piept şi până în vârful degetelor.

– Coapsele mele?

– Da. Cred c-am mai spus că pielea ta e uimitoare. Iar pe coapse, e înnebunitor de catifelată. Poate n-ai auzit-o până acum? Bănuiesc că nu mulţi bărbaţi le-au sărutat la fel de mult ca mine.

Am clipit, înmărmurită. Ştia că fusesem numai cu Andy, dar avea mai multă dreptate decât credea. Andy rar mă săruta mai jos de piept.

– Care sunt noile reguli? am întrebat, simţindu-mă uşor ameţită.

Să fi fost de la alcool sau de la bărbatul acesta, nu eram sigură.

Un rânjet de lup i se desenă pe buze.

– Credeam că nu mai întrebi.

– Ar trebui să-mi fie frică?

– Oh, da.

M-am înfiorat, dar mai degrabă de la fierbinţeala în creştere din pântecele meu, decât de frică propriu-zisă. Aş fi putut spune oricând nu, la indiferent ce mi-ar fi cerut, însă ştiam că n-am s-o fac.

– Regula numărul unu, păstrăm vineri seara bătută-n cuie, dar adăugăm mai mult de câte ori vrem. Poţi să spui nu, însă în scenariul ăsta nu-i obligatoriu să mă simt un ticălos dacă cer. În plus, zise el, întinzând mâna să-mi dea la o parte nişte şuviţe de păr din ochi, poţi cere şi tu. Poţi recunoaşte că şi tu vrei să mă vezi mai des. Nu-i nevoie să te scuzi că vii să mă vezi când eşti supărată. Sexul nu e totul, ştii bine.

Am lăsat aerul din piept să-mi iasă, tremurat, şi am dat din cap.

– Okay...

– Regula numărul doi, mă laşi să fiu cu tine într-un pat. Un pat uriaş, cu tăblie de care te pot lega sau peste care te pot apleca. Poate chiar doar să te fut pe saltea, cu o pereche de sandale splendide de-ale tale pe umerii mei. Nu trebuie să fie patul meu şi nu trebuie să fie acum. Ador să ţi-o trag în public – şi ne vom întoarce la asta imediat –, dar vreau să te am numai pentru mine, câteodată. Pe îndelete.

Aşteptă să-i răspund şi, în cele din urmă, am dat din nou din cap.

– Promit c-o să-ţi fac poze în continuare, pentru că amândoi ne excităm când le vedem. N-o să-ţi cer să apari cu mine în public, până ce n-ai să fii tu pregătită – asta-i în regulă. Iar dacă n-o să vrei niciodată, şi-asta e în regulă. Dar sunt fascinat de tine, Sara, de nevoia ta de intimitate şi de nevoia ta de a fi privită. Acum o înţeleg, cred. Şi îmi place de mor. Vreau să mă joc cu asta mai mult. Să explorez ceea ce amândurora ne place.

Îşi întinse mâinile în faţă şi ridică din umeri, înainte de a se apleca să mă sărute pe buze o dată, grăbit.

– E bine?

– Asta-i tot?

Râzând, el întrebă:

– Ce credeai c-o să spun?

– Nu ştiu.

Mi-am ridicat paharul şi l-am terminat din câteva înghiţituri lungi. Votca îmi alunecă în stomac şi mă încălzi şi mai departe, declanşând un freamăt tăcut în extremităţile mele.

– Dar... cred că-mi plac regulile astea. M-am gândit eu c-o să-ţi placă.

– Eşti cam încrezut, ştii asta?

– Sunt cam isteţ, mă corectă el, râzând. Şi, Sara?

Mi-am ridicat privirile de la mâinile de pe masă şi m-am uitat în ochii lui.

– Ce?

– Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine să fiu prima ta hotărâre nebunească.

L-am privit lung, văzându-i expresia schimbându-se din jucăuşă în curioasă şi apoi în uşor neliniştită. Poate că expresia aceasta a

fost cauza sau poate muzica liniştită, pulsatilă. Poate că a fost faptul că îl vedeam pe Max într-o nouă lumină – cu adâncime şi cu o poveste plină de familie şi de oameni pe care îi iubea şi îi ţinea aproape fiecare clipă a vieţii lui de zi cu zi, dar am vrut să fiu mai aproape de el. Mai aproape nu doar în sensul de proximitate.

Punându-mi mâinile pe faţa lui, m-am aplecat şi i-am spus:

– Revizuire a declaraţiei mele de adineauri: eşti cam extraordinar.

El zâmbi, clătinând un pic din cap.

– Şi tu eşti cam pilită.

– Poate că sunt pilită, dar asta nu influenţează faptul că eşti extraordinar.

Mi-am lipit buzele într-un singur sărut pe gura lui.

– Mă face doar mai elocventă în privinţa asta.

I-am supt buza de jos, gustând. Şi, la dracu', în cele mai multe zile mai degrabă aş fi băut benzină decât bere, dar pe buzele lui, avea un gust fantastic.

– Sara... murmură el pe lângă sărutul meu.

– Mai spune o dată.

La dracu', ador când îmi spui numele Sahhhrahhh.

– Sara, zise el din nou, îndatoritor, înainte de a se retrage. Scumpo, îţi dai seama totuşi că suntem într-un loc unde am putea fi văzuţi.

Am fluturat dintr-o mână moale.

– Nu-mi pasă.

– Poate o să-ţi pese mâine, când o să fii mai puţin... elocventă.

– Nu sunt chiar atât de beată. Şi, pe bune, nu-mi pasă. Mi-am dat seama noaptea trecută că am fost fotografiată prin toată ţara cu un bărbat care nu dădea doi bani pe nimic altceva decât numele meu. Pe când tu eşti aici, mereu drăguţ, dornic să mă vezi mai des şi revizuindu-mi regulile stupide...

– Sara...

I-am lipit un deget pe buze.

– Nu mă întrerupe. Sunt pe val.

– Văd, zâmbi el, sub degetul meu.

– Deci spun că eşti extraordinar şi vreau să te sărut într-un bar. Nu-mi pasă dacă mă vede cineva şi crede: *Uau! Femeia asta vrea să*

fie doamna Stella, cât de jalnic! Oare știe că el și-o pune cu câte o altă femeie în fiecare noapte?

– Nu fac asta.

– Dar ei nu știu asta și esențialul este – am tras aer în piept, punându-mi mâna pe pieptul lui și uitându-mă în ochii lui amuzați – că nu îmi pasă ce cred ei în clipa asta. Am obosit să-mi pese ce crede lumea. Îmi place de tine.

– Și mie îmi place de tine. Foarte mult. Într-adevăr...

M-am aplecat și l-am sărutat. A fost o nebunie: mâinile în păr și practic m-am suit în poala lui, chiar acolo, în barul ăla stupid, dar un mi-a păsat. Nu mi-a păsat. Mâinile lui m-au mângâiat pe față, iar ochii lui – când m-am uitat pe furiș – erau deschiși, rugători și era ceva acolo. Ceva pe care nu l-am putut chiar identifica.

– Dulcea mea Sara, murmură el, printre săruturile mele furtunoase. S-o luăm cu pași mici. Hai să te duc acasă.

* * *

A fost o treabă bună că, până luni dimineață, capul meu a încetat să mai bubuie, pentru că aveam multă treabă de făcut. Mai întâi, strategia fixării de prețuri pentru noua linie de produse Provocateur. În al doilea rând, era predarea materialului de lucru cu B&T Biotech colegei mele, Samantha. În mod foarte hotărât, nu intra pe lista mea să mă gândesc obsesiv la Max și la cum întreaga dinamică a relației noastre se schimbase în ultimele treizeci și șase de ore.

Întâi de toate, munca. Aveam destul timp să halucinez mai târziu.

Sau cel puțin așa credeam.

– Saaarrraaa, strigă George, cumva reușind să întindă numele meu în vreo șaptesprezece silabe.

M-am oprit brusc, de cum am trecut pragul în biroul meu, lăsându-mi husa laptopului pe scaun și cercetând scena din fața ochilor mei: George, în scaunul meu, cu picioarele pe masă și un ziar deschis în poală.

– De ce ești la biroul meu?

– Pentru că mi-am închipuit că e un loc mai potrivit să mă delectez cu Page Six împreună cu tine, decât camera de recreere. Eşti gata?

Am simţit cum mi se taie picioarele.

– Gata pentru ce? am întrebat.

Era şapte şi jumătate, într-o zi de luni, pentru Dumnezeu. Abia de eram gata să respir conştient.

George întoarse ziarul cu faţa spre mine şi într-o fotografie uriaşă, alb-negru, era jumătate din faţa lui Max. Cealaltă jumătate era acoperită de capul meu. Să spun déjà-vu?

– Ce e asta?

Un ziar, scumpo, zise George cântat, foşnind ziarul în mâini, iar cuvântul *scumpo* îmi strânse brusc stomacul.

Plimbasem în sus şi-n jos cuvântul ăsta prin minte, cu o zi în urmă, amintindu-mi cum sunase când mi-l spusese Max.

– O fotografie cu Max sărutând, oooh, o *femeie misterioasă*.

Întoarse din nou ziarul spre el ca să poată citi ce scria sub fotografie:

– *Milionarul playboy Max Stella, ieşit în oraş să bea ceva cu o blondă misterioasă...*

– Nu sunt blondă! am şuierat mânioasă.

George ridică ochii la mine, aiurit.

– Mulţumesc de confirmare. Şi sunt de acord. Mai degrabă şatennisipiu, de fapt. Dar lasă-mă să termin: *Perechea a început seara cu zâmbete şi tachinări liniştite, ca s-o încheie cu nişte acţiune fierbinte în separeul din colţ. Se pare că aroma săptămânii e tigroaică!*

George izbucni în râs, îmi întinse pagina şi faţa îi redeveni serioasă.

– Nu era nevoie să mă minţi despre tine şi Max, şefa. Sunt jignit.

– Nu e treaba ta, am spus eu, practic smulgându-i ziarul din mâini şi uitându-mă pe el.

Evident era Max în fotografie, însă din mine se vedeau numai partea din spate a capului, o porţiune din braţ şi o mână. Identitatea mea ar fi fost aproape imposibil de distins de către cineva care nu m-ar fi cunoscut deja.

– Sunt brăţara ta antialergică şi părul tău adorabil! croncăni George. De cât timp?

– Nu e treaba ta.

– E nemaipomenit la pat? Este, nu-i aşa? O, Doamne, nu-mi spune încă, lasă-mă să-mi stârnesc întâi o excitaţie mentală cum se cuvine.

Îşi închise ochii strâns şi fredonă.

– Nu e treaba ta, am repetat, cu o mână la frunte.

Sfinte Sisoie! Bennett şi Chloe or să vadă asta. Şi colegii mei de muncă. Şi cineva le-ar putea trimite asta părinţilor mei.

– O, Doamne!

– Voi doi sunteţi, cum să spun, împreună? întrebă el, exasperat şi plesnindu-şi palmele de biroul meu.

– O, Doamne! Nu e treaba ta! Dispari din faţa mea, Skippy[13].

Se ridică în picioare, apoi îmi aruncă o privire veninoasă, care era aproape la fel de sinceră ca zâmbetul unui politician. Arăta entuziasmat, mai presus de toate. Poate un pic excitat.

– Bine, bombăni el. Dar ar fi mai bine să dezvălui toate detaliile, după ce-o să te mai calmezi puţin.

– N-ai să vezi. Du-te!

– Asta e chiar grozav, apropo, zise el, cu seriozitate. Meriţi un tip sexy.

Pentru o fracţiune de secundă, am încetat să mă mai agit, ridicându-mi ochii la el. El nu se agita. El nu presupunea ce-i mai rău. Fusese un pervers absolut şi se delectase cu fiecare secundă a chinului meu, dar, de asemenea, presupunea că eram fericită şi mă distram şi, fiind o femeie singură, sub treizeci de ani, făcând ce făceam. Oglindea ce gândisem eu sâmbătă seară – bărbatul ăsta e bun pentru tine, Sara – aceleaşi gânduri de care eu mă străduisem atât de mult să mă agăţ.

Însă, într-un fel, în lumina zilei de luni, era mai greu decât mă aşteptasem să fiu tânără, descătuşată şi încrezătoare că nu mă îmbarcasem pentru un alt dezastru.

– Mulţumesc, George.

[13] Termenul desemnează un bărbat homosexual, în special unul efeminat şi afectat. Odinioară cuvântul era folosit de soldaţii din marina SUA, din Pacific, pentru a desemna prostituatele. (N.t.)

– Cu plăcere. Dar Chloe e deja pe culoar încoace, aşa că lasă prostiile şi poartă-te ca un adult.

De fapt, era chiar mai aproape decât mă aşteptam şi îl împinse, în glumă, pe asistentul meu la o parte din drum, înainte să intre în biroul meu, trântindu-i uşa în nas.

– Max?

– Ştiu.

– Misteriosul tip e Max?

– Chloe, îmi pare rău că n-am...

Mă opri, ridicând o mână.

– Te-am întrebat dacă era Max. M-ai mințit, foarte convingător, şi ai spus *nu*. Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu impresionată sau supărată.

– Impresionată? am sugerat, dăruindu-i un zâmbet cuceritor.

– O, Doamne, nu fi drăgălaşă.

Se îndreptă spre canapeaua mea de lângă fereastră şi se aşeză.

– Pune-mă la curent.

M-am apropiat şi am stat lângă ea, trăgând adânc aer în piept, înainte de a-i povesti totul: despre cum îl întâlnisem pe Max la club, cum ne-o trăsesem. I-am povestit despre restaurantul chinezesc şi cum încercasem să-i spun să nu mai vină să mă caute altă dată, dar sfârşisem lăsându-l să mă excite până la orgasm. Am recunoscut că era bărbatul cu care fusesem la strângerea de fonduri şi că ea fusese aceea care mă făcuse să-mi dau seama că ar putea fi o bună distracţie să-mi explorez această nou descoperită latură aventuroasă a mea cu un bărbat care era, practic, un expert mondial în relaţii amoroase ocazionale.

– Dar e mai mult, zise ea, întrerupându-mă. În ultimele – cât? două luni? – a devenit mai mult.

– Pentru mine, da. Cred că şi pentru el. Poate.

– TS a văzut fotografiile azi-dimineaţă, zise ea, cutremurându-se. Eu am făcut tapaj, pentru că am încercat să-i ascund lucrurile, dar el văzuse ziarul *Post* la ieşirea din metrou.

– O, nu.

Schiţă un zâmbet.

– Pe bune, a părut mai îngrijorat de reacţia mea. Însă a spus că-l cunoaşte pe Max şi că, dacă a promis el c-o să fie numai cu tine, o să

se ţină de cuvânt. Ceea ce e un lucru bun, pentru că, dacă te face să suferi, o să aibă un apendice mai puţin, dacă înţelegi la ce mă refer.

– Nu asta-i problema, am spus eu. Îmi dau seama că e o ironie, pentru că – am arătat spre pieptul meu – hello, înşelată şase ani în cap! Ceea ce mă deranjează mai tare e că n-am vrut să doresc pe cineva. Ar fi trebuit să fie pentru mine. Dar dacă el mă place tocmai pentru că i-am spus clar ce nu vreau de la el. I-am dat un scop: să mă facă să-l doresc. Nu cred că ar recunoaşte asta vreodată, poate că nici nu-şi dă seama, dar sunt îngrijorată că el nu e obişnuit cu cineva care să-i stabilească limite. Asta ar putea să fi fost momeala: provocarea.

Ea ridică din umeri şi întinse mâinile în faţă.

– Sunt prima care să-ţi confirme că există o primă oară pentru toată lumea şi pentru toate. Lui i-ai spus ce bănuieşti?

S-a auzit un trosnet din biroul asistentului, urmat de vocea disperată a lui George strigând:

– Intrare!

Max dădu buzna pe uşă, cu George pe urmele lui.

– Ascultă vreodată? mă întrebă George.

– De obicei nu, îi răspunse Max, oprindu-se brusc când dădu cu ochii de ziarul deja în mâinile mele. L-ai văzut!

– Mda, am zis, aruncându-l pe birou.

Traversă camera, întunecat la faţă.

– Uite, nu e o fotografie foarte clară, mă îndoiesc...

– E-n regulă, am spus, dându-mi părul după ureche. Eu...

– Păi, eu n-aş spune că e-n regulă, interveni Chloe, ocolind biroul.

Îşi încrucişă braţele şi intră între noi.

– Sunt de acord că nu e cea mai clară dintre fotografii, dar eu am ştiut că esti tu. La fel si Bennett.

– La fel şi eu, îndrăzni să spună George, cu mâna ridicată.

– Tu de ce mai eşti aici? l-am întrebat eu, fulgerându-l cu privirea. Du-te la treabă.

– Ţâfnoaso, zise George, dezlipindu-se de perete.

– Ca să vezi!

La auzul acestui glas, toate capetele din cameră se întoarseră spre uşă.

– Mă bucur că a ajuns toată lumea, zise Bennett, intrând cu o faţă de parcă ar fi câştigat cel mai mare şi mai ridicol pariu între bărbaţi din toate timpurile. Drăguţă poză, Stella. Un bar?

Am simţit că fac ochii mari.

– Cum adică, ar fi fost mai bine pe casa scării la etajul al optsprezecelea?

Îşi întoarse brusc capul spre Chloe.

– Serios, Chlo? I-ai povestit asta?

– Bineînţeles că i-am povestit, flutură ea o mână nerăbdătoare.

Lângă ea, Max izbucni în râs.

– Ai făcut asta, Ben? I-ai tras-o stagiarei tale la muncă?

– De câteva ori, şopti Chloe tare şi clar, ca un sufleur.

Max îşi frecă palmele, evident încântat de această turnură.

– Foarte, foarte interesant, zise el, măsurându-l pe Bennett din priviri. Ciudat că nu mi-ai pomenit de asta şi când, în esenţă, m-ai numit curvar, deunăzi.

– Oh, culmea, râde ciob de oală spartă, zise Chloe, intrând între cei doi bărbaţi.

– Eu am terminat aici, mormăi Bennett. Max, treci pe la biroul meu, înainte să pleci.

Îi dădu un pupic pe buze lui Chloe, înainte să iasă din biroul meu.

Chloe se întoarse spre Max.

– Vreau să ştiu cum e să lucrezi cu mama ta, când apar în ziare genul ăsta de ştiri. A făcut scandal?

Max ridică din umeri.

– Se preface că eu n-am un libidou activ. E mai bine aşa.

– Despre ce naiba vorbim aici? am gemut eu. Chloe, te iubesc, dar ieşi din biroul meu. George! am strigat.

El îşi vârî capul pe uşă la o fracţiune de secundă după ce-şi auzi numele.

– Nu mai trage cu urechea. Ia-o pe Chloe până la camera de recreere şi cumpără-i nişte ciocolată.

La sfârşit, m-am uitat la Max.

– Trebuie să stau de vorbă cu Max, între patru ochi.

Chloe şi George dispărură la capătul holului, iar Max închise şi încuie uşa biroului meu.

– Eşti lividă? întrebă el, strângându-şi umerii.

– Ce? Nu.

Am oftat, prăbuşindu-mă pe scaun.

– Dacă îmi amintesc bine, eu am sărit pe tine. Ba cred că tu m-ai şi avertizat să n-o fac.

– Adevărat, zise el, arătându-şi scurt gropiţa din obraz într-un zâmbet, apoi ridică ziarul. Dar, de asemenea, am ieşit chiar bine din asta. Vreau să spun, capul acesta văzut din spate nu poate aparţine decât unei femei absurd de frumoase.

Am încercat să-mi înăbuş râsul, dar n-am izbutit. El se aplecă, până ajunse cu ochii la nivelul ochilor mei.

– Suntem împreună mai mereu, Sara. E doar o chestiune de timp până când vom fi fotografiaţi.

Am dat din cap.

– Ştiu.

Îşi îndreptă spatele, uitându-se pe fereastra mea cu un suspin teatral.

– Presupun că de acum va trebui să ne mărginim îmbrăţişările la dormitoare şi limuzine.

A spus-o cu un zâmbet afectat, dar ceva se răsuci în mine, un pentru că eram împotriva ideii de Max într-un pat. Numai că nu mă săturasem să-l am pe Max oriunde în altă parte.

Aş fi vrut să mai continui cu această Nouă Sara încă puţin.

– Asta nu pare o faţă veselă, observă el.

– Îmi place ce facem.

Faţa îi căzu puţin.

– Locurile trăsnite?

Am dat din cap.

– Doar să simt că aş putea face orice aş vrea cu tine.

Stătu puţin, aparent reconsiderând ceva.

– Asta nu e nevoie să se schimbe, Sara, indiferent unde merg pe calea pierzaniei cu tine.

Am zâmbit.

– Ştiu.

– Dar îţi dai seama că, dacă o să continuăm astfel, şi nu sunt împotrivă, e posibil ca până la urmă să fim prinşi.

Avea dreptate, iar adevărul faptului era suficient să-mi domolească întru câtva speranţele.

– O scoatem noi la capăt, am zis eu, dar şi în urechile mele a sunat lipsit de convingere.

– Sara, e posibil să ne simţim bine şi cu reguli de relaţie ceva mai standard.

Am dat din cap, dăruindu-i un zâmbet cât de convingător puteam.

– Ştiu.

Dar adevărul era că nu ştiam. Eu ştiam doar că voiam ca lucrurile cu Max să nu semene absolut deloc cu viaţa pe care o dusesem mai înainte.

PAISPREZECE

La trei dimineaţa, m-am trezit cu o idee atât de absurdă, încât imediat am fost convins că ar trebui să mă duc să beau nişte whisky, să pot adormi la loc.

Dar nu m-am dat jos din pat şi n-am băut whisky şi aproape sigur n-am adormit la loc.

Am rămas treaz jumătate de noapte, storcându-mi creierii ce fac cu nevoia paradoxală a Sarei de a rămâne un secret, explorând totuşi mai departe latura ei dezinhibată cu mine. De bună seamă, fusese mult mai relaxată decât mă aşteptasem în privinţa fotografiilor din *Post*, dar avuseserăm noroc, căci nu-i prinseseră faţa sau altceva care s-o dea de gol. Orice altceva mai revelator ar fi putut s-o facă sperioasă, dacă asta nu se întâmplase deja. Puteam să-mi dau seama că avea sentimente pentru mine dincolo de aventura orgasmelor în public şi fetişul nostru exhibiţionist comun, dar erau foarte departe de a fi durabile şi la mii de kilometri de ceea ce simţeam eu pentru ea.

M-am ridicat în capul oaselor, iluminat de o idee şi întrebându-mă dac-aş fi nebun să încerc aşa ceva cu ea. În acelaşi timp, mi se părea soluţia perfectă. Sara în mod cert se excita la ideea de a fi văzută, la ideea că i-ar putea privi cineva orgasmul. Eu voiam să-i arăt că sexul poate fi plăcut, şi desfrânat, şi viu, chiar şi într-o relaţie care se transformase în ceva mai profund. Totuşi, ea voia să rămână anonimă, iar eu aproape sigur nu voiam să sfârşesc cu pantalonii în vine – literalmente – în metrou, la vreun cinematograf sau în vreun taxi. Sara ignorase fără să stea pe gânduri fotografiile, de data asta; teama care nu-mi dădea pace era că n-avea să mai fie la fel de iertătoare, dacă se întâmpla din nou.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că nu era prea devreme ca s-o sun. Dacă îl cunoşteam cât de cât, Johnny French nici nu se dusese încă la culcare.

Telefonul a sunat o singură dată înainte ca vocea lui hârjâită şi tabagică să răspundă simplu:

– Max.

– Domnule French, sper că nu e prea devreme.

Lăsă să-i scape un râs huruit.

– Încă nu m-am culcat. Ce pot să fac pentru tine?

Am răsuflat uşurat, dându-mi seama că asta ar putea fi, într-adevăr, cea mai bună soluţie.

– Am o problemă în care cred că e nevoie de ajutorul dumneavoastră.

* * *

Când Sara a răspuns la telefon, i-am putut desluşi zâmbetul în voce.

– E miercuri, zise ea. Şi nici măcâr opt dimineaţa. Cred că-mi plac regulile astea noi.

– Eu cred că ne păcălim singuri, dacă mai credem în aranjamentul cu reguli stricte, i-am spus.

Trecu un lung moment până când vorbi, dar în cele din urmă murmură:

– Presupun că ai dreptate.

– Încă mai eşti liniştită în legătură cu *Post*?

O mică pauză şi apoi:

– Da, în ciuda aşteptărilor.

– M-am gândit la tine toată ziua, ieri.

Din nou tăcu o vreme şi m-am întrebat dacă nu mersesem prea departe. Apoi spuse:

– E cumva adevărat şi în ceea ce mă priveşte, de o vreme încoace.

Am râs. Prea bine.

– Şi pentru mine.

Tăcerea umplu legătura dintre noi şi mi-am făcut curaj pentru posibilitatea în care ar fi spus nu la propunerea mea.

– Sara, cred că ar trebui să avem un pic mai multă grijă pentru locul pe care ni-l alegem să fim intimi. Până acum, om fi fost prudenţi, dar mai degrabă am avut noroc. Mă interesează mai mult acum ca asta să nu devină un scandal pentru noi.

– Ştiu, şi pe mine.

– În acelaşi timp...

– Nici eu nu vreau să renunţ, râse ea.

– Ai încredere în mine?

– Bineînţeles. Te-am lăsat să mă duci într-un depozit...

– Vreau să spun încredere cu adevărat în mine, Sara. Plănuiesc să te duc într-un loc foarte diferit.

De data asta, n-a mai fost nicio ezitare:

– Da.

* * *

Mi-am închipuit că miercurea era o zi bună ca să încep. Fără îndoială că Johnny avea clienţi în fiecare seară din săptămâna, dar m-a prevenit că vinerile şi sâmbetele ar putea fi copleşitoare pentru amândoi şi că miercurile erau în general cele mai liniştite.

I-am scris un mesaj că am s-o iau de la apartamentul ei după ce va avea răgazul să se schimbe, după muncă, şi să mănânce de cină. Oare eram laş fiindcă n-o scoteam în oraş să mănânce, de teamă că s-ar putea împotrivi planului meu, dacă ar avea mai mult timp să se gândească?

Indubitabil şi incontestabil.

O brunetă ieşi din clădirea în care locuia Sara, cu capul în jos, în timp ce scotocea după ceva în poşeta micuţă. E adevărat că, o vreme, nu avusesem ochi decât pentru Sara, dar nici măcar eu nu m-am putut uita în altă parte. Femeia purta o bluză neagră, fustă, tocuri înalte. Părul negru-tăciune lucea în lumina felinarelor de stradă şi era tuns scurt – la nivelul bărbiei. S-a uitat în dreapta şi am văzut un gât delicat şi lung, piele netedă şi nişte sâni perfecţi. Cunoşteam gâtul acela, cunoşteam rotunjimile acelea.

– Sara? am strigat.

Ea s-a întors şi am rămas cu gura căscată. Să fiu al naibii!

Zâmbi când mă văzu sprijinindu-mă de maşină. I-am făcut semn lui Scotty că nu era nevoie, când a ieşit să-i deschidă portiera, şi am urcat-o chiar eu.

Ea şi-a pus un deget cu unghie roşie, strălucitoare, sub bărbia mea şi mi-a închis gura.

– Înţeleg că aprobi, zise ea rânjind, în timp ce-şi ocupa locul.

– E puţin spus, am zis şi am urcat lângă ea, întinzând mâna cas ă-i dau la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Arăţi al dracului de bine.

– E grozav, nu-i aşa? întrebă, scuturând puţin din cap. Mi-am închipuit că, dacă e să fim serioşi în treaba asta cu acoperirea, aş putea, totodată, să mă distrez puţin.

Îşi scoase pantofii şi-şi strânse picioarele sub ea, pe bancheta din spate.

– Bun, acum îmi spui ce se petrece?

De îndată ce mi-am revenit din stupoare, m-am aplecat şi am sărutat-o pe gura ei roşie.

– Mai întâi mergem puţin cu maşina. O să-ţi povestesc totul.

Ea zăbovi cu ochi răbdători asupra mea şi a trebuit să-mi aduc aminte să n-o iau în maşină. S-o perpelesc puţin pentru asta. Cluburile de dans întunecoase erau un lucru, şi ea băuse; asta ceva cu totul diferit.

– Unul dintre primii mei clienţi a fost un bărbat numit Johnny French. Sunt aproape convins că e un nume fals; îmi face impresia că e genul de individ care are câteva nume diferite, dacă ştii ce vreau să spun. A venit la mine să-l ajut să-şi deschidă un club de noapte într-o clădire foarte dărăpănată. O mai făcuse şi înainte, cu succes, dar voia să vadă cum ar fi mers cu o firmă de investiţii de capital implicată, care avea mai multe conexiuni legale în lumea marketingului.

– Cum se numea clubul?

– Silver, i-am spus. E încă deschis şi merge foarte bine. De fapt, am făcut o grămadă de bani din colaborarea noastră. Oricum, Johnny îşi păstrează obiceiurile foarte bine păzite, dar pe durata verificării noastre prealabile, ne-a explicat că avea nevoie de o afacere de succes mai mare care să-i sprijine investiţiile mai mici.

Sara se foi puţin pe banchetă, părând să înţeleagă că ajungeam la subiectul serii.

– Johnny deţine multe alte localuri. Are un cabaret în Brooklyn, care merge foarte bine.

– Beat Snap?

Am încuviinţat, puţin surprins.

– Ai auzit de el.

– Toată lumea a auzit de el. Dita Von Teese a fost acolo, luna trecută. Ne-am dus şi noi, cu Julia.

– Prea bine. Şi Johnny mai are, de asemenea, nişte localuri mai puţin faimoase. Acela unde mergem noi, în seara asta, este un club foarte discret şi bine protejat, numit Red Moon.

Ea clătină din cap. Şi dacă Sara ar fi fost născută în New York, eram foarte sigur că n-ar fi recunoscut numele. Am băgat mâna în sacou şi am scos din buzunarul interior o punguţă. Ochii ei au rămas fixaţi pe mâinile mele în timp ce i-am desfăcut sfoara şi am scos o mască albastră cu pene.

M-am aplecat şi i-am potrivit-o la ochi, legând-o în spatele capului. Şi apoi m-am uitat la ea şi-a fost cât pe-aci să-mi pierd hotărârea de a mă abţine s-o ating. Ochii i se mai vedeau, dar faţa îi era acoperită de la sprâncene până la pomeţi, iar buzele ei pline şi roşii se arcuiră într-un zâmbet fin sub privirea mea cercetătoare. Mici strasuri îi încadrau ochii şi, din spatele măştii, ochii ei păreau să lumineze.

– Măi, să fie, dacă nu-i misterios, şopti ea.

Am gemut.

– Arăţi parcă ieşită dintr-un vis foarte erotic.

Zâmbetul ei se accentuă, iar eu am continuat:

– Red Moon e un sex club.

În lumina slabă, am putut vedea cum se înfioară. Amintindu-mi de una dintre primele noastre nopţi împreună, am liniştit-o:

– Nu există cătuşe sau cârlige atârnătoare... cel puţin, nu sunt principala atracţie. Clubul satisface un public voyeurist elitist. Oameni cărora le place să privească oamenii făcând sex. Eu am fost acolo o singură dată, în timpul verificărilor prealabile, şi mi s-a garantat confidenţialitate absolută. La parter, Johnny are nişte dansatori amuţitor de frumoşi, care sunt intimi în diverse moduri frumos elaborate, coregrafiate. Restul clubului are camere unde, prin ferestre sau oglinzi, poţi privi la ce se desfăşoară înăuntru.

Mi-am dres glasul şi am privit-o în ochi:

– Johnny s-a oferit să ne lase să ne jucăm într-o cameră, în seara asta, dacă vrei.

* * *

După toate aparenţele exterioare, era o clădire banală, părăginită, găzduind diverse firme, inclusiv un restaurant italienesc, un salon de coafură şi o piaţă asiatică, închisă cu scânduri. Singura dată când îl mai vizitasem, Johnny mă condusese pe o intrare din spate. Uşa pe care îmi spusese s-o folosesc în seara asta era, aparent, intrarea principală, o uşă de fier modestă, veche, la capătul unui gang, pentru care era nevoie de cheia ce mi-o trimisese printr-un curier la birou, în după-amiaza aceea.

– Câţi oameni mai au o cheie? îl întrebasem eu la telefon.

– Patru, îmi răspunsese el. Tu eşti al cincilea. Aşa putem ţine socoteala celor care intră. Tipii întâmplători nu pot ajunge acolo. Avem o listă pentru fiecare noapte. Oaspeţii îi telefonează lui Lisbeth la recepţie, iar ea trimite băieţii de la pază să le recupereze.

După o pauză, adăugase:

– Ai noroc că eşti favoritul meu, Max, altminteri ai fi aşteptat cu lunile.

– Îţi sunt recunoscător, John. Şi dacă merge bine în seara asta, sunt foarte sigur că o să mă laşi s-o aduc pe femeia asta la club în fiecare miercuri.

Scoţând cheia şi trezindu-mă în faţa realităţii a ceea ce făceam, am început să fiu din ce în ce mai exaltat. Am condus-o pe Sara prin gang, simţindu-i mâna rece şi umedă într-a mea.

– Putem pleca oricând, i-am reamintit eu pentru a zecea oară în tot atâtea minute.

– Sunt nervos-excitată, mă linişti ea. Nu sunt speriată.

Trăgându-mă de braţ şi întorcându-mă spre ea, se ridică şi-şi trecu buzele peste ale mele, muşcându-mă uşor şi lingându-mă.

– Sunt atât de excitată încât mă simt aproape îmbătată.

Am sărutat-o pentru ultima oară şi am tras-o după mine, înainte să mă trezesc că o fut în gang – ceva ce Johnny îmi atrăsese atenţia că avea să mă pună pe lista neagră pentru tot restul zilelor mele – şi am vârât cheia în încuietoare.

– Asta-i celălalt lucru pe care voiam să-l menţionez. Băutul. Maximumul e de două pahare. Vor ca totul să fie sigur, consensual şi calm.

– Nu ştiu dacă pot promite partea cu calmul. Ai un stil de a mă face să-mi pierd puţin minţile.

Am rânjit.

– Cred că se referea între clienţi. Sunt foarte sigur că, în seara asta, se vor petrece unele lucruri între actori care n-or să fie calme.

Când uşa scoase un uşor declic, am deschis-o şi am intrat. După instrucţiunile lui Johnny, am continuat pe o a doua uşă, la numai trei metri distanţă de prima, apoi am coborât un lung şir de trepte până la un ascensor de marfă. Uşile s-au deschis imediat ce am apăsat pe buton şi, după ce am introdus codul pe care mi-l dăduse el pe o tastatură cu butoane luminate, am coborât alte două etaje, adânc în pântecele New Yorkului.

Am încercat să-i explic Sarei ce avea să vadă – mese aranjate în semicerc pe marginea unui ring deschis, oamenii socializând exact ca în orice alt bar –, dar ştiam că explicaţia mea ar fi fost săracă. Să spun drept, fusesem atât de fascinat de local când îl vizitasem cu Johnny, încât numai etica mea de partener în celelalte afaceri ale sale mă împiedicase să-l explorez mai departe. Oricât mi-ar fi plăcut să mă intorc, n-o făcusem niciodată.

Dar odată ce Sara devenise o parte incontestabilă a vieţii mele, posibilitatea ca ea să aibă nevoie de aşa ceva şi noua mea dorinţă mistuitoare de a-i dărui tot ce-şi dorea mă făcuseră să mă răzgândesc să mai stau deoparte.

Uşile ascensorului s-au deschis şi am ieşit într-un mic vestibul. Încăperea era scăldată într-o lumină caldă şi o frumoasă roşcată stătea în spatele unui birou, lucrând la un computer negru ultramodern.

– Domnule Stella, zise ea, ridicându-se să ne salute. Domnul French m-a anunţat că veţi veni în seara asta. Numele meu e Lisbeth.

Am dat din cap, salutând, iar ea ne făcu semn s-o urmăm.

– Veniţi după mine, vă rog.

Se întoarse şi ne conduse pe un culoar scurt, fără să întrebe nimic de masca Sarei sau de numele ei. La uşa grea de oţel, ea introduse o cheie lungă şi subţire, împinse de uşă ca s-o deschidă şi ne pofti să intrăm, fluturând din braţ.

– Vă rog să vă amintiţi, domnule Stella, că îngăduim maximum două pahare de băutură, că nu se folosesc numele şi că avem paznici

chiar la uşa camerelor jocurilor de roluri, dacă aveţi nevoie de vreun ajutor.

Ca pentru a-i întări spusele, un bărbat foarte masiv apăru în spatele ei.

Lisbeth se întoarse spre Sara şi, în sfârşit, i se adresă şi ei.

– Sunteti aici de bunăvoie?

Sara dădu din cap, dar cum Lisbeth părea să vrea să-i audă răspunsul verbal, zise:

– Desigur.

Şi atunci Lisbeth ne-a făcut cu ochiul.

– Distracţie plăcută, amândurora. Johnny a spus că, în serile de miercuri, Camera Şase e a voastră, pentru câtă vreme o s-o vreţi.

Pentru câtă vreme o s-o vrem?

M-am întors şi am condus-o pe Sara în club, ameţit. Nu văzusem decât vreo două camere, la ultima mea vizită. Cea mai mare parte a nopţii în care fusesem aici o petrecusem la barul principal, savurând un whisky şi privind două femei făcând dragoste pe muzică, pe masa de lângă a mea, în timp ce Johnny se plimbase în jur, salutându-şi clienţii. Merseserăm pe hol ca să vedem vreo două camere, dar mă simţisem ciudat să privesc lucrurile acelea cu un bărbat, partener de afaceri. Pretinsesem că sunt obosit şi, mai târziu, regretasem că nu văzusem ce avea de oferit fiecare cameră.

– Ce e Camera Şase? întrebă Sara, încolăcindu-şi ambele mâini pe braţul meu, în timp ce intram în bar.

– Habar n-am, am recunoscut. Dar, dacă-mi amintesc bine, bănuiesc că Johnny ne-a dat-o nouă pentru că e la capătul holului.

Barul era o sală spaţioasă, deschisă, cu un decor simplu şi frumos: lumini joase, plăcute, mese pentru două sau patru persoane, sofale otomane şi banchete plasate cu gust prin sală. Draperii grele de catifea, drapate din tavan, şi pereţi acoperiţi cu tapet negru, luxos, care arăta un model tremurător, abia perceptibil, în pâlpâirile lumânărilor.

Era devreme. Alţi câţiva clienţi stăteau la mese, vorbind cu voci joase şi privind o femeie şi un bărbat dansând în mijlocul sălii. Când ne îndreptam spre tejgheaua barului, bărbatul îi ridică partenerei sale bluza peste cap, folosind-o ca să-i lege braţele şi s-o învârtă pe ring. Giuvaierele din inelele sfârcurilor ei scânteiară în lumină.

Sara privi perechea, desprinzându-şi ochii cu greu când m-am uitat la ea. Îşi vârî o şuviţă de păr negru pe după ureche, cu un gest de nervozitate pe care-l ştiam deja, şi mi-am putut închipui că roşise pe sub mască.

– Aici e în regulă să priveşti, i-am reamintit eu, cu voce joasă. Când lucrurile devin cu adevărat interesante, o să vezi că nimeni nu va putea să-şi mai ia ochii.

Am comandat o votcă gimlet pentru ea şi un whisky scoţian pentru mine, apoi am condus-o la o masă mică din colţ. Am urmărit cum se familiariza cu locul. Lua câte o înghiţitură mică de băutură şi cerceta, pe îndelete, tot ce se afla în jurul ei. M-am întrebat dacă îşi dădea seama câtă atenţie atrăsese din partea clientelei.

Pe gâtul ei îi puteam vedea zbaterea pulsului. M-am uitat lung la pielea palidă, dorindu-mi să mă aplec şi s-o sug, lăsându-i semn. Foindu-mă în scaun ca să-mi aranjez pantalonii, mi-am închipuit cum ar fi s-o fac să-şi dea drumul, excitând-o cu mâna, sub ochii tuturor.

La dracu', Max. Eşti vârât până-n gât.

– La ce te gândeşti? am întrebat-o.

Ea-şi ridică bărbia, făcând semn spre dansatorii care se sărutau, se îndepărtau, apoi se lipeau iarăşi unul de celălalt.

– Or să facă sex aici?

– Foarte probabil, într-o formă sau alta.

– Şi atunci de ce mai au şi camerele?

– Diversitate. Dacă-mi aduc bine aminte, scenariile din camere tind să fie mai îndrăzneţe. Şi sunt mai mici, mai intime.

Ea dădu din cap, ridicând paharul şi luând o înghiţitură, studiindu-mă.

– Nimeni de aici nu ştie cine sunt, totuşi eu sunt singura care poartă o perucă şi o mască.

Zâmbind, i-am atras atenţia:

– Din punct de vedere istoric, tu eşti cea care a vrut să rămână ascunsă.

– Ai face asta pentru mine? Să-i laşi pe oameni să se uite la noi când suntem împreună?

– Bănuiesc că aş face aproape orice pentru tine, am recunoscut.

Şi apoi, neputând să văd, în colţul nostru întunecos, cum o afectau cuvintele mele, am adăugat:

– Gândul e probabil la fel de spontan pentru mine cât pare să fie şi pentru tine.

Ea-şi duse mâna pe coapsa mea, pe sub masă.

– Dar oamenii de aici te cunosc pe tine. Îţi cunosc faţa.

– Sunt oameni în toată sala asta care sunt mult mai faimoşi. Bărbatul acela, din colţ, e un jucător de fotbal american, la o echipă despre care Will vorbeşte întotdeauna entuziasmat. Iar femeia aceea?

I-am indicat discret o masă de lângă bar.

– Televiziune.

Sara făcu ochii mari, când o recunoscu pe actriţa câştigătoare a premiului Emmy.

– Dar nu se gândesc să facă sex în Camera Şase, observă ea.

– Nu, dar sunt aici să privească. Nimeni n-o să mă judece pentru că am venit aici, cu tine. Şi, mai important, toată lumea ştie că nu te încurci cu condiţia de confidenţialitate a lui Johnny French. Deţine câte un secret murdar despre fiecare dintre cei de faţă sau poate afla.

– Ah!

– Totul rămâne în camera asta, S... am început să-i spun, dai mi-a dus un degetul pe buze.

– Fără nume, străinule.

Am zâmbit, sărutându-i vârful degetului.

– Nimic de aici nu răsuflă în afară, Panseluţă. Garantez.

– Prima regulă a clubului? întrebă ea, rânjind.

– Exact.

Ridicându-mi paharul la buze, am sorbit puţin şi am înghiţit.

– Spune-mi la ce altceva te gândeşti.

Ea se aplecă să mă sărute, dar eu m-am ferit.

– Pot să te mângâi aici?

Am clătinat din cap.

– Din păcate, asta e o altă regulă. Fără contacte sexuale, în afară de dansatori.

– Dar în Camera Şase?

– Da. Acolo poţi.

– Drace!

Se întoarse în scaun, privind puţin la dansatori. Aceştia se dezbrăcaseră de haine, iar bărbatul fixa un ham care fusese coborât din tavan, pentru ca partenera lui să poată urca în el. Odată aflată înăuntru, picioarele i-au fost larg depărtate şi un scripete invizibil a ridicat-o, până când a ajuns cu bazinul la nivelul capului partenerului. El a început s-o învârtă, în ritmul muzicii, mergând în cercuri mari în jurul ei, în timp ce ea se rotea cu viteză, cu capul lăsat mult pe spate.

– Cât e ceasul? întrebă Sara după câteva minute, fără să-şi desprindă privirea dinspre locul unde bărbatul o oprise brusc pe femeie din învârtit şi îşi apăsase gura deschisă între picioarele ei.

– Nouă şi patruzeci şi cinci.

Ea oftă şi nu mi-am putut da seama dacă era la fel de nervoasă cum eram eu. Tortura clubului era să ştiu că, dacă voiam s-o ating, o puteam face numai în locul unde ceilalţi ne puteau vedea. Ne puteau folosi pentru nevoia lor la fel cum şi noi îi foloseam pe ei pentru a noastră. Eu voiam mai mult ca orice să-i fac ceea ce bărbatul de pe ringul de dans începuse să-i facă partenerei lui: s-o guste, s-o aţâţe, s-o penetreze cu degetele.

Când bărbatul începu s-o învârtă din nou pe femeie, un chelner se apropie de masa noastră.

– Bună seara, domnule.

Turnă apă dintr-o carafă de cristal, începând de lângă pahar, apoi ridicând-o deasupra capului, fără să modifice deloc curgerea apei.

– Patronul a specificat că aţi mai fost aici, dar invitata dumneavoastră este nouă. Aţi vrea să vă spun câte ceva despre lucrurile la care vă puteţi aştepta?

– Ar fi grozav.

El se întoarse spre Sara.

– Clubul schimbă decorul camerelor la fiecare două săptămâni. Intenţia noastră este să oferim clientelei lucruri mereu noi. O să găsiţi diverse scene în desfăşurare, în timp ce vă îndreptaţi spre camera dumneavoastră.

Am aruncat o privire la Sara şi m-am întrebat cum primea toate acestea, în spatele măştii, fata delicată din Midwest.

Gazda continuă:

– Spectacolele încep la zece şi continuă până la miezul nopţii. Mi s-a spus că aveţi Camera Şase. Dat fiind că este prima dumneavoastră participare, simţiţi-vă bine-veniţi să priviţi celelalte scene în vreme, înainte de a vă decide dacă v-ar plăcea să participaţi, zâmbi el. Mi s-a mai spus că patronul ar fi foarte bucuros să adauge ceva mai intim şi mai sincer rotaţiei obişnuite. N-am avut niciodaia un cuplu exhibiţionist care să se uite unul la celălalt cum vă uitaţi dumneavoastră.

Am simţit cum fac ochii cât cepele şi, lângă mine, Sara se dădu ceva mai aproape. Îi puteam simţi căldura coapsei lângă a mea. Eram cu adevărat gata să explodez de câtă nevoie aveam s-o simt.

Chelnerul se înclină uşor.

– Dar, vă rog, nu vă simţiţi deloc presaţi.

* * *

La zece, luminile din hol îl scăldau într-un auriu cald. Ceilalţi clienţi din jurul sălii principale au început să se mişte, îşi terminau băuturile şi se ridicau, încet. Dar Sara m-a înşfăcat de mână şi m-a săltat brusc din scaun.

Holul avea pe puţin şase metri lăţime, cu canapele şi mese lângă ferestrele care dădeau spre camere. În Camera Unu, prima de pe stângă, un tânăr musculos stătea în picioare, într-un colţ, fără cămaşă, numai în jeanşi. Pe podea, în patru labe, era un alt bărbat cu părul negru, cu o coadă de cal atârnând de un dop anal. Bărbatul care stătea în colţ, ridică un bici şi îl plesni cu zgomot în aer.

Sara îşi duse repede mâna la gură, în timp ce eu o trăgeam mai departe pe hol, murmurând:

– Jocul de-a poneii, scumpo. Nu-i pentru oricine.

În Camera Doi era o femeie frumoasă, singură şi goală, pe o canapea, care tocmai începuse să se masturbeze privind imaginile pornografice proiectate pe peretele larg din faţa ei.

În Camera Trei era un bărbat uriaş, cu piele albă, şi cu masca tragică a Melpomenei, pregătindu-se să penetreze prin spate o femeie cu căluş la gură. Lângă mine, am simţit-o pe Sara devenind mai încordată.

– Asta pare...

Făcu un gest vag spre scena ciudat de fascinantă.

– Îndrăzneţ? am sugerat eu. Trebuie să înţelegi că oamenii plătesc o grămadă de bani ca să vină aici. Nu vor să vadă lucruri pe care le pot vedea la televizor.

I-am pus mâna pe spate, sub talie, şi i-am reamintit:

– Un alt lucru pe care nu-l poţi vedea la televizor e intimitatea reală.

Ea se uită la mine şi atenţia i se îndreptă asupra gurii mele.

– Crezi că noi suntem cu adevărat intimi?

– Dar tu?

Ea dădu din cap.

– Când s-a întâmplat asta?

– Când a fost altfel decât intim? Numai c-ai vrut tu să ignor aspectul.

Ea clipi, desprinzându-şi privirea, dar se sprijini de mine şi am plecat mai departe.

În Camera Patru erau trei femei, care se sărutau şi râdeau, în timp ce se dezbrăcau una pe alta într-un uriaş pat alb.

În Camera Cinci, un bărbat lega o femeie cu sfoară, în vreun ce un al doilea bărbat încornorat, legat şi cu căluş la gură, privea dintr-un colţ.

– Noi o să fim plictisitori, şopti ea, cu ochii mari.

– Chiar crezi asta?

Nu-mi răspunse, pentru că ajunseserăm la Camera Şase, care ne aştepta, goală. Fără să se uite la mine, se strecură la capătul holului pe unde se putea intra în camere, prin partea din spate.

Mânerul uşii de la Şase se roti cu uşurinţă, iar Sara păşi înăuntru.

După câteva clipe, când ni s-au obişnuit ochii, am putut desluşi un bar în colţ şi o canapea uriaşă de piele, cu o măsuţă joasă de cafea în faţa ei. Chiar şi pe întuneric, camera semăna foarte mult cu un colţ din livingul meu şi am bănuit, cu o tresărire, că într-adevăr era o imitaţie a acelui spaţiu.

Fără să mă gândesc s-o întreb mai întâi pe Sara, am aprins lumina. Avusesem dreptate. Pereţii crem cu borduri de nuc închis la culoare, o canapea mare, neagră şi un covoraş pluşat identic cu

acela pe care îl cumpărasem din Dubai. Veioze Tiffany decorau două măsuţe-suport. Camera era cu mult mai mică decât livingul meu, pe care îl foloseam pentru petreceri mari, dar asemănarea era incontestabilă. Fereastra gigantică prin care lumea ne putea observa era încadrată de draperii, exact ca acelea din apartamentul meu, dar din locul de unde ne aflam, arăta doar ca o fereastră dând spre un gol întunecat.

Johnny fusese pe la mine pe acasă numai o dată, dar într-o singură după-amiază, transformase o cameră din clubul lui pentru mine, fără îndoială presupunând că avea să ne fie familiară, mie şi Sarei, să ne facă să ne simţim mai în largul nostru. N-avea de unde să știe că Sara, de fapt, nu fusese niciodată în apartamentul meu.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, apropiindu-se şi, dându-şi seama că aici mă putea atinge, îşi încolăci braţele pe mijlocul meu.

– Johnny a făcut un duplicat al livingului meu pentru noi.

– Asta-i...

Privi în jur, cu ochii mari.

– Asta-i nebunie.

– Nebunia este că asta-i prima oară când vezi casa mea. Din interiorul unui sex club.

Absurditatea situaţiei păru să ne izbească pe amândoi în acelaşi timp, iar Sara izbucni în râs, ascunzându-şi faţa la pieptul meu.

– Ăsta e cel mai ciudat lucru pe care l-a făcut cineva vreodată.

– Putem pleca...

– Nu. Ăsta e primul loc în care o să facem sex unde ar trebui să-l facem, zise ea, rânjind. Crezi c-o să scap ocazia asta?

Drace! Femeia putea să-mi ceară să îngenunchez şi să-i sărut degetele picioarelor şi aş fi făcut-o.

Am fost gata să-i spun: *Te iubesc*. Cuvintele au fost atât de aproape de a-mi scăpa, încât literalmente m-am întors cu spatele la ea şi m-am dus până la bar, ca să-mi prepar o băutură. Dar ea a venit după mine.

– Şi probabil e prea târziu să te mai întreb, dar ce căutăm noi aici?

– Cred că încercăm să găsim o cale să ne bucurăm de acest aspect al relaţiei noastre fără să punem în pericol carierele noastre

sau să ne trezim cu fotografiile feţelor noastre afişate în tot site-ul lui Perez Hilton.

Am ridicat sticla de whisky, oferindu-i fără cuvinte. Ea clătină din cap, privindu-mă cu ochii mari, din spatele măştii, cum îmi torn pentru mine.

– Trei degete, şopti ea şi i-am deslușit zâmbetul în voce.

– Numai unul, deocamdată.

Veni mai aproape, după ce am luat prima înghiţitură, şi se întinse ca să mă sărute, sugându-mi limba.

La dracu', avea un gust excelent.

Penele măştii ei mă atinseră pe obraz.

– Trei, insistă ea.

Cum ea îşi coborî sărutările pe gâtul meu şi-şi desfăcu palma peste partea din faţă a pantalonilor mei, apăsându-mă, m-am uitat peste umărul ei la fereastra întunecată. Dincolo de ea, clienţii probabil că deja luaseră loc să se uite, curioşi să vadă ce o să se întâmple. Sau poate că eram complet singuri aici, la capătul culoarului. Însă ideea că nu eram, posibilitatea foarte mare ca alţii să poată vedea cum mă atingea ea... pentru prima dată am înţeles cum, să fie la vedere cu mine, îi îngăduise Sarei să fie cine voise ea să fie. Se putea juca. Putea fi dezmăţată şi cutezătoare şi să rişte.

Şi la fel puteam şi eu. Aici puteam fi bărbatul înnebunit de dragoste pentru prima oară în viaţa mea.

– Chiar vrei să facem perversiuni aici? am întrebat, tresărind lăuntric la propria-mi grosolănie.

Dar ea dădu din cap.

– Am doar trac. Ceea ce e uşor iraţional, având în vedere antecedentele noastre.

Râse şi întinse mâna frecându-mi uşor abdomenul. Futu-i! Nu mai simţisem niciodată o combinaţie atât de chinuitoare de tendinţă de a proteja, adoraţie şi o nevoie orbească să posed fizic complet pe cineva. Era atât de frumoasă, atât de încrezătoare – toată a mea.

M-am aplecat, i-am sărutat obrazul şi i-am descheiat primii câţiva nasturi ai bluzei.

– Ce-ţi imaginezi când te gândeşti că suntem priviţi?

Ea şovăi, jucându-se cu marginea cămăşii mele.

– Îmi imaginez pe cineva care-ţi vede faţa şi felul în care te uiţi la mine.

– Da? I-am supt gâtul. Şi ce altceva?

– Îmi imaginez o femeie care vrea să fie cu tine, când te vede cu mine. Când te vede cum mă doreşti.

Am gemut cu gura pe pielea ei, lăsându-i jos bluza de pe umeri şi cuprinzând-o cu braţele ca să-i desfac sutienul.

– Mai spune.

Sărutând-o pe gât, am simţit-o cu buzele înghiţind în sec. Vocea ei era mai şoptită, când recunoscu:

– Îmi imaginez o persoană fără o faţă anume care l-a văzut pe Andy purtându-se urât cu mine. Îmi imaginez femeia cu care a fost prins el văzându-te acum pe tine, cum te uiţi la mine.

Asta era.

– Şi?

– Şi pe el. Mi-l imaginez pe el văzând cât de fericită sunt acum.

Îşi scutură capul, înfigându-şi pumnii în cămaşa mea şi trăgându-mă mai aproape, de parcă eu m-aş fi dat înapoi.

– Nu cred că mă voi agăţa la nesfârşit de asta, dar urăsc că încă mai simt atât de multă mânie.

Lăsându-se pe spate, îşi ridică privirile spre ochii mei.

– Dar tu mă faci să mă simt extraordinar, şi dorită, şi, da, o parte din mine încă mai vrea să-i facă în ciudă.

Nu mi-am putut reţine râsul. Îmi plăcea ideea ca ticălosul ăla să mă vadă futând-o pe Sara până la leşin. Pentru că cea mai mare greşeală a vieţii lui – infidelitatea lui – îmi dăduse mie cea mai bună parte a vieţii mele.

– Şi eu. Mi-ar plăcea să vadă cum arăţi tu când ai orgasm. De vreme ce fac pariu că el n-a izbutit să vadă asta.

Ea râse, lingându-mă pe gât.

– Nu.

Şi, futu-i, pentru prima oară în viaţa mea voiam să fiu numai al cuiva.

Am condus-o către canapea, apoi am îngenuncheat pe podea, între pricioarele ei.

Mâinile ei îşi împletiră degetele în părul meu.

– Ce vrei să-ţi fac? şopti ea, uitându-se la mine, întotdeauna atât de dornică de a-mi da orice.

Ce vreau? M-am căznit să găsesc răspunsul potrivit, dintr-odată mai mult decât copleşit de enormitatea acelei întrebări.

Tu peste mine.

Tu sub mine.

Râsul tău în urechile mele.

Vocea ta în pieptul meu.

Siropul tău pe degetele mele.

Gustul tău pe limba mea.

Cred că vreau să ştiu că simţi şi tu ca mine.

– Vreau doar să te bucuri de seara asta.

M-am aplecat, apăsându-mi gura între picioarele ei. Mirosea ameţitor, avea un gust prea bun, arăta prea frumoasă. Gemetele Sarei erau stinse, pline de dorinţă şi păreau a fi făcute exclusiv pentru urechile mele. Degetele ei mi s-au plimbat pe cap, zgâriindu-mi scalpul uşor, înainte de a-mi da drumul şi a-şi ridica piciorul mai sus, desfăcându-se mai larg, înlesnindu-mi accesul. Nu se mişca însă cu sexualitate exagerată; era lentă şi calmă, cu uşurinţă cea mai accidental senzuală făptură din lume.

Şi în timp ce mă concentram s-o fac să se simtă bine, mi-am închipuit cum arăta privită din afara acestei camere, cu degetele mele în ea şi cu gura devorând-o, cu spatele ei arcuit, ridicat de pe canapea. Eram atât de obişnuit, acum, s-o văd cu mască, încât nu mi se părea discordant sau distant; felul în care se uita la mine din spatele ei mă făcea să mă simt ca şi când tocmai mi s-ar fi dăruit întreaga lume. Peruca neagră, mătăsoasă, îi încadra faţa, îi făcea tenul mai palid, buzele mai roşii. Aceleaşi buze s-au întredeschis când a început să implore şoptit, indicându-mi să mă mişc mai repede, să nu mă opresc s-o sug, s-o penetrez mai tare cu degetele.

Când a început să cedeze, mâna i s-a ridicat pe torsul ei, peste sâni, apoi pe gât şi pe faţă, unde şi-a dat masca jos, expunând şi ultima porţiune de piele care îi mai era acoperită.

Uriaşii ei ochi căprui erau aţintiţi asupra feţei mele, buzele încă întredeschise, gâfâind.

Iar când şi-a dat drumul, nici măcar o dată nu şi-a desprins privirea, nici măcar pentru o clipă nu şi-a mutat atenţia spre fereastra din spatele meu.

Cineva era de partea cealaltă a geamului aceluia. Puteam să-l sint. Dar nu cred că am fi putut fi mai singuri în camera asta, nici dacă am fi fost de-adevăratelea în apartamentul meu. Nimic din lumea aceasta nu mai exista în afară de ea, apăsându-se în gura mea, strigând când a atins orgasmul.

Apoi a suspinat, m-a tras de păr şi a râs:

– Sfinte Sisoie!

Aşa că, şi dacă l-aş întâlni vreodată pe ticălosul ăla de Andy, poate că nu i-aş sparge faţa încrezută, în cele din urmă. Poate că i-aş strânge mâna pentru că a stricat lucrurile cu Sara atât de magistral, încât ea s-a mutat la New York şi a încetat să mai fie femeia care făcea numai ceea ce se aştepta din partea ei şi a început să fie femeia care făcea ceea ce voia de fapt.

Am sărutat-o de jos, peste tors, până la gură, am lăsat-o să-şi sugă gustul din gura mea, de pe limba şi de pe bărbia mea. Sub mine, era caldă şi lentă; braţele i s-au încolăcit leneş în jurul meu, râsul i s-a stins pe gâtul meu.

– Cred că a fost cel mai plăcut din toată viaţa mea, şopti ea.

Şi eu am simţit că aş fi făcut aproape orice ca să-mi petrec restul vieţii făcând-o fericită pe femeia aceasta.

CINCISPREZECE

Știam eu că nu era bine să am fiecare noapte a săptămânii ocupată cu Max, pentru că avea să-mi zdruncine abilitatea de a mă gândi la orice altceva. În timpul alergării de dimineaţă, gândul mi-a zburat la ceea ce făcuserăm împreună şi mi-a declanşat unele dintre cele mai deşănţate fantezii pe care le avusesem vreodată în viaţa mea: să mă târăsc pe sub biroul lui Max şi să i-o sug în timp ce vorbea la telefon sau să-l iau în lift, în timp ce urcam spre apartamentul lui.

Era plăcut să-mi îngădui, în sfârşit, acest gen de vise cu ochii deschişi şi începusem să nu-mi mai pese că el îmi perturba atât de mult viaţa mea bine structurată. Iar după ceea ce făcuse pentru mine la club, începusem să-mi dau seama că aş fi trecut şi prin foc pentru bărbatul acesta.

Fusesem încordată, fără îndoială. Clubul mi se păruse misterios tolerant şi era sponsorizat de clienţi care se gândiseră la acest tip de fantezii sexuale poate de mai multă vreme de când eram eu pe lume. Nu eram sigură dacă existau reguli nescrise pe care ar fi trebuit să le urmez. Nu vorbi prea tare. Nu-ţi încrucişa picioarele. Nu privi pe nimeni drept în ochi. Nu-ţi bea cocteilul prea repede.

Părinţii mei erau atât de fundamental inocenţi pe lângă acest tip de lume. Ideea lor de noapte nebunească era să se uite la *Monoloagele vaginului* şi să ia cina la vreun restaurant cu specific asiatic. Până în ziua de azi, tata considera sushi-ul un pic prea îndrăzneţ pentru el.

Pe când eu, poftim, mergeam într-un sex club secret şi, în prima mea noapte acolo, îl lăsam pe Max să mă ia cu gura, într-un loc unde oricine dintre cei prezenţi putea privi.

Habar n-aveam, până la urmă, dacă într-adevăr privise cineva. Plecaserăm pe uşa din spate a camerei, unde ne întâmpinase prietenul lui Max, Johnny, care ne lăsase să plecăm pe o intrare de serviciu. Max mă studiase cu atenţie tot restul serii, de parcă s-ar fi întrebat dacă eram gata să fug sau să izbucnesc în plâns. În realitate, tremuram atât de tare pentru că totul mi se păruse perfect. Max fusese în genunchi, între picioarele mele, şi refuzase să mă lase să-i răspund la fel. În schimb, mă sărutase minute în şir, mă ajutase să

mă îmbrac şi îmi aruncase o privire atât de încărcată de semnificaţii încât mi se făcuse pielea de găină.

Era ceva s-o faci într-o bibliotecă, dar, în comparaţie cu clubul de seara trecută, prima părea inofensivă. Iar după aceea, pe drumul spre casă, cu mâna lui Max pe genunchiul meu şi buzele lui pe gâtul meu, pe urechi, pe gură şi – în cele din urmă – cu tot trupul lui peste şi în mine, complet dezlănţuit pe bancheta din spate, mi-am dat seama cât de nebunească devenise viaţta mea.

Nebuneşte de bună.

Nebuneşte de nemaipomenită.

Trecuse atât de mult de când nu mai fusesem atât de îndrăgostită, încât... uitasem cât de plăcut era.

– Eşti în extaz, zise George joi dimineaţă, când m-am apropiat de biroul lui.

Îşi vârî capătul pixului la loc între dinţi, murmurând:

– Te gândeşti la Max.

De unde naiba ştiuse asta? Oare rânjeam ca o idioată?

– Ce?

– Îţi place.

M-am dat bătută.

– Îmi place.

– Am văzut cum s-a uitat la tine când a intrat aici, luni. Te-ar lăsa să-i ţii ouăle la tine în buzunar.

Strâmbându-mă, am deschis uşa biroului.

– Mie mi-ar plăcea să rămână unde sunt, dar îţi mulţumesc pentru idee.

– A fost pe aici, în dimineaţa asta, aruncă George, ca din întâmplare.

Am încremenit, la jumătatea drumului spre biroul meu, aşreptând.

– Părea trist că nu te-a găsit, dar i-am explicat că eşti oarecum urs, dimineaţa, până nu-ţi bei cele şaptesprezece ceşti de cafea, şi rareori ajungi la birou înainte de opt.

– Mersi, am murmurat printre dinţi.

– Pentru nimic.

Se îndreptă de spate şi luă un plic de pe biroul lui.

– Ţi-a lăsat ăsta.

Am luat plicul să-l citesc la mine în birou. Scrisul lui Max era mărunt, dezordonat.

Sara,

Plec vineri dimineaţă la San Francisco, pentru o săptămâna, la o conferinţă. Aş putea să te văd în seara asta?

Max

Ridicând telefonul, mi-am trecut degetul pe ecran şi am apăsat pe numele lui.

A răspuns după numai un apel.

– Încă mai eşti în modul urs?

Am râs.

– Nu. Sunt la ceaşca şaisprezece.

– Asistentul tău e un personaj. Am purtat o conversaţie adorabilă despre tine. Mă bucur să ştiu că nu sunt şanse să se dea la tine cât sunt plecat.

– Eu cred că e mai curând un fan Max, dacă vrei să ştii adevărul. Dacă ai avea vreo înclinaţie să joci în echipa cealaltă, n-ai mai putea să scapi de el.

– Te-am auzit! strigă George, de la biroul lui.

– Atunci nu mai trage cu urechea! i-am strigat eu şi apoi am zâmbit în telefon. Şi, da, sunt liberă în seara asta.

– Unde?

Am şovăit doar o secundă, înainte de a-i propune:

– La mine acasă?

Se făcu tăcere.

Am desluşit zâmbetul din vocea lui Max când, în sfârşit, a mormăit:

– Pentru un pat?

– Da.

Îmi tremurau mâinile. La dracu', totul se schimbase noaptea trecută. Ideea de a fi cu Max într-un pat mi se părea cea mai riscantă aventură de până acum. Aproape că m-am întrebat dacă aveam să supravieţuim.

– Ne întâlnim la tine, la opt? Am de purtat o convorbire telefonică târzie cu Coasta de Vest.

– Perfect.

* * *

Mi-am schimbat toaleta de trei ori înainte de opt – obişnuită? sexy? obişnuită? sexy? –, până când, în final, m-am schimbat din nou în hainele pe care le purtasem la muncă. Mi-am aranjat patul, am şters praful din tot apartamentul şi m-am spălat de două ori pe dinţi. Nici nu ştiam ce fac şi eram foarte sigură că nu fusesem atât de emoţionată nici în noaptea în care îmi pierdusem virginitatea.

Încă mai tremuram când a bătut la uşă. Nu-mi văzuse niciodată apartamentul, dar când a intrat, abia dacă s-a uitat în jur. Şi-a ridicat mâinile la faţa mea şi m-a împins cu spatele de perete, cu gura ferm lipită de a mea, deschizând-o, sugându-mi buzele şi limba. Nu era nimic tandru în sărutul lui. Era apăsat şi disperat, apucându-mă cu mâinile de umeri şi trăgând, zadarnic, de haine care păreau că-l încurcă, cu buze care aproape păreau umflate de cât de real era totul. Avea o geantă atârnată peste piept, care a alunecat, izbind peretele cu o bufnitură surdă.

– Îmi pierd dracului minţile, zise el în gura mea. Îmi pierd creierul, Sara. Unde-i dormitorul tău?

Am mers cu spatele, trăgându-l după mine, cu săruturile lui, pe holul scurt. Aveam aprinsă numai veioza de la capul patului, care arunca un mic con de lumină galbenă, caldă, în jur. Pereţii albi, patul mare, ferestre uriaşe – toate pe o suprafaţă minusculă.

El râse, uitându-se în jur şi coborându-şi mâinile de pe obrajii mei.

– Apartamentul tău e mic.

– Ştiu.

>

Scoţându-şi geanta peste cap, se lăsă să cadă pe patul meu.

– De ce? Îţi puteai permite mai mult.

Am ridicat din umeri, hipnotizată de modul în care pulsul lui i se zbătea pe gât. De ce vorbeam despre mărimea apartamentului meu? Eu voiam să ştiu ce era în geantă. De regulă, nu purta la el decât portofelul, telefonul şi o cheie de la casă.

– Nu am nevoie de mai mult, deocamdată.

Ochii lui se mutară spre ai mei şi dădu din cap o dată, arcuindu-şi buzele într-un surâs.

– Eşti o femeie complicată, Sara Dillon.

Uneori, după ce alergam mult, eram atât de euforică, încât nu puteam face altceva decât să mă întorc afară şi să mai alerg. Aveam atâta energie în mine, încât nu puteam suporta să stau pe loc. Aşa mă simţeam şi acum.

– Max, sunt...

Mi-am întins mâna, ca să-i arăt cât de tare tremuram.

– Nu ştiu ce să fac în clipa asta.

– Dezbracă-te pentru mine!

Deschise geanta şi scoase un aparat de fotografiat uriaş, modern.

– Vreau poze cu tot, în seara asta, zise el, uitându-se la mine prin obiectiv.

Sunetul diafragmei îmi făcu inima s-o ia la goană în piept. Mă simţeam ameţită, zăpăcită.

– Inclusiv feţele noastre, am spus, încet.

– Da, zise el, gâtuit. Exact.

M-am uitat la hainele de pe mine: bluză de mătase ivorie cu nasturi mici, perlaţi, şi o fustă dreaptă, neagră.

Dezbracă-te pentru mine!

Îmi plăcea că aveam o sarcină asupra căreia să mă concentrez. Povara ultimei nopţi încă mă apăsa pe inimă, iar vederea lui în dormitorul meu aproape mă frânsese.

Mi-am dus mâinile la primul nasture al bluzei.

Degetele încă îmi tremurau.

Era diferit aşa, în apartamentul meu, fără alt martor, decât aparatul lui de fotografiat. Ce îi arătam lui în seara asta? Corpul meu? Sau tot ce aveam pe sub piele: inima, temerile şi pofta mea nebună, zbuciumată, de el?

Am auzit declicul diafragmei, urmat de vocea adâncă a lui Max.

– Felul în care pari emoţionată mă face să cred că nu ştii că sunt îndrăgostit de tine.

M-am uitat la el, cu ochii larg deschişi şi mâinile încremenite.

Clic.

– Te iubesc, Panselută. O ştiu de ceva vreme, dar total s-a schimbat pentru mine noaptea trecută.

Am dat din cap, ameţită.

– Okay.

Îşi muşcă buza, apoi îi dădu drumul, dăruindu-mi un zâmbet maliţios.

– Okay?

– Da.

M-am întors la nasturii mei, descheindu-i câte unul o dată. Mă luptam cu cel mai mare zâmbet din lume. Clic.

– N-ai nimic altceva de spus decât *okay*? întrebă el, ridicând capul din spatele aparatului. Eu îţi spun că te iubesc şi nu primesc nici măcar un *mulţumesc* sau *ce frumos*?

Am simţit cămaşa căzând la podea şi m-am întors cu spatele la el, ducând mâinile să desfac încuietoarea sutienului – clic – şi să-l las să cadă. Clic. Clic.

Mi-am lăsat în jos fermoarul fustei şi aceasta s-a alăturat celorlalte haine, pe podea, iar eu m-am întors din nou cu faţa la el.

– Şi eu te iubesc.

Clic.

– Dar sunt îngrozită.

Îşi lăsă aparatul mai jos, cu ochii la mine.

– Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine, i-am spus.

El făcu un pas spre mine.

– Dacă te face să te simţi mai bine, ai dus o luptă impresionantă.

N-a lăsat aparatul deoparte când a mai făcut un pas, ca să mă sărute. Şi-a dus doar mâna într-o parte şi mi-a cuprins faţa în cealaltă, apăsându-şi gura de a mea.

– Şi eu sunt speriat, Sara. Sunt speriat că sunt reculul tău. Sunt speriat c-o s-o facem varză, cumva. Sunt speriat că o să te saturi de mine. Dar chestia e, adăugă el, zâmbind, că nu vreau pe nimeni altcineva. Întrucâtva m-ai distrus pentru celelalte femei.

Trebuie să fi făcut sute de fotografii cu mine, până am terminat să mă dezbrac, m-am urcat în pat, l-am urmărit cum îşi plimba privirea de prădător peste mine şi mi-a spus mai multe despre cum se simţea: distras, nesăţios, că ar fi putut să-i mulţumească lui Andy şi apoi să-l omoare, că era sincer îngrijorat că n-o să se sature

niciodată de mine. Fiecare reacţie pe care o aveam, el o capta şi se gândea obsesiv la ea.

Zăbovind deasupra mea, îşi îndreptă aparatul spre torsul meu, unde corpul lui îl atingea pe al meu. Am închis ochii, pierdută în plăcerea de a-l simţi şi în sunetele slabe ale declanşatorului aparatului. Când i-am deschis din nou, privirile ni s-au întâlnit.

Am întins mâna întorcând aparatul spre gâtul meu. El făcu fotografia, lăsându-mă să preiau conducerea în vreme ce eu l-am orientat şi mai sus, apoi şi mai sus. Max se uita la mine prin lentile.

Mâinile îi tremurară când ajustă obiectivul, făcând fotografie după fotografie, cu faţa mea, cu degetele lui mângâindu-mă pe bărbie sau cuprinzându-mi obrazul în palmă, ţinând aparatul ridicat ca să ne prindă sărutându-ne.

Şi apoi totul din acel moment se rezumă la a-i simţi gura pe a mea, părul în mâinile mele, limba mişcându-se pe mine, buzele lui înăbuşind cuvinte pe pielea mea. Îi simţeam fiecare respiraţie şi fiecare sunet şoptit pe care îl scotea. I-am putut simţi gura devenind mai lacomă şi mai imperioasă, pe măsură ce cobora pe trupul meu. Fără grabă, îşi adânci două degete în mine şi îmi supse clitorisul cu ardoare, stăruind să ajung la orgasm. Eu n-am scos un sunet. Nu voiam să aud vocea mea în cap. Voiam doar să-l simt pe el.

– Eşti minunată, şopti el, când cedasem şi strigasem, când în sfârşit mă liniştisem, iar el se urcase peste mine, sărutându-mă adânc. E uluitor ce efect are asupra mea.

Am ridicat mâna şi mi-am trecut unghiile pe pieptul lui, îndemnându-l să-mi folosească trupul şi să obţină ce avea el nevoie de data asta, să simtă tot ce ar fi fost cu putinţă să simtă. Mâinile mele se mişcau de capul lor, cutreierând şi zgâriind, trăgându-l mai aproape şi împingându-l din nou de la mine, ca să pot vedea locul unde îşi coborâse mâna între noi doi ca să-şi fixeze poziţia în dreptul meu. Mi-am plimbat degetele pe abdomenul lui în jos, simţindu-i muşchii încordându-se tari ca piatra sub vârful degetelor mele.

Am şoptit:

– Te rog.

El a gemut, lăsând aerul să-i iasă din piept în acelaşi timp ce-şi lăsa corpul peste al meu şi pătrundea în mine cu totul. Senzaţia era

şocantă – totul deodată –, să-i simt pieptul peste al meu, faţa peste gâtul meu, braţele mele încolăcite în jurul gâtului său şi mâinile înfigându-se în părul lui, mâinile lui ridicându-mi coapsele în jurul taliei lui, bazinul lui pivotând, mişcându-se în mine.

Te rog, să nu laşi asta să se termine niciodată. Nu mai vreau ca momentul ăsta să se sfârşească.

Eram fără cuvinte şi acoperiţi de năduşeală, iar *asta*, am gândit eu, *asta înseamnă să faci dragoste.*

M-a rostogolit peste el, privindu-mi cu atenţie faţa, până când a fost prea mult, prea intens, şi mi-am lăsat pleoapele să mi se închidă şi orgasmul să explodeze. Am auzit declicul aparatului de fotografiat şi bufnetul greu când a lovit salteaua şi Max a fost din nou peste mine, mai dezlănţuit acum, strângându-mi coapsele în mâini şi unindu-şi sprâncenele, concentrat.

Frânturi de imagini, lumini şi umbre, mă izbeau în retină, dar de daia asta am refuzat să închid ochii.

Max a căzut peste mine, lăsându-se greu; gura i s-a mişcat spre a mea şi le-am ţinut deschise, una peste cealaltă, respirând şi amândoi la limită. El şi-a mişcat buzele deschise peste gura mea, în timp ce se mişca deasupra mea, şi amândoi am început să vorbim pe muteşte.

Îmi dau drumul, am zis amândoi fără sunet, implorator. *Îmi dau drumul.*

* * *

Amândoi săriserăm peste cină, aşa că l-am urmărit pe Max ca vrăjită cum dădea iama în bucătărie.

Îşi pusese boxerii, dar nimic altceva, şi am observat în sinea mea că niciodată nu mă uitasem doar la corpul lui. Evident, Max era înalt şi sculptural, dar era de asemenea în largul lui în propria piele. Mi-a plăcut să-l privesc scărpinându-şi stomacul, în timp ce evalua conţinutul frigiderului meu. M-am pierdut în modul cum i se mişcau buzele, când cataloga tot ce era în sertarul pentru legume si fructe.

– Femeile sunt uluitoare, frate, mormăi el, trecând repede printre mai multe feluri de brânză. Eu am muştar în frigider. Poate şi nişte cartofi vechi.

– Tocmai am fost la cumpărături.

Îmbrăcasem tricoul lui şi l-am adunat în sus spre nas, inhalând mirosul. I-am simţit săpunul, deodorantul şi mirosul propriu al pielii lui.

– Eu cred că ultima oară am fost în mai.

– Ce cauţi?

El ridică din umeri, scoţând un castron cu struguri.

– Gustări.

Apucă un bax de şase cutii de bere şi rânji când îl ridică.

– Stella. Bună alegere.

– Sunt părtinitoare.

El îngrămădi struguri, nuci şi câteva felii de brânză pe o farfurie şi făcu semn din cap spre dormitor.

– Gustările, în pat.

Înapoi pe aşternuturi, el îmi vârî o boabă de strugure printre buze şi apoi luă şi el câteva, mormăind, în timp ce mesteca:

– Deci, mă gândesc la ceva.

– Spune.

– Găzduiesc o strângere de fonduri în apartamentul meu, peste două săptămâni. Ce-ar fi să facem din seara aceea marea noastră seară de ieşire în societate? Max şi Sara: fericiţii îndrăgostiţi.

Ronţăi câteva nuci şi mă studie, înainte să adauge:

– O să fac chiar şi o regulă de fără presă.

– N-ar trebui să faci asta.

– N-ar trebui, dar aş face-o.

Mi-a trebuit ceva vreme ca să pun în ordine ce voiam să spun şi, cât m-am gândit eu, Max a înfulecat răbdător. Era un contrast atât de izbitor faţă de Andy, care întotdeauna voia un răspuns de îndată ce lansase întrebarea. Adevărul e că mintea mea nu funcţionase niciodată în felul acela. Politicienii aruncă întrebări şi răspunsuri ca într-un joc de racquetball. Mie întotdeauna îmi trebuia mai mult timp să formulez ce voiam să spun. Şi, cu Max, părea să-mi fi luat vreo două luni până să fac lumină în ceea ce simţeam.

– Vreau să spun, motivul pentru care m-am simţit ciudat în privinţa fotografiilor atât de multă vreme a fost că există atât de multe cu mine şi cu Andy, împreună. Şi întotdeauna vor fi acolo, uşor de scos la iveală ori de câte ori vrea cineva. Întotdeauna mă voi

simţi umilită văzând zâmbetul meu neştiutor şi pe al lui fals, mincinos.

Termină de mestecat dumicatul, înainte de a-mi răspunde.

– Ştiu.

– Prin urmare, cred că ai dreptate. Poate că fără presă de data asta. Poate că putem doar să fim prezenţi printre oaspeţii tăi şi să vedem cum merge.

Max se aplecă şi mă sărută pe umăr.

– Pentru mine merge.

Îmi dădu o altă boabă de strugure, apoi puse farfuria lângă o sticlă de apă de pe noptieră, înainte de a-mi scoate tricoul lui peste cap.

De data aceasta, am făcut dragoste fără grabă, când noaptea era la punctul ei de maximă întunecime şi vântul mugea pe sub ferestrele deschise. Cu picioarele în jurul taliei lui şi cu faţa lui îngropată în gâtul meu, ne-am legănat la unison, el dedesubt, doar simţind şi privind.

Nimic nu mai fusese vreodată astfel.

Nimic.

* * *

Max era ghemuit în spatele meu când soarele abia începuse să lumineze cerul. Arăta extraordinar. Părul ciufulit şi căldura braţelor şi a picioarelor lui înfăşurate în jurul meu. Era excitat şi se împingea în mine; lacom şi sincer, cerând frecare încă mai înainte ca mintea lui să se trezească.

N-a scos niciun cuvânt, odată ce şi-a dat seama că îl studiam. Şi-a frecat doar obrazul, s-a uitat la buzele mele şi a întins mâna după sticla de apă pe care o lăsaserăm pe noptieră. Mi-a oferit-o mie, apoi a băut şi el, după care a pus-o deoparte, ca să-şi poată plimba mâna în sus şi-n jos pe sânii mei.

Şi imediat m-am pierdut simţindu-l, când s-a rostogolit peste mine şi s-a balansat înainte, stând acolo, sărutându-mi buzele de bună dimineaţa. Eram somnoroasă şi el era somnoros, coborând pe trupul meu şi sugându-mi pielea, coastele şi oasele bazinului. Mi-am încolăcit braţele şi picioarele în jurul lui, dorindu-mi să mă înec în

pielea lui netedă. Îl voiam gol deasupra, faţa lui între picioarele mele şi degetele lui pretutindeni.

Mâinile lui se mişcau calm şi stăpânit; mă tachina. Ceea ce începuse să creeze sub pielea mea era un foc mocnit. El mă săruta peste tot, dându-mi plăcere cu mâinile, cu gura şi cuvintele; întrebându-mă ce îmi plăcea, de parcă nu făcuserăm asta de atâtea ori înainte. Însă am înţeles: era altfel aici, în patul meu. Totul se sfărâmase noaptea trecută şi nu mai puteam vedea nimic dincolo de cum era să-mi deschid în sfârşit inima pentru el.

ŞAISPREZECE

M-am uitat la ea în soarele dimineţii târzii, toată caldă de somn şi cu obrazul afundat în pernă, părul ei mătăsos, un hăţiş încurcat în jurul capului ei. Ochii mi-au coborât spre trupul ei, pe lângă sânul ei dezgolit şi de-a lungul curburii coloanei, până în locul unde cearşaful o învelea pe coapse.

Există o listă întreagă de lucruri pe care le afli despre cineva prima oară când petreceţi noaptea împreună: dacă fură păturile, dacă sforăie, dacă îi place să fie îmbrăţişată.

Sara era expansionistă: toată braţe şi picioare moi, corpul întreg întins peste mine ca o stea de mare.

Făcurăm dragoste din nou când începuse să se lumineze crerul, blând şi rozaliu, cu albastrul întunecându-i marginile. Ea se prăbuşise peste mine, imponderabilă şi rânjind, şi imediat adormise.

Acum era zece şi jumătate şi mi-am plimbat degetul pe braţul ei în jos, fără să vreau s-o trezesc, cu siguranţă fără să vreau să plec. Aparatul meu de fotografiat rămăsese pe noptieră şi am întins mâna după el, aşezându-mă cu grijă pe marginea saltelei şi începând să derulez fotografiile. Făcusem cu sutele, noaptea trecută, unele cu ea dezbrăcându-se, dar mai multe cu ea disperată şi arcuindu-se sub mine. Sunetele corpurilor noastre mişcându-se împreună şi strigătele ei uşoare, întrerupte de declicul diafragmei, aveau să rămână pentru totdeauna întipărite în creierul meu.

M-am întors la fotografiile de la începutul nopţii şi m-am uitat lung la expresia ei când îi mărturisisem că o iubesc. Mă lăsase să-i fac atâtea fotografii cu chipul său, noaptea trecută; m-am delectat cu amintirea momentului în care făcuse propunerea. Ultima noastră regulă, desfiinţată. Permisiunea ei spunea mai mult decât ar fi putut face vreodată cuvintele. În timp ce eu vizualizam poză după poză, ea trecuse de la disperare, iniţial, la uşurare şi apoi la cochetărie, într-o succesiune rapidă.

Iar fotografiile de mai târziu, în patul ei, arătau posturi la fel de intime şi de carnale pe cât îmi aminteam că le simţisem.

M-am ridicat în linişte, am traversat camera şi mi-am scos laptopul. Mi-a luat numai câteva clipe să-l pornesc şi să scot cardul

de memorie din aparat, potrivindu-l în dispozitivul ataşat computerului. M-am conectat la site-ul meu fotografic preferat, o companie mică, discretă, specializată în tipărirea profesionistă a fotografiilor. Le-am încărcat pe cele pe care le voiam şi am şters fişierele de pe hard-diskul meu, am scos cardul şi l-am pus la păstrare în siguranţă, în geanta mea.

Când totul, în afară de aparatul de fotografiat, a fost din nou în geantă, m-am aplecat peste ea, şoptindu-i în pavilionul urechii:

– Trebuie să plec.

Am văzut cum i se face pielea de găină şi tresare.

– Am un avion de prins.

Ea a mormăit, s-a întins şi i-am privit pleoapele deschizându-se încet, şovăitor.

– Nu vreau să pleci, zise ea, întorcându-se cu faţa în sus ca să se uite la mine.

Vocea ei era tulbure şi răguşită de somn, iar eu imediat m-am gândit la o mie de lucruri pe care aş fi vrut să le spună ea.

Era prea al naibii de ispititoare, cu ochii încă obosiţi şi cu încreţiturile pernei întipărite pe obraz, dar sânii ei goi au fost cei care mi-au captivat întreaga atenţie. M-am sprijinit cu mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi am stat suspendat deasupra ei.

– Arăţi absolut fenomenal dimineaţa. Ştiai? am întrebat-o.

Am întins o mână şi mi-am plimbat degetul mare peste pieptul ei gol şi a trebuit să trag aer în piept, tremurat, copleşit de apropierea imediată şi aproape sufocantă de trupul ei, de cum părea să umple fiecare spaţiu din pieptul meu.

– Da?

Zâmbi, ridicând o sprânceană şi mângâindu-mi cu degetul mare buza de jos. Îmi venea să i-l sug, să i-l muşc. Expresia ei păru să se limpezească şi clipi, cercetându-mă din ochi.

– Noaptea trecută a fost de-adevăratelea?

– Vrei să spui dacă te-am futut până ţi-ai pierdut cunoştinţa şi am recunoscut că, în esenţă, îţi aparţin? Da.

– Ce înseamnă, de fapt, *te ubesc*"? E ciudat ce efect diferit pot avea două cuvinte. Vreau să zic, am mai spus asta înainte, dar niciodată nu am simţit-o atât de... majoră, ştii? Nu sunt sigură că a însemnat acelaşi lucru pe atunci. Adică, eram prea tânără să înţeleg.

Asta-i nebunie? Crezi că sunt ţicnită. Dar nu sunt. Sunt doar novice în asta, cred. Pe cuvânt, cred că sunt novice în asta.

– Ştiu că spui ceva profund, dar mi-e greu să mă concentrez când ai sânii la vedere.

Sara îşi dădu ochii peste cap şi încercă să mă împingă de lângă ea, dar n-am lăsat-o. În schimb, m-am aplecat şi am sărutat-o, înghiţindu-i protestele, în timp ce eu am încercat să transmit toate sentimentele feroce şi dezlănţuite cât să intre în acel sărut.

Am putut auzi sunetul furtunii de vară, când ploaia a începui să izbească în ferestre şi tunetul a bubuit în depărtare. Undeva, în spatele minţii, m-am gândit puţin la drumuri ude şi toată lumea chemând un taxi în acelaşi timp şi cât de mult timp avea să-mi ia ca să ajung la aeroport. Dar când ea şi-a încolăcit un picior peste coapsa mea şi m-a tras cu totul peste ea, orice considerent despre vreme s-a evaporat din conştiinţa mea.

Buzele ei s-au plimbat de la gura mea la ureche şi am încercat să-mi amintesc de ce trebuia să plec, totuşi.

– Mă doare într-un mod cu adevărat plăcut, zise ea, legănându-şi bazinul sub al meu. Vreau mai mult.

Orice picătură de sânge rămasă în creierul meu l-a părăsit şi s-a îndreptat glonţ către mădularul meu.

– Asta e probabil cel mai bun lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Sara se împinse în pieptul meu şi practic am scâncit când m-a răsturnat pe spate.

– Nu pleca, zise ea, urcându-se pe mine.

Cearşaful a alunecat de pe ea şi am cuprins-o cu palmele de tors, mângâind-o cu degetele mari pe sub sâni. Ea se întinse după aparatul meu de fotografiat şi-l ţinu deasupra, uitându-se la mine prin vizor.

– Vreau să fac poze cu faţa ta frumoasă între picioarele mele.

– Dumnezeule, Sara, am zis eu, lăsându-mi capul să cadă pe perne şi închizând ochii. Adineauri mă gândeam că tu erai făptura cea mică şi nevinovată, iar eu eram Marele Corupător.

Ea izbucni în râs, pe înfundate, şi am deschis din nou ochii.

– Te iubesc, am spus, apucând-o de ceafă şi aducându-i gura spre a mea.

Mâna mi-a alunecat pe corpul ei gol şi neted, lăsând în urmă piele de găină.

– Chiar facem asta, nu-i aşa? întrebă ea, retrăgându-se doar atât cât să mă privească în ochi.

– Chiar facem asta.

– Oficial.

– Sută la sută. Cine, întâlniri romantice, prezentarea ta ca iubita mea. Tot tacâmul.

– Cred că-mi place cum sună, zise ea, cu obrajii îmbujoraţi.

Trase apăsat cu unghiile pe scalpul meu şi m-am topit, predându-mă atingerii ei. Nu voiam să mai fiu nicăieri decât aici.

Dar...

Ora afişată pe ceasul de lângă pat s-a reflectat spre mine.

– Futu-i! Chiar trebuie să plec, am zis, închizând ochii.

– Okay.

Am simţit fierbinţeala buzelor ei pe ale mele, fără să se mişte sau să facă nimic special, doar fiind acolo, un sărut cast, însă cu atât mai excitant graţie tuturor lucrurilor hotărât lipsite de castitate pe care le făcuserăm cu numai câteva ore mai devreme.

Am gemut, desfăcându-mi cravata de la gât şi aruncând o undeva peste umăr. Ridicându-mă în genunchi, m-am uitat la ea, începând să-mi deschei cămaşa.

– Dar avionul tău, zise ea, în timp ce întindea mâna la cureaua mea.

Un zâmbet diabolic îi înflori încet pe faţă.

– O să-l iau pe următorul.

* * *

După o goană nebună prin JFK – neîndoielnic meritase – şi alte cinci ore în zbor, am aterizat în sfârşit în San Francisco. N-am reuşit să prind decât o oră sau două de somn, în noaptea de dinainte, şi numai câteva minute, ici şi colo, în avion, şi începusem cu adevărat să mă resimt.

Am căscat şi mi-am luat bagajul din compartimentul de deasupra scaunelor, coborând din avion şi îndreptându-mă spre

ieşirea din terminal şi, ca teleghidat, spre cea mai apropiată ceaşcă de cafea pe care o puteam găsi.

Fusese o nesăbuinţă să-mi ratez cursa doar ca să mai fur un ceas cu Sara; am ştiut asta chiar în momentul în care mă uitam la ea, privindu-mă cum mă mişcăm în ea. Dar nu mai simţisem nimic asemănător înainte şi îmi era încă destul de greu să cuprind cu mintea tot ce spuseserăm.

Un mesaj de la Will a apărut pe ecranul telefonului, când îmi aşteptam cafeaua.

O nouă serie de fotografii, dezmăţat iniţiator de trend?

Termină. Tu n-ai avea niciodată curajul să scoţi un aparat de fotografiat, i-am răspuns eu şi apoi mi-am vârât telefonul la loc în geantă.

Aveam să-l sun pe Will mai târziu, ca să vorbim despre întâlnire şi să-l pun la curent cu evoluţia situaţiei cu Sara.

Cu un zâmbet pe faţă şi cafeaua în sfârşit în mâna mea, m-am îndepărtat de tejghea şi am scos capacul paharului de plastic, pentru a mi pune şi nişte frişcă. Am simţit că mă bate cineva pe umăr şi m-am întors.

– Cred că v-a căzut ăsta.

Un omuleţ scund, cu păr blond şi subţire, stătea în spatele meu, întinzându-mi un portofel de piele neagră.

Am clătinat din cap.

– Nu-i al meu, prietene. Scuze.

Am făcut semn din cap spre paznicul de lângă scara ce ducea spre banda rulantă a bagajelor.

– Poate te ajută unul dintre ei.

Am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braţ, oprindu-mă.

– Sunteţi sigur?

– Foarte sigur, am zis, ridicând din umeri şi scoţându-mi portofelul ca să i-l arăt. Mult noroc să-l găseşti pe posesor, da? Eşti de treabă.

Deja făcea un pas îndărăt şi m-am uitat lung după el, cum se depărta în viteză, îndreptându-se spre locul de recuperare a bagajelor. Fiindcă pierdusem destul timp pe ziua de azi, am pus

capacul la loc peste paharul de cafea şi m-am aplecat să-mi iau geanta de la picioare.

Mi-a stat inima.

Dispăruse.

* * *

– Mai spuneţi o dată, ce fel de geantă era, domnule?

O funcţionară plictisită a aeroportului şi-a ridicat privirile spre mine, din spatele biroului. Potrivit ecusonului prins pe prea strâmta ei bluză de batist, se numea Elana June. A pocnit un balonaş de gumă, în timp ce-mi aştepta răspunsul.

M-am uitat în sus, la monitorul suspendat pe perete în spatele ei, la imaginea propriului meu spate pâlpâind pe ecran, încredinţat că trebuia să fiu victima unei glume cu camera ascunsă.

– Domnule? zise ea din nou, sunând, dacă-i posibil, încă şi mai plictisită decât înainte.

Mi-am trecut o mână prin păr, reamintindu-mi că, dacă mă reped şi o strâng de gât, n-o să-mi folosească la nimic.

– O geantă de documente, Hermès. Cenuşiu şi culoarea pielii.

– Puteti să numiţi toate lucrurile de valoare dinăuntru?

Am înghiţit gustul de fiere din gură.

– Dosarele mele. Laptopul meu. Telefonul meu. La dracu'. Totul.

M-am gândit la toate informaţiile clienţilor pe care tocmai le pierdusem, toate parolele care vor trebui schimbate imediat. La cât timp avea să ia totul şi la cât de multe probleme ar putea provoca şi nici măcar nu aveam afurisitul de telefon ca să-l sun pe Will.

Ea împinse un formular şi un pix legat cu lanţ peste masă.

– Arătaţi de parcă aţi avea nevoie de un minut să vă liniştiţi. Completaţi ăsta şi bifaţi căsuţele potrivite.

Am luat pixul şi mi-am scris numele şi adresa, bifând căsuţele pentru laptop, telefon mobil şi obiecte personale. M-am uitat la ceas şi m-am întrebat dacă exista şi vreo căsuţă pentru minţi, pentru că eram foarte sigur că sunt la un pas să le pierd şi pe acelea. Aproape că terminasem, când am dat peste un articol care mi-a întors stomacul pe dos.

Aparatul de fotografiat. Nu-mi adusesem aparatul cu mine, dar îmi luasem cardul SD, cu intenţia să şterg tot ce era pe el, de îndată ce voi găsi ocazia.

Chiar nu erau pe lume destule înjurături pentru asta.

M-am uitat la biroul ăla de rahat, la cum foaia laminată se depărtase de marginile metalice. Avea o crăpătură pe toată suprafaţa şi mi se părea cea mai ironică metaforă din toată timpurile.

– Cardul meu SD, am spus, fără să mă adresez nimănui anume.

– Pentru un aparat de fotografiat? întrebă Elana June.

Am înghiţit în sec. De două ori.

– Da. Cardul, cu toate imaginile.

Am înjurat şi m-am tras înapoi de la ghişeu, amintindu-mi ce mă lăsase Sara să fac noaptea trecută, cum avusese încredere în mine.

Futu-i, futu-i, futu-i!

O femeie mai în vârstă, cu părul negru strâns într-un coc la ceafă, se apropie de birou.

– Domnul Stella? întrebă ea.

M-am smuls o clipă din căderea nervoasă ca să dau din cap şi ea a continuat:

– Ne-am uitat la înregistrările camerelor de supraveghere. Se pare că au fost doi. Unul v-a distras atenţia, în timp ce partenerul lui v-a luat geanta. A coborât scările rulante şi a ajuns aproape la ieşirea din terminal mai înainte să vă daţi seama că n-o mai aveaţi.

M-am întrebat dacă era posibil să se caşte podeaua şi să mă înghită. Speram să fie.

* * *

După ce făcusem tot ce putusem la aeroport, am luat o maşină până la hotel. Neavând timp să-mi înlocuiesc telefonul înainte de întâlnire, am sunat la informaţii şi i-am rugat să sune ei la birou. Will nu era acolo, dar asistenta lui m-a asigurat că o să-mi schimbe ea însăşi parolele conturilor şi o să-i explice totul lui Will, cât mai curând cu putinţă. După ce i-am promis o duzină de trandafiri şi o mărire de salariu de la şeful ei, am închis şi m-am aşezat pe pat,

privind mânios telefonul, încercând să mă hotărăsc ce aveam să-i spun Sarei.

Dându-mi seama că nu exista o cale simplă de a face asta, am sunat din nou la informaţii şi i-am pus să sune la biroul Sarei.

A răspuns George şi am închis ochii. Îmi plăcea tipul destul de mult, dar nu aveam niciun chef să vorbesc azi cu el.

– Biroul Sarei Dillon, a spus el.

– Cu domnişoara Dillon, te rog.

Făcu o pauză, îndeajuns cât să devină stingheritoare, apoi spuse:

– Şi o după-amiază minunată şi dumneavoastră, domnule Stella. Un moment, vă rog.

Am auzit declicul când am fost conectat şi am aşteptat ca ea să ridice receptorul.

Trei apeluri mai târziu, răspunse.

– Sara Dillon, vă ascult, zise ea şi am simţit căldura căptuşindu-mi pieptul pe dinăuntru.

– Bună.

– Max? N-am recunoscut numărul.

– Da. Sun de la hotel. Eşti bine? Pari un pic stresată.

– M-aş fi descurcat fără muntele de evaluări de preţuri de pe biroul meu, de azi. Ar fi trebuit să vin la muncă înainte de prânz, dar nu pot spune că-mi regret dimineaţa leneşă.

Făcu o pauză şi mi-am închis ochii, amintindu-mi chipul ei când avusese ultima oară orgasm.

– Cum a fost călătoria ta?

– Bună. Lungă, am zis şi m-am ridicat, începând să mă plimb în sus şi-n jos cât îmi îngăduia firul telefonului.

M-am uitat pe fereastră, la oamenii care se învălmăşeau pe trotuarele de jos, complet pierduţi în micile lor lumi.

– Mi-e dor de tine.

Am auzit-o ridicându-se şi o uşă închizându-se, înainte de a se aşeza la loc.

– Şi mie de tine.

– Ai mai dormit vreun pic după ce am plecat?

– Puţin. Râse. Cineva m-a epuizat.

– Norocos ticălosul ăla.

Ea fredonă şi am încercat să-mi închipui ce făcea, cu ce era îmbrăcată. Am hotărât că avea o fustă, nimic pe dedesubt şi îşi pusese cizmele negre până la genunchi.

Mutare greşită, Max. Eşti în capătul celălalt al ţării şi pe picior de plecare, acum.

– Rămâi plecat toată săptămâna? întrebă ea.

– Da. Mă întorc vineri după-amiază. Petreci noaptea cu mine?

– Bineînţeles.

Am tras adânc aer în piept, încurajându-mă că nu aveam niciun motiv să fiu îngrijorat. Foarte probabil hoţul avea să-mi şteargă telefonul şi laptopul, ca să le vândă, pur şi simplu.

– Deci, mi s-a furat geanta la aeroport.

– Ce? exclamă ea. Asta-i groaznic. Cine face aşa ceva?

– Jigodiile.

– Care geantă era? Cu hainele tale?

– Nu, geanta de mână.

Am tras adânc aer în piept.

– Laptopul, telefonul. Deja am schimbat parolele, pentru orice în legătură cu munca, dar Sara... cardul SD pe care l-am folosit azi-noapte era în geantă şi nu-l ştersesem încă. La fel, telefonul meu.

– Okay, zise ea răsuflând prelung. Okay.

Am auzit sunetul pielii scaunului trosnind şi mi-am putut-o închipui ridicându-se din nou de la birou şi plimbându-se prin cameră.

– Presupun că hoţul n-a fost prins.

– Nu... Au fost doar doi puştani tembeli, din câte am aflat.

Câteva clipe de tăcere au umplut linia şi mi-am amintit de ce nu eram bun la dat telefoane. Voiam s-o văd, să-i citesc pe faţă şi să apreciez dacă părea îngrijorată sau uşurată.

– Ei bine, sunt şanse să fi ieşit la furat numai pentru a câştiga repede nişte bani, da? zise ea, în cele din urmă. Probabil or să amaneteze laptopul şi telefonul şi-or să arunce drive-ul SD. Ne putem aştepta să fi formatat laptopul, iar cardul să zacă deja într-o pubelă, pe undeva.

Mi-am lipit fruntea de fereastră şi am lăsat să-mi iasă aerul din piept, răsuflarea mea formând un nor de condens pe sticlă.

– Cristoase, te iubesc. Am fost îngrozitor de stresat despre cum o să primeşti vestea asta.

– Tu vino înapoi, ca să putem face noi fotografii, okay?

Am zâmbit în telefon.

– S-a făcut.

* * *

Expoziţia de artă de sâmbătă seara şi conferinţa de duminică au fost nebunie curată. Am întâlnit în persoană mai mulţi oameni cu care vorbeam la telefon de luni bune şi am aranjat câteva întâlniri la New York, mai târziu, pentru a concepe nişte planuri de posibile investiţii. Ritmul weekendului mi-a îngăduit să-mi scot din minte faptul că nu aveam nicio fotografie cu Sara goală, pentru destindere.

Luni, m-am trezit pe un cer acoperit de ceaţă şi cu croissante-şi-cafea de la room service. Oricât de ciudat ar părea să recunosc, chiar mă bucuram de deconectarea forţată pe care eram silit s-o îndur acum, că îmi pierdusem geanta. Reuşisem să-mi iau un nou telefon în dimineaţa aceea şi puteam s-o scot la capăl fără laptop restul săptămânii, dar, în afară de faptul că-mi lipseau fotografiile mele, fusese plăcut să mă desprind puţin de constantele telefoane legate de muncă.

Şi atunci am observat că, lângă pat, lumina telefonului de cameră clipea roşu. Pierdusem vreun apel?

Uitându-mă pe marginea aparatului, mi-am dat seama că soneria fusese închisă. Am ridicat receptorul şi am apăsat pe butonul de căsuţă vocală.

Vocea foarte serioasă a lui Will s-a răstit prin receptor:

– Max. Verifică ziarul *Post* şi sună-mă imediat. Avem de stins nişte incendii, acasă.

ŞAPTESPREZECE

Luni a venit dezlănţuind o altă furtună de vară, cu un cer atât de verde-albăstrui încât părea că oceanul umpluse aerul. Am alergat cu umbrela până la staţia de metrou şi abia am prins trenul meu de la 7:32.

Pentru prima oară, era un loc liber şi m-am prăbuşit pe el, strângându-mi umbrela şi închizând ochii, ca să mă gândesc la tot ce aveam de făcut în ziua aceea. Nişte cercetări de preţuri, o serie de şedinţe înainte de prânz şi apoi o întrunire cu echipa mea de lucru.

Când am deschis ochii şi am aruncat o privire la ziarul pe care îl citea femeia de lângă mine, toate planurile acestea au dispărut.

La *Page Six*, Max se uita drept la mine dintr-o fotografie sub titlul: *NUMEROASELE AMANTE ALE LUI MAD MAX.*

– Ce?

Am sărit involuntar, aplecându-mă fără să-mi pese câtuşi de puţin că eram sută la sută în spaţiul personal al fetei care citea ziarul.

– Pot să văd asta? am întrebat răstit, iar femeia mi-a întins ziarul de parcă ar fi crezut că sunt ţicnită.

Am citit repede articolul.

Max Stella iubeşte arta şi femeile frumoase. Nu e o surpriză pentru niciunul dintre noi că secretul lui (cel mai prost păzit) este înclinaţia de a-şi împleti hobby-urile: să se fotografieze cu diversele sale capricii săptămânale. După ce a fost surprins, cu numai o săptămână în urmă, împreună cu o blondă extraordinară într-un bar, iată că au ieşit la iveală noi fotografii cu Max devorând o brunetă la fel de delicioasă. În vreme ce majoritatea fotografiilor au fost, hai să spunem, doar foarte NSFW[14] pentru a le reproduce aici, o poză a unei feţe, făcută doar cu câteva zile în urmă, după cum o arată data marcată pe ea, o identifică limpede pe partenera „supusă unui tratament dur" de către investitorul de capital, drept starleta spaniolă Maria de la Cruz.

[14] NSFW – not safe for work = termen folosit în comunicare electronică pentru a desemna conţinut web cu material sexual explicit. (n. red.).

Haide, Max. Nu putem doar să vedem o înregistrare cu sex şi sa terminăm cu asta?

Când am terminat de citit articolul, probabil pentru a zecea oară, trenul a oprit în staţie şi am sărit în picioare, împleticindu-mă din vagonul metroului, apoi am ieşit, mergând pe stradă ca năucă.

După ce am parcurs distanţa de vreo câteva zeci de cvartale până la clădirea noastră, n-am fost deloc surprinsă s-o găsesc pe Chloe stând în biroul meu, aşteptându-mă.

Cu mâini tremurătoare, am ridicat ziarul.

– Am nevoie să-mi explici ce văd eu aici. E doar bârfă? Cine e femeia?

Ea făcu un pas mai aproape, întinzându-mi telefonul ei. Avea motorul de căutare deschis la Celebritini, care, aparent, făcuseră publică povestea. În capul paginii era fotografia pe care o văzusem cu săptămâni în urmă, pe acoperiş cu Max. Era o fotografie a coapsei mele, cu mâna lui deschisă pe pielea mea.

Lângă fotografia corpului meu evident gol era fotografia feţei unei femei. Avea părul negru şi n-aveam cum să ştiu ce culoare aveau ochii ei, pentru că avea capul dat pe spate şi ochii închişi. În josul fotografiei era începutul părului bărbatului a cărui faţă era lipită de gâtul ei.

În mod foarte evident, ea avea un orgasm.

– Fotografia asta era pe telefonul lui.

Am citit în diagonală articolul care sublinia doar câte fotografii de femei avea Max.

– Se pare că erau o grămadă de fotografii cu alte femei.

Chloe apucă foarfecele de pe biroul meu.

– Mă întorc mai târziu; se pare că am un apendice de înlăturat.

– E plecat din oraş.

Ea se opri, trăgând adânc aer în piept.

– Ei bine, cel puţin asta mă scapă pe mine de puşcărie.

– Bennett ce-a zis?

Chloe se trânti pe canapeaua mea.

– A spus că ar trebui să încercăm să fim circumspecţi. Că nu ştim întreaga poveste. Că în presă sunt multe aiureli. Mi-a reamintit că şi

eu credeam că se culcase cu toată lumea din firmă înainte să ne cuplăm.

Am arătat spre fotografia starletei spaniole.

– Articolul ăsta zice că asta era cea mai recentă dintre fotografiile date la iveală şi că mai erau multe altele. Şi aceea cu mine, cealaltă, a fost făcută mai înainte, vara asta. Aşadar, el a fost cu ea de atunci.

Ea nu-mi răspunse. M-am uitat bine la perete, cu intenţia de a trece cu pumnul prin el, după care aproape că am râs închipuindu-mi scena. Max ar fi putut să dea un pumn care să spargă un perete. Eu n-aş fi lăsat nici măcar o urmă şi aş fi sfârşit probabil cu mâna ruptă.

– M-am săturat să mă simt ca o idioată.

– Atunci nu fi. Tăbăceşte-i fundul.

– Exact de asta nu voiam să fiu încurcată cu nimeni. Pentru că tind să văd ce-i mai bun în cineva şi sunt total zdruncinată când greşesc.

Chloe tot nu zicea nimic, doar mă privea din capătul celălalt al camerei. Max nu avea nici măcar un telefon sau un laptop. Nu-l puteam suna ca să aflu ceva.

Nici nu eram sigură că aş fi vrut. Mi-am scos telefonul mobil şi l-am închis.

– Ce avem în agendă pentru astăzi?

Am izbit în tasta spaţiu a computerului meu ca să trezesc la viaţa ecranul şi am aruncat o privire la programările mele. Mi-am ridicat ochii la prietena mea.

Ea a întins mâna şi mi-a stins monitorul.

– Nimic urgent. George! Anulează totul şi strânge-ţi lucrurile. Ne luăm o zi de beţie.

* * *

Pe la prânz, eram turtă, încântată că barul jerpelit din Queens în care ne îmbătaserăm avea un juke-box şi chiar mai încântată că proprietarului păreau să-i placă trupele pletoşilor din anii optzeci la fel de mult cât îmi plăceau mie. Era muzica plăcerii vinovate a

mamei şi, punând să cânte Twisted Sister, de mai multe ori la rând, mă făcea să mă simt ciudat de acasă.

– Era nemaipomenit la pat, am mormăit în paharul meu. Adică, m-am corectat eu, ridicând o mână îngreunată, în acea singură noapte când am făcut-o într-adevăr într-un pat. Patul meu. Şi în patul ăla, a fost nemaipomenit. Cred că am făcut sex de vreo şapte mii de ori în noaptea aia.

– Aţi făcut-o într-un pat o singură dată? întrebă George, stând în picioare lângă masă şi sprijinindu-se într-un tac de biliard.

Chloe oftă zgomotos şi-l ignoră, aruncându-şi alte câteva arahide foarte dubioase în gură.

– Îmi pare rău că simţi că trebuie să renunţi la asta. Nimic nu funcţionează mai bine ca liant într-o relaţie, decât un sex grozav. Ah, şi sinceritatea. Vreau să spun că şi asta-i importantă.

Îşi frecă obrazul, adăugând:

– Şi doar, cum să spun, să vă simţiţi bine împreună. Adică, sex, sinceritate şi plăcere. Secretul succesului chiar aici.

– Am avut sexul şi plăcerea.

Chloe arăta de parcă ar fi fost gata să tragă un pui de somn.

– TS e magnific la pat, de asemenea, bolborosi ea.

– Lipsa mea completă de viaţă sexuală e, de asemenea, fantastică, gemu George. Mulţumesc de întrebare. Oare femeile chiar stau şi vorbesc despre sex tot timpul?

Chloe zise: *Da*, exact în acelaşi timp în care eu spuneam: *Nu chiar*.

Apoi m-am răzgândit şi am spus: *Cam aşa ceva*, exact când ea zicea: *Cred că nu*.

Am căzut una peste cealaltă râzând, dar râsul meu s-a stins foarte repede când o umbră înaltă a intrat în bar. M-am îndreptat în scaun, cu inima bătându-mi repede. Avea umerii largi, acelaşi păr şaten...

Dar nu era Max.

Am simţit că pieptul meu e prea neîncăpător pentru tot ce avea înăuntru.

– Au! am gemut, frecându-mă în dreptul inimii. Ultima oară când am fost atât de prăbuşită în tristeţe, eram doar furioasă. Acum doare şi atât.

Chloe îşi petrecu un braţ pe după mine.

– Bărbaţii sunt de rahat.

Îi sună telefonul şi ea răspunse după un singur apel.

– Sunt la bar.

Făcu o pauză, ascultând, apoi spuse:

– Mda, ne-am luat o zi de beţie... Ea e tristă şi eu vreau să-l castrez... Ştiu. Aşa o să fac... Promit că n-o să borăsc pe tot covorul cel nou, calmează-te. Ne vedem mai târziu.

Încheie convorbirea şi-i arătă telefonului degetul.

– Atâta face pe şeful, măgarul.

Şi apoi se prăbuşi moale peste mine.

– Meriţi un tip ca Bennett.

George se aplecă, ne inspectă şi clătină din cap.

– Voi două sunteţi vraişte. Mâine seară facem Momentul Încurajarea Sarei după metoda gay.

* * *

Marţi seară, George ne luă la un bar de gay, înţesat dintr-un perete în altul cu oameni şi bubuind de muzică. Era exact genul de local în care voiam să mă duc cu el, în vremurile mai fericite, dar acum doar îmi amintea cât de nefericită eram. Şi adevărul era că, de fapt, nu voisem să ies şi să petrec. Nu voisem să fiu în mijlocul a cincizeci de bărbaţi frecându-se unii de alţii. Voisem doar să găsesc o cale de a scurta timpul, ca să ajung în acel punct în care Max nu mai conta.

Ceea ce mă speria era că aproape că nu durase deloc până încetasem să-l iubesc pe Andy; îl întâlnisem pe Max în mai puţin de o săptămână. Bănuiam că avea să dureze mult mai mult până aveam să scap de acesta din urmă.

În cele din urmă, mi-am redeschis telefonul, joi dimineaţă, ca să găsesc vreo şaptesprezece apeluri ratate de la Max, dar niciun mesaj pe căsuţa vocală. De asemenea, îmi trimisese vreo douăzeci de mesaje text, luni şi marţi, iar pe acelea le-am citit:

Sună-mă.

Sara, am văzut The Post*. Sună-mă.*

Şi variaţii pe aceeaşi temă: sună, mesaj text, anunţă-mă doar că ai primit astea. Şi, tocmai când mă pregăteam să sun, l-am văzut pe ultimul şi a declanşat contactul care a închis colivia din jurul inimii mele.

Sara, ştiu că pare foarte urât. Dar nu e ce crezi.

Ah, perfect. De câte ori nu auzisem asta într-o viaţă anterioară? Adevărul e că, dacă trebuie să spui asta, e aproape întotdeauna exact ce crezi tu. Îmi luase o veşnicie să învăţ lecţia aceasta şi nu era un program pe care aveam să-l dezinstalez prea curând.

Mi-am închis din nou telefonul, de data asta hotărâtă să-l las închis definitiv.

* * *

Max se întorsese vineri, ştiam, dar eu încă nu îl sunasem. Un trecuse nici pe la mine, la birou, iar când mi-am deschis telefonul din nou, la câteva zile după ce îmi verificasem mesajele-text, mi-am dat seama că încetase şi să mă mai sune.

Care era mai rea: insistenţa lui şablonardă că înţelesesem greşit? Sau tăcerea lui?

Fusesem măcar dreaptă? Uram zona de mijloc, unde mânia se întâlneşte cu nesiguranţa. Trăisem în zona aceea atât de multă vreme cu Andy, simţind că se petrecea ceva pe la spatele meu, dar neştiind niciodată sigur. Fusesem prinsă într-o groaznică bătălie între a mă simţi ca o cicălitoare vinovată şi a fi convinsă că el greşise faţă de mine.

De data asta, angoasa mea era cu mult mai rea. Pentru că, de data asta, chiar crezusem că Max era un bărbat care merită să fie cunoscut. Prin comparaţie, mi-am dat seama că nu ştiam să fi simţit vreodată asta pentru Andy. Poate că doar voisem eu să-l transform într-un bărbat care să merite să fie cunoscut.

Care era povestea cu cealaltă femeie? Era cineva cu care doar se cuplase o dată înainte ca lucrurile între noi să devină serioase? Chiar puteam să-i reproşez asta, deşi ne înţeleseserăm să fim monogami? Dar când fusese făcută fotografia aceea? Fusese, cu

adevărat, doar cu câteva zile înainte să-şi petreacă noaptea la mine acasă?

– Sara-urs. Practic te pot auzi gândind acolo, îmi strigă George de la biroul lui. E strident şi devine isterie. Potoleşte-ţi nervii. Ti-am pus o sticlă în sertarul biroului. E roz şi scânteietoare, dar nu te îndrăgosti; e a mea.

Am tras sertarul biroului.

– Ce-i înăuntru?

– Whisky scoţian.

Trântind sertarul la loc, am gemut:

– Nu merge. Asta-i o marfă principală Max Stella.

– Ştiu.

M-am uitat furioasă la perete, sperând că-mi poate simţi arsura privirii în ceafă de pe partea cealaltă.

– Eşti un măgar.

– Nu l-ai sunat, nu-i aşa?

– Nu. Ar trebui?

Mi-am lipit o mână de faţă.

– Nu-mi răspunde la asta. Are aromele spaniole ale săptămânii. Bineînţeles că n-ar trebui să-l sun.

M-am ridicat şi am trântit uşa dintre noi, dar chiar în momentul în care mă aşezasem la loc, trei bătăi timide s-au auzit de partea cealaltă.

– Poţi să intri, George, am mârâit eu, învinsă. Dar n-am să beau whisky-ul.

Intră Bennett, umplând spaţiul aşa cum numai Bennett Ryan putea umple cu adevărat un spaţiu. Mi-am îndreptat umerii, uitându-mă pe birou să inspectez instinctiv nivelul dezorganizării actelor.

– Salut, Bennett. Glumeam, fireşte, despre whisky. Nu beau în timpul serviciului.

El zâmbi.

– Nu te-aş acuza dac-ai face-o.

– Okay... am zis, întrebându-mă ce căuta aici.

Rareori aveam motiv să interacţionăm unu-la-unu, la muncă. El mă studie pentru o clipă, înainte de a spune:

– În Chicago, când am atins nivelul cel mai de jos, ai intrat în biroul meu şi ai ţipat la mine.

– Ah!

Ah, fir-ar!

– Mi-ai dat perspectivă, mi-ai sugerat că sentimentele mele pentru Chloe nu erau o surpriză pentru nimeni. Mi-ai spus foarte clar că toată lumea ştia că mă purtam aspru cu ea, pentru că îi purtam o deosebită consideraţie.

Am zâmbit când mi-am dat seama că n-avea de gând să mă certe.

– Mi-amintesc. Eraţi amândoi aşa nişte deprimanţi.

– Am venit să-ţi întorc favorul. Îl cunosc pe Max de multă vreme.

Se aşeză în scaunul din faţa biroului meu.

– El a fost mereu un pic playboy. N-a fost niciodată îndrăgostit, nu cred. Înainte de tine, adăugă el, cu sprâncenele ridicate.

Ştiam că nu conta de câtă vreme îl cunoşteam pe Bennett; întotdeauna aveam să mă simt intimidată de el, mai ales când făcea figura cu sprâncenele.

– Şi nu mi-a spus ce se petrece, chiar dacă eu mi-am încălcat propriile reguli nerostite şi l-am întrebat direct, dar el mi-a spus că n-a mai vorbit cu tine. Şi din ceea ce am înţeles de la Will, n-o duce bine. Dacă într-adevăr ai sentimente puternice pentru el, îi datorezi o şansă să se explice.

Am gemut.

– Uneori, aşa cred, apoi îmi amintesc că e un nemernic.

– Uite, Sara. Modul în care s-a purtat Andrew cu tine a fost lipsit de scrupule. Cu toţii am văzut asta şi regret că n-am vorbit în apărarea ta. Dar de tine depinde să hotărăşti cum procedezi mai departe. Dacă ai de gând să crezi că toţi bărbaţii sunt ca el, nu-l meriţi pe Max. Max nu e individul ăla.

Mă privi un moment şi habar n-aveam cum să-i răspund. Dar modul în care inima mi s-a strâns dureros la gândul că nu l-aş fi meritat pe Max mi-a spus că Bennett avea dreptate.

Şi că trebuia să găsesc o rochie pentru strângerea de fonduri.

* * *

Chloe şi Bennett m-au luat de acasă într-o maşină de oraş şi, când să urc, mi-am rezervat o secundă ca să-l admir pe Bennett în smoching. Sincer, omul era atât de frumos, încât era puţin nedrept. Lângă el, Chloe strălucea într-o rochie fără spate, sclipitoare, cu perle. Îşi dădu ochii peste cap auzind ce îi şopti el la ureche şi-i răspunse:

– Eşti un porc.

El râse încetişor, sărutând-o pe gât.

– De asta mă iubeşti.

Îmi plăcea să-i văd fericiţi şi nu eram destul de cinică să cred că o astfel de persoană nu existase pentru mine. Tocmai îmi dădusem seama, privind la rochia de pe mine, că pierdusem mai mult de o oră pregătindu-mă pentru asta. Chiar voisem ca persoana mea să fie Max.

M-am întors şi am privit pe fereastră, încercând să nu-mi amintesc de ultima oară când fusesem în această clădire şi câtă siguranţa simţisem cu el în duş. Dar spre groaza şi uşurarea mea combinate, când am sosit, paznicul păru să-şi aducă aminte de mine şi mi-a zâmbit.

– Bună seara, domnişoară Dillon.

Ne-a escortat până la lifturi şi a apăsat butonul pentru apartamentul de lux de pe acoperiş, apoi s-a dat un pas înapoi, lăsându-ne singuri.

– S-aveţi o seară plăcută.

I-am mulţumit, în timp ce uşile s-au închis, şi am simţit că sunt gata să leşin.

– Sunt întemeiat îngrijorată c-o să fac un atac, am şuierat eu. Vreţi să-mi amintiţi de ce sunt aici?

– Respiră, îmi şopti Chloe.

Bennett se aplecă să se uite la mine.

– Eşti aici ca să-i arăţi cât de frumoasă eşti şi că el nu te-a zdrobit. Dacă ăsta va fi singurul lucru care se întâmplă în seara asta, e bine.

Eram atât de emoţionată de ceea ce-mi spusese, că am uitat cu desăvârşire să mă pregătesc să-i văd livingul lui Max. Când uşile liftului s-au deschis, vederea camerei lui m-a izbit ca o lovitură în piept şi, într-adevăr, m-am dat înapoi, clătinându-mă câţiva paşi.

Partea care fusese reprodusă în clubul lui Johnny era o porţiune minusculă a camerei – o zonă mică, dintr-un colţ retras şi evident concepută pentru întruniri mai restrânse. Dar pentru mine ieşea în evidenţă ca un far. Chiar şi cu uriaşul spaţiu deschis şi cu ceea ce păreau a fi kilometri întregi de podea de marmură între mine şi amintirea aceea, nu-mi puteam lua ochii de acolo. Doi bărbaţi zăboveau acolo, sorbind din paharele cu băutură şi uitându-se pe fereastră. Mi se părea cumva că sunt nişte intruşi, de parcă s-ar fi aflat de partea interzisă a geamului.

Fără să şovăie nicio clipă, Chloe şi-a strecurat braţul pe sub al meu şi m-a tras după ea, în timp ce un gentleman înalt, mai în vârstă, ne-a condus din foaier în partea principală a apartamentului.

– Eşti bine? mă întrebă Chloe.

– Nu sunt sigură că a fost o idee bună.

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept, apoi a spus:

– De fapt, s-ar putea să ai dreptate.

Mi-am ridicat capul şi i-am urmărit privirea până în partea cealaltă a încăperii, unde Max tocmai îşi facea intrarea, imediat în spatele lui Will.

Purta un smoching, asemănător cu acela pe are îl purtase la gala din urmă cu câteva săptămâni. Dar în seara asta, vesta de sub smoching era albă şi ochii îi erau stinşi. Gura îi zâmbea, salutând pe toată lumea din încăpere. Dar zâmbetul nu-i ajungea şi în ochi.

Erau probabil vreo sută de persoane privind arta expusă, ducându-se la bucătărie ca să-şi ia un pahar de vin sau stând de vorbă, în mijlocul încăperii. Însă eu mă simţeam încremenită lângă perete.

De ce mă îmbrăcasem în roşu? Mă simţeam ca o aspirantă la titlul de vampă printre nuanţele stinse de crem şi negru. Ce sperasem să obţin? Voisem să mă vadă el?

Indiferent dacă eu asta voisem, el nu m-a observat. Cel puţin, n-a dat vreun semn. Max se plimba prin încăpere, vorbind cu oaspeţii lui, mulţumindu-le pentru prezenţă. Am încercat să mă prefac că nu-i sorbeam din ochi fiecare mişcare, dar în zadar.

Îmi era dor de el.

Nu ştiam ce simţise el, ce fusese adevărat şi ce nu. Nu ştiam ce fuseserăm noi, de fapt.

– Sara.

M-am întors la sunetul vocii unice, grave, a lui Will.

– Bună, Will.

Nu mi-a plăcut să-l văd atât de serios. Rareori îi văzusem pe Max sau pe Will fără să zâmbească. Părea cu totul anapoda.

El mă studie o clipă, apoi murmură:

– El ştie că eşti aici?

M-am uitat prin cameră, unde Max tocmai stătea de vorbă cu două femei mai în vârstă.

– Nu ştiu.

– Să-i spun eu?

Am clătinat din cap şi el a oftat.

– A fost aşa un ticălos de doi bani. Mă bucur sincer c-ai venit.

Râzând puţin, am recunoscut:

– Încă sunt nehotărâtă.

– Îmi pare foarte rău, a zis el, în şoaptă.

L-am privit în ochi.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri tu scuze pentru indiscreţiile lui Max.

Fruntea i s-a încreţit şi a clătinat din cap o dată.

– Nu ţi-a spus?

Inima mi s-a oprit, apoi imediat a început să bată cu putere.

– Ce să-mi spună?

Dar Will a dat înapoi, părând să se gândească să spună altceva.

– Ah, deci chiar n-ai vorbit cu el încă.

Am clătinat din cap şi el s-a uitat peste umărul meu, spre Max. Will a pus o mână pe braţul meu.

– Să nu pleci fără să stai de vorbă cu el, bine?

Am dat din cap şi m-am uitat din nou la Max, care stătea lângă o frumoasă brunetă. Ea îşi pusese mâna pe braţul lui şi râdea la ceva ce-i spusese el. Râdea prea mult, se străduia prea tare.

Când m-am întors spre Will, acesta dispăruse.

Simţind deodată nevoia de aer, am făcut stânga împrejur şi am pornit pe cel mai apropiat hol. Aici nu existau chelneri care să plimbe tăvi cu mâncare, nici oaspeţi care să socializeze. Doar un hol vast, cu uşi închise pe ambele laturi. Între fiecare existau fotografii frumoase cu copaci şi zăpadă, buze şi mâini, spinări.

Unde mă duceam? Era mai mult Max de descoperit aici? Oare am să nimeresc într-o cameră plină cu lucruri de femeie? Oare motivul pentru care fusese întotdeauna atât de uşor de convins să stăm departe de apartamentul lui era faptul că îi îngăduia să aibă un spaţiu privat pentru altcineva?

De ce venisem eu aici, totuşi?

Auzind paşi, m-am pitit repede într-o cameră de la capătul holului.

Înăuntru, departe de mulţime, era atât de linişte încât mi-am putut auzi pulsul vâjâindu-mi în urechi.

Şi apoi, m-am uitat în jur.

Mă aflam într-un enorm dormitor, cu un pat uriaş în mijloc. Pe noptieră, unde se afla singura veioză din încăpere, era o fotografie a mea înrămată.

În ea, stăteam în picioare, uitându-mă drept la obiectiv, cu degetele pe nasturii bluzei, cu buzele întredeschise. Arătam deopotrivă surprinsă şi uşurată.

Îmi aminteam exact momentul. El tocmai îmi spusese că mă iubeşte.

Întorcându-mă în loc, m-am uitat pe peretele din spatele meu. Alte fotografii: spatele meu, în timp ce duceam mâinile să-mi scot sutienul. Faţa mea, privind în jos să-mi desfac fermoarul fustei, zâmbind. Faţa mea uitându-se la el în soarele dimineţii.

M-am împleticit înainte, dorindu-mi să scap de senzaţia clară că o zbârcisem monumental. Că exista mai mult aici pentru mine să înţeleg. Dar dincolo de o altă uşă, se afla o luxoasă garderobă şi, dacă-i posibil, era mai rău.

Camera exploda de intimitate. Existau probabil vreo treizeci de fotografii cu noi, toate alb-negru, de diferite mărimi, artistic aranjate şi aliniate pe pereţii zugrăviţi crem, simplu.

Unele erau caste şi frumoase pur şi simplu. O fotografie pe care o făcusem eu, cu buzele lui lipite pe vârful piciorului meu. Degetul lui mare trecând peste o fâşie mică de piele dezgolită a abdomenului meu, în timp ce-mi ridicase bluza.

Unele erau erotice, dar moderat, sugerând doar momentul în care ne pierduserăm unul în celălalt, însă fără să arate cum. Dinţii mei muşcând de lobul urechii lui, numai gura şi bărbia vizibile pe

pielea lui, dar cu mine clar gâfâind, aproape de orgasm. Sau torsul meu, sub el. Unghiile mele înfipte în umerii lui şi coapsele mele ridicate mult în lateral.

Câteva erau de-a dreptul obscene. Mâna mea înfăşurată pe penisul lui în erecţie. O fotografie neclară a lui mişcându-se în mine, luată din spate, în depozitul de mărfuri.

Dar aceea care m-a făcut să încremenesc a fost cea făcută dintr-o parte, noaptea, în apartamentul meu. Nici măcar nu-mi dădusem seama că Max potrivise temporizatorul aparatului, dar era un unghi ciudat, cu aparatul aşezat pe noptiera mea. În fotografie, Max era deasupra mea, cu bazinul adus în faţă, în timp ce împingea înăuntru. Un picior de-al meu era încolăcit pe coapsa lui. El stătea sprijinit pe coate, deasupra mea, aplecat peste mine în timp ce ne sărutam. Ochii noştri erau închişi, feţele lipsite de orice fărâmă de tensiune.

Eram noi, făcând dragoste, prinşi într-o imagine unică, perfectă.

Şi, alături de aceasta, o fotografie a buzelor lui deschise în jurul sânului meu, cu ochii ridicaţi la mine într-o neascunsă adoraţie.

– O, Doamne, am şoptit.

– N-ar trebui să fie nimeni aici.

Am sărit, ducându-mi mâna la piept, la sunetul vocii lui. Închizând ochii, am întrebat:

– Nici măcar eu?

– Mai ales nu tu.

M-am întors să mă uit la el, dar asta a fost o greşeală. Ar fi trebuit să trag mai mult aer în piept, să mă pregătesc cumva pentru cum avea să arate de aproape: spilcuit, aranjat, incredibil, splendid.

Dar, pe la margini, distrus. Linii întunecate îi încercuiau ochii lipsiţi de zâmbet. Buzele îi erau strânse şi palide.

– Am trecut printr-un moment neplăcut, dincolo, am recunoscut. Camera, canapeaua...

El mă privea nemişcat, aspru.

– Aşa a fost şi pentru mine când m-am întors de la San Francisco, ştii. Am vrut să-mi cumpăr alt mobilier.

Ne-am cufundat într-o tăcere grea, până când, în cele din urmă, el şi-a întors privirea. Nu ştiam de unde să încep. A trebuit să-mi amintesc că pe telefonul lui existau fotografii ale altor femei, unele

mai recente decât acelea cu mine. Însă în camera asta, el părea mai suferind decât mine.

– Nu înţeleg ce se petrece în clipa asta, am recunoscut.

– N-am nevoie ca umilinţa mea să-mi fie pusă atât de deschis înainte, zise el, făcând semn spre fotografiile de pe perete. Crede-mă, Sara, mă simt destul de jalnic, fără să mai intri şi tu aici, neinvitată.

Îşi ridică ochii spre fotografia cu buzele mele pe osul bazinului său.

– Am făcut o înţelegere cu mine însumi. Urma să le las pe perete cel mult două săptămâni şi apoi să le dau jos.

– Max...

– Mi-ai spus că mă iubeai.

Exteriorul lui impasibil se fisură puţin. Nu-l mai auzisem niciodată atât de furios înainte.

Habar n-aveam ce să spun. O exprimase la timpul trecut. Dar nimic nu se simţea mai evident ca sentimentele mele pentru el, mai ales în această cameră, înconjurată de dovezile a ceea ce deveniserăm în noaptea aceea.

– Aveai fotografiile altor fem...

– Dar dacă m-ai fi iubit cum te iubesc eu, mă întrerupse el, mi-ai fi dat o şansă să explic ceea ce ai văzut în *The Post*.

– În momentul în care explicaţia e necesară, de regulă e prea târziu.

– Mi-ai făcut asta foarte clar. Dar de ce presupui că am făcut ceva rău? Te-am minţit vreodată sau ţi-am ascuns eu ceva? Am avut încredere în tine. Tu ai presupus că nu fusesem niciodată rănit, aşa că încrederea aceea îmi era la îndemână. Ai fost prea ocupată să-ţi aperi propria inimă, ca să îţi dai seama că poate nu sunt nemernicul care se aşteaptă lumea să fiu.

Orice răspuns a pierit când mi-a spus asta. Avea dreptate. După ce îmi povestise despre Cecily şi viaţa sa amoroasă de după, presupusesem că fusese uşor pentru el şi că nu avusese nicio experienţă cu partea mai crudă a iubirii.

– M-ai fi putut lăsa să explic, zise el.

– Sunt aici. Explică acum.

Încruntarea i se adânci, dar o îndepărtă, dând din cap.

– Cei care mi-au furat geanta au vândut fotografiile ca fiind a ale lor. Băieţii buni de la Celebritini au găsit o sută nouăzeci de fotografii cu tine, în servieta mea. Pe cardul SD, pe telefon şi pe un stick. Dacă ar fi reuşit să-mi decodeze parola de pe laptop, ar mai fi găsit vreo două sute. Şi cu toate acestea, au ales să publice o fotografie a coapsei tale şi fotografia unei femei cu care nu m-am întâlnit niciodată.

Am simţit cum mă încrunt, nedumerită; inima îmi bătea nebuneşte sub coaste.

– Vrei să spui că au pus-o ei acolo? Nu era a ta?

– Era pe telefonul meu, zise el, uitându-se la mine. Dar eu nu ştiu cine este. Era o fotografie pe care mi-o trimisese Will, în dimineaţa aceea, cu puţin înainte să-mi fie furată geanta. Era o femeie cu care se văzuse el, de vreo câteva ori, în urmă cu vreo doi ani.

Am clătinat din cap, incapabilă să mai urmăresc firul.

– De ce să-ţi fi trimis el poza aia?

– Îi vorbisem de fotografiile artistice pe care le aveam cu tine, cum totul era foarte nou pentru mine. Şi, aşa cum e obiceiul între noi, a glumit, zicând că bineînţeles că el o făcuse deja, mai demult. Le făcuse fotografii iubitelor, unele pline de gust. A fost totul o băşcălie, între buni camarazi, grozăveală de genul eu am experienţă, am făcut-o mai înainte. Mă lua peste picior. Şi-a dat seama că eram sincer şi că te iubeam.

Făcu un pas înapoi şi se sprijini de perete.

– Dar glumiserăm pe chestia asta în ziua de dinaintea călătoriei mele. El mă întrebase dacă îmi încărcasem telefonul cu fotografii porno cu Sara. Şi mi-a trimis tocmai fotografia aceea, pentru că e un tâmpit şi aşa se amuza el. Momentul a fost într-adevăr foarte, foarte prost ales.

– Articolul spunea că aveai fotografii cu o mulţime de femei.

– O minciună.

– De ce nu mi-ai spus asta? Să-mi fi lăsat un mesaj vocal sau un mesaj text cu adevărul?

– Păi, în primul rând pentru că am crezut că, fiind adulţi, o să vorbim faţă în faţă. Tot ce am făcut împreună necesita multă încredere, Sara. Am dedus că meritam prezumţia de nevinovăţie. Dar, de asemenea – îşi trecu o mână prin păr, înjurând – ar fi

însemnat să recunosc că îi spusesem lui Will cum mă lăsaseşi să te fotografiez. Ar fi însemnat să recunosc că trădasem secretul nostru. Ar fi însemnat să-ţi dezvălui că el îmi trimisese fotografia privată a unei femei care, foarte probabil, avusese încredere în el. I-am pus pe avocaţii mei să se descurce cu restricţionarea acelei ediţii a ziarului, dar, pe cuvânt, asta ne-a făcut pe amândoi să arătăm ca nişte nenorociţi.

– Nu la fel de mult ca vederea ei în ziar.

– Nu înţelegi că este exact povestea pe care au vrut-o ei? Povestea cu mine şi cu nenumăratele mele femei? Au găsit sute de fotografii cu mine şi cu tine şi, cu toate acestea, n-au publicat decât una? Mai era imaginea unei alte femei şi bang! – le-a servit articolului lor de scandal. Eu ţi-am spus că n-am mai fost cu nimeni altcineva; de ce n-a fost de ajuns?

– Pentru că sunt obişnuită cu bărbaţi care una spun şi alta fac.

– Dar te aşteptai de la mine să fiu altfel, zise el, uitându-se în ochii mei. Altminteri, de ce să-mi fi mărturisit că mă iubeşti? De ce să-mi fi dăruit o noapte ca aceea?

– Bănuiesc că, în clipa în care au apărut fotografiile în ziar... nu am crezut că noaptea aceea a însemnat prea mult pentru tine.

– Asta-i o prostie cât casa. Ai fost şi tu acolo. Te uiţi la fotografii acum. Ştii exact cât a însemnat pentru mine.

Am întins mâna spre el, dar m-am răzgândit. Arăta cu adevărat întors pe dos şi ciuda mea, pe mine şi pe el şi pe toată afacerea, pur şi simplu a explodat. Îmi mai aminteam încă durerea pe care o simţisem în piept când văzusem fotografia cu cealaltă femeie.

– Ce naiba puteam să cred? Mi s-a părut logic că te-ai jucat cu mine. Tot ce s-a întâmplat între noi întotdeauna a părut atât de uşor pentru tine.

– A fost uşor. Să mă îndrăgostesc total de tine a fost cu adevărat al dracului de uşor. Nu se presupune că aşa trebuie să fie? Numai pentru că n-am avut inima zdrobită în ultimii ani nu înseamnă că sunt incapabil să simt. La dracu', Sara. Am fost distrus ultimele două săptămâni. Categoric făcut ţăndări.

Mi-am apăsat o mână pe stomac, simţind nevoia să mă ţin fizic, ca să nu mă descompun.

– Şi eu la fel.

El oftă, se uită la pantofii lui şi nu mai spuse nimic. În pieptul meu, inima se răsucea strâns.

– Vreau să fiu cu tine, am zis.

El a dat din cap o dată, dar nu s-a uitat la mine şi n-a scos vreun cuvânt.

Am făcut un pas mai aproape de el, m-am întins să-i sărut obrazul, dar n-am ajuns decât până la bărbie, fiindcă nu s-a aplecat să mă întâmpine.

– Max, îmi lipseşti, i-am spus eu. Ştiu că am tras concluzii pripite. Numai că... am crezut...

M-am oprit, neplăcându-mi să văd cât de neclintit rămânea.

Fără să mă uit înapoi, am ieşit din garderoba lui, am străbătut dormitorul şi m-am întors la ceilalţi.

* * *

– Vreau să mă duc acasă, i-am spus lui Chloe, de îndată ce am reuşit s-o trag deoparte, discret – semidiscret – dintr-o discuţie cu Bennett şi cu Will.

Cei doi bărbaţi ne priveau în modul acela făţiş al bărbaţilor, când nici măcar nu se ostenesc să încerce să mascheze ceea ce fac. Stăteam cu toţii în colţul retras al livingului care semăna ca două picături de apă cu camera din club. Amintirile îmi trimiteau junghiuri ascuţite în piept. Voiam să mă dezbrac de rochia de pe mine, să-mi spăl faţa şi să mă ghemuiesc într-o caserolă cu aluat pentru fursecuri din congelator.

– Ne aştepţi douăzeci de minute? întrebă ea, cercetându-mă din ochi. Sau ai nevoie să pleci în secunda asta?

Am gemut, uitându-mă prin încăpere. Max încă nu ieşise din dormitorul lui şi voiam să fiu plecată când avea să apară. Cu siguranţă nu voiam să stau exact în locul în care mă aflam, amintindu-mi perfect cât de tandru fusese cu mine în clubul lui Johnny şi în fiecare secundă de după aceea. Eram umilită şi confuză, şi, mai mult ca orice, eram nebuneşte îndrăgostită de el. Amintirea modului în care expusese frumuseţea în fotografiile noastre pulsa ca un ecou viu în mintea mea.

– Tocmai am purtat cea mai ciudată conversaţie din lume cu Max. Mă simt ca o nemernică, iar el a fost încăpăţânat şi are tot dreptul să fie, pentru că eu sunt o idioată şi nu vreau decât să plec. O să iau un taxi.

Will puse o mână pe braţul meu.

– Nu pleca încă.

N-am putut să mă abţin să nu-i arunc o privire urâtă.

– Eşti cam porc, Will. Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva. Eu l-aş fi ucis pe Max dacă ţi-ar fi trimis o poză cu mine.

El dădu din cap, împăciuitor.

– Ştiu.

Atenţia mea a fost atrasă peste umărul lui, spre holul ce ducea la camera lui Max. Ieşise fără să-l văd eu şi acum stătea, rezemat de perete, sorbind dintr-un pahar de whisky. Se uita drept la mine. Era aceeaşi expresie intensă din prima noapte în care ne întâlniserăm, când mă privise dansând pentru el.

– Îmi pare rău, am mimat eu spre el şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am stricat totul.

Will spunea ceva, dar habar n-aveam ce. Eram prea absorbită de modul în care Max îşi lingea buzele. Apoi ochii lui se arcuiră în zâmbetul familiar şi el mimă cuvintele:

– Arăţi minunat.

Will mă întrebase ceva. Ce spusese?

Am dat din cap şi am mormăit:

– Da...

Însă el a râs, clătinând din cap.

– N-a fost o întrebare da-sau-nu, drăguţă Sara.

– Eu...

Am încercat să mă concentrez, dar, în spatele lui, Max îşi pusese paharul pe o masă şi venea drept spre mine. Netezindu-mi rochia, am stat mai dreaptă, încercând să-mi păstrez faţa impasibilă.

– Ai putea repeta întrebarea, te rog?

– Max vine încoace, nu? întrebă Will, privindu-mă cu un neascuns amuzament.

Am dat din nou din cap.

– Îhâm.

Nu-mi dădusem seama cât de aproape de perete mă aflam, până ce n-am fost lipită de el, cu gura lui Max caldă şi trecând peste a mea, şoptindu-mi numele la nesfârşit. Am vrut să spun ceva, am vrut să-l ironizez că mă săruta astfel, în mijlocul propriei petreceri, dar eram atât de fermecată de intensitatea propriei stări de uşurare, încât doar mi-am închis ochii şi mi-am deschis gura, ca să-i las limba să alunece peste a mea.

El îşi coborî dinţii pe bărbia mea, mă supse de gât. Peste umărul lui, am văzut că în camera plină de lume se făcuse tăcere şi toţi se uitau la noi cu ochii mari. Câţiva începuseră să se aplece spre urechea celor de alături, deja comentând ceea ce vedeau.

– Max, am şoptit eu, trăgându-l de păr ca să-i întorc capul spre mine.

Nu mă puteam opri din zâmbit; simţeam c-o să-mi crape faţa pe jumătate. El se uita la buzele mele, cu pleoapele lăsate, de parcă era îmbătat de mine.

– Avem spectatori.

– Şi nu e asta slăbiciunea ta?

Se aplecă, sărutându-mă încă o dată.

– Îmi place un pic mai multă anonimitate.

– Păcat. Credeam că ne-am înţeles că asta va fi petrecerea în care ne vom face intrarea în societate.

M-am tras înapoi, cercetându-i ochii, care deveniseră mult mai serioşi.

– Îmi pare foarte rău.

– Presupun că e evident că şi eu vreau să fiu cu tine. Numai că... am avut nevoie de un moment să mă adun, dincolo, zise el, liniştit.

Am dat din cap.

– Absolut de înţeles.

Max a rânjit şi m-a sărutat pe nas.

– Cel puţin, pe-asta am lămurit-o. Dar mi-am câştigat dreptul la un proces cinstit. Gata cu neîncrederea Sarei.

– Promit.

Adunându-se, îmi trecu braţul peste al lui şi se întoarse către invitatii lui uluiţi. Max anunţă tuturor celor de faţă:

– Îmi cer iertare pentru întrerupere. Nu mi-am văzut iubita de vreo două săptămâni.

Oamenii dădeau din cap şi zâmbeau la noi de parcă eram cel mai încântător lucru pe care-l văzuseră vreodată. Era o atenţie familiară, asemănătoare celei pe care o primisem ani de-a rândul. Dar, de data asta, era reală. Ceea ce găsisem cu Max nu avea legătură cu sondajele de opinie şi percepţia publică. Pentru prima oară în viaţa mea, ceea ce se petrecea în spatele uşilor închise era de zece ori mai bun decât ce vedeau alţii privind din afară.

Şi el era al meu.

* * *

Max încă era afară, spunând noapte bună şi ultimilor săi invitaţi la plecare, când m-am strecurat înapoi în dormitorul lui, ca să mă mai uit o dată la fotografii. Arătau atât de limpede emoţiile noastre, încât aproape că m-au făcut să mă simt complet dezbrăcată.

L-am auzit venind în spatele meu şi închizând, încet, uşa.

– Cum ai putut suporta?

– Ce să suport?

Veni lângă mine şi se aplecă să mă sărute pe gât.

– Să vezi fotografiile astea în fiecare zi.

Am arătat spre perete.

– Dacă ar fi fost pe peretele meu cât am fost despărţiţi, m-ar fi durut atât de tare, încât m-aş fi chircit în poziţie fetală şi nu m-aş mai fi hrănit decât cu Cap'n Crunch şi autocompătimire.

El râse şi mă întoarse cu faţa la el.

– Nu eram încă pregătit să renunţ la tine. Eram nefericit, dar aş fi fost şi mai nefericit, dacă aş fi recunoscut că se terminase.

Şi exact asta îmi dăruise mie, o reamintire a faptului că paharul nu era doar pe jumătate plin, ci dădea pe din-afară.

– O să te storc de puteri, câteodată, am spus, obligându-te să fii optimist pentru amândoi.

– Aaah, dar până la urmă o să te aduc eu pe partea luminoasă.

Întinse mâna la spatele meu, îmi descheie rochia şi o lăsă să-mi alunece de pe umeri. Căzu grămadă la picioarele mele şi am făcut un pas, ieşind din ea, simţind plăcerea privirilor lui pe pielea mea.

Când m-am uitat la el, arăta atât de serios, încât mi s-a făcut un gol în stomac.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai putea să-mi frângi inima. Să ţii cont de asta, da?

Am dat din cap, înghiţind un nod mare din gât.

– Da.

– Când spun *te iubesc*, nu mă refer la efectul pozitiv pe care faptul de a fi cu tine îl are asupra carierei mele, nici că îmi place cât de des eşti dispusă pentru o partidă de sex. Vreau să spun că te iubesc. Că îmi place să te fac să râzi şi să văd cum reacţionezi la diverse lucruri şi că ajung să ştiu mici amănunte despre tine. Că îmi place cine sunt cu tine şi că am încredere în tine că nu mă vei face să sufăr.

Poate pentru că era atât de înalt şi de bine făcut şi permanent ambitor şi imposibil de ofensat, Max părea formidabil, ca şi când nimic nu l-ar fi putut doborî. Dar era doar om, totodată.

– Înţeleg, am şoptit.

Era atât de straniu să fiu de partea cealaltă a greşelii comise şi să fiu cea căreia i se mai dădea o şansă.

Mă sărută şi apoi se dădu un pas înapoi, scoţându-şi sacoul şi atârnându-l într-un cuier din colţ. I-am zărit aparatul de fotografiat pe un raft din capătul celălalt al camerei şi m-am dus să-l iau. M-am uitat atent la el, am găsit butonul de *pornit*, am ridicat aparatul şi i-am ajustat obiectivul.

L-am îndreptat spre locul unde stătea Max, privindu-mă şi desfăcându-şi papionul.

– Şi eu te iubesc, am zis, reglând distanţa ca să-i prind faţa de aproape.

Am mai apăsat pe buton de vreo câteva ori, într-o succesiune rapidă, în timp ce el mă privea cu lăcomie.

– Dezbracă-te.

Îşi scoase papionul de sub guler şi îl lăsă să cadă, ochii devenindu-i mai întunecaţi, şi începu să-şi descheie nasturii cămăşii.

Clic.

– Un avertisment, am murmurat din spatele aparatului, când el şi-a desfăcut cămaşa. Probabil va trebui să ling fiecare milimetru al pieptului tău, în seara asta.

Un zâmbet îi arcui gura.

Clic.

– E-n regulă, după mine. Aş putea insista să lingi şi ceva mai jos.

I-am făcut o fotografie a mâinilor lui pe curea, una cu pantalonii la podea, una cu picioarele lui când s-a postat chiar în faţa mea.

– Ce-ţi închipui că faci? mă întrebă el, întinzând mâna să-mi ia aparatul de fotografiat.

– Fac poze pentru dormitorul meu.

El râse şi clătină din cap.

– Treci în pat, Panseluţă. Aparent ai nevoie să-ţi amintesc cum merge asta.

M-am urcat, simţind cearşafurile reci şi salteaua adâncindu-se sub mine. El întinse mâna, îmi aranjă piciorul, mă studie. Clic.

– Uită-te la mine, murmură.

Lumina profilului Manhattanului aluneca pe corpul meu, căzând pe o fâşie de piele de sub coaste. Degetul lui mă mângâia pe interiorul coapsei în sus, în timp ce mă uitam la faţa lui, parţial ascunsă de aparat. Clic.

Am răsuflat uşor, închizând ochii şi zâmbind.

O nouă viaţă. O nouă dragoste. O nouă Sara.